

Giới thiệu Ý Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thu

Ý Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thu xoay quanh về khi hắc xuyên không thành Chu Chỉ Nhược gặp gỡ Tổng Thanh Thu trọng sinh. .... Đây chính là khi dễ người thôi! Nàng xuyên qua không có bàn tay vàng, lại bị nhân vật nam phụ phản diện trọng sinh trở thành nam chủ, nuôi thành nàng dâu nhỏ, thật sự là đáng thương không chịu nổi. “Nhược Nhi, Nhược Nhi. ....” Chu Hiểu sau hôn mê tỉnh lại, nàng đã biến thành một đứa trẻ cổ đại con ngư dân nghèo khổ chưa đến mười tuổi. Nước sông róc rách, Chu Hiểu ngồi ở trên đầu thuyền, ngắm nhìn cỏ cây bên bờ phía xa nhớ lại mọi chuyện, nghĩ đến việc nàng từ một cô gái biến thành đứa trẻ, hơn nữa còn thật thật giả giả xuyên đến cổ đại. “Nhược Nhi, người vừa mới khỏi, đừng phơi nắng, mau vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi.” Đuôi thuyền, một người đàn ông trung niên đang vung mái chèo gọi Chu Hiểu, khuôn mặt u sầu mày nhăn lại còn chưa giãn ra. Là tựa truyện ngôn tình nữ cường đây thú vị, tựa truyện được ví như làn gió mới trong làn truyện online hiện nay, cùng đọc truyện và trải nghiệm.

Bạn đang đọc truyện Ý Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Biến Thành Chu Chỉ Nhược

“Nhược Nhi, Nhược Nhi. ....”

Chu Hiểu sau hôn mê tỉnh lại, nàng đã biến thành một đứa trẻ cổ đại con ngư dân nghèo khổ chưa đến mười tuổi.

Nước sông róc rách, Chu Hiểu ngồi ở trên đầu thuyền, ngắm nhìn cỏ cây bên bờ phía xa nhớ lại mọi chuyện, nghĩ đến việc nàng từ một cô gái biến thành đứa trẻ, hơn nữa còn thật thật giả giả xuyên đến cổ đại.

“Nhược Nhi, người vừa mới khỏi, đừng phơi nắng, mau vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi.” Đuôi thuyền, một người đàn ông trung niên đang vung mái chèo gọi Chu Hiểu, khuôn mặt u sầu mày nhăn lại còn chưa giãn ra.

“Phụ thân, ta không sao, phơi cho đen da mới tốt.” Chu Hiểu quay đầu nhìn người đánh cá nàng gọi là phụ thân kia. Ông là phụ thân của thân thể này, nhưng hai người dung mạo lại không giống nhau nhiều, nàng càng giống mẫu thân hơn. Làn da trắng mịn, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to, nhìn thế nào cũng là tiểu mỹ nữ, cho nên ba ngày trước mới có thể gặp tai bay vạ gió.

Mẫu thân của nàng đại khái là một mỹ nữ, cho nên mới bị người khác đoạt đi, chưa đến một năm đã chết, cuối cùng chỉ còn lại có hai người cha và con gái sống nương tựa lẫn nhau, ăn trong thuyền, ở tại trong thuyền, dựa vào sông hồ mà sinh sống.

Hiện tại con gái trưởng thành một chút, nhưng cả nhà thường lui tới qua sông bị bọn buôn người bắt gặp, thừa dịp phụ thân lên bờ mua gạo đã nghĩ bắt đứa con gái duy nhất trên thuyền đánh cá đem bán đi.

May mà phụ thân trở về đúng lúc, trong lúc đuổi bắt nhờ vào kỹ năng sông nước hơn người nên cứu thoát được con gái bị bắt trong bao tải. Không may, phụ thân còn không biết con gái linh hồn đã bắt tri bất giác bị đánh tráo.

Bởi vì chịu lần kinh hách này, phụ thân nhanh chóng giúp con gái phần thành con trai, chiếc thuyền đánh cá đi xuống phía nam rời xa đoạn sông nước mưu sinh trước đó, Chu Hiểu cũng đã giả trang thành con gái người đánh cá được ba ngày.

Ước chừng là nhờ trí nhớ trong não bộ, nàng mặc dù không đến mức chân tay luống cuống làm lộ chân tướng, nhưng là không biết đối mặt như thế nào với sự việc mới phát sinh bất thành linh này. Thẳng thắn thành khẩn bẩm báo là không có khả năng, trước đừng nói người phụ thân đánh cá trước mặt đã đủ đáng thương, Chu Hiểu chỉ sợ khiến ông kinh hoàng ôm nàng nhảy sông đoàn tụ với mẫu thân đã mất.

Tuy rằng trước mắt có điểm khó khăn, về sau cũng còn phải tiếp tục sống, nhưng Chu Hiểu hoàn toàn không nghĩ buông tha cho sinh mệnh bản thân. Sau nàng ngẫm lại, cố gắng tìm cách, nên làm thế nào để sống cùng phụ thân đáng thương này từ nay về sau.

“Phơi đen tốt hơn, phơi đen tốt hơn. ....” Người đánh cá thì thảo học, tầm mắt tiếp xúc đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia của con gái đã bị phơi nắng thành ra đỏ ửng một cách độc ác, lại âm thầm thở dài một hơi, đáy lòng là không ngừng đau xót.

Ai lại nguyện ý để con gái đáng yêu của chính mình trang điểm thành tiểu tử đen thui hoang dã như vậy, cho dù mua không nổi quần áo mới, người đánh cá cũng tiết kiệm ăn mặc để dành vài cái đồng tiền mua dây tơ hồng búi tóc cho con gái. Hiện tại cũng không thể không cắt dây tơ hồng, giả dạng thành con trai lỗ mãng.

Người đánh cá nhìn con gái khuôn mặt kia càng ngày càng giống mẹ, đáy lòng cũng hiểu được tuy tự bản thân day dứt nhưng đây mới là cái quyết sách an toàn. Đen chút liền đen chút, giả thành con trai cũng thế, an an toàn toàn lớn lên, kết hôn với người bình thường sống an phận thủ thường qua ngày, không cần theo ông lưu lạc sông nước, đời này ông liền hài lòng.

“A, con cá này thật nặng! Nhất định là mẻ cá lớn!” Chu Hiểu đột nhiên hưng phấn đứng lên, chạy nhanh tới, sử dụng lực mạnh mẽ nắm cần câu.

“Phụ thân! Mau tới! Là cá lớn thế nào!”

“Ta coi xem, ta coi xem, hắc! Cừ thật, quả thật là cá lớn!”

Người đánh cá buông mái chèo đang cầm trong tay, vội vàng đi qua con gái đem con cá kia lên thuyền.

Dùng trí tuệ và sức lực bắt cá, tay mất lạnh lẽo kéo lên, một con cá hoang dại dài không quá nửa thước liền nằm ở trên boong thuyền.

“Phụ thân, để ta, để ta, hôm nay ta nấu com.” Chu Hiểu cao hứng phấn chấn dùng hai tay bắt lấy con cá mè hoa lớn, nằng thềm đầu cá với măng chua đã lâu!

Hai cha và con gái ăn ở đều trên thuyền đánh cá, bởi vì không thường xuyên lên bờ, cho nên trong khoang thuyền hàng năm đều sẽ dự trữ bảo tồn nguyên liệu nấu ăn. Gạo muối là lên bờ mua, cá là bắt từ sông nếu không bán hoặc ăn hết thì phơi khô, bởi vì rau dưa không dễ dàng chứa đựng, cho nên thường xuyên mua một chút để ngâm trong vại để muối thành dưa chua, tựa như nói hiện tại vại măng chua còn mới từ mấy ngày trước khi phụ thân lên bờ hái.

Trong ba ngày này, Chu Hiểu ngày ngày đều bị dụ hoặc bởi mùi măng chua dần dần đậm đặc tại trong đầu khoang thuyền, hiện tại rốt cục đợi đến lúc măng chua muối xong, nằng chạy nhanh xắn tay áo làm món đầu cá măng chua.

“Được được được,” Phụ thân vui mừng sờ sờ đầu con gái, sau đó thật sự ngồi một bên xem nằng lúi lút làm cá vo gạo nấu com trưa.

Cái gọi là gạo, kỳ thật cùng hình dáng gạo trắng tinh tẻ ăn ở hiện đại khá xa. Hạt ngũ cốc ó vàng thậm chí còn có vỏ trấu, nhưng Chu Hiểu biết đây là phụ thân mua riêng giúp nằng bổ thân thể, lấy điều kiện gia đình như bọn họ được như vậy đúng là không dễ.

Chu Hiểu không có soi mói, cũng không thể soi mói, nằng từ hai ngày trước cũng đã nhận rõ hiện thực.

Dùng nước sông sạch sẽ không bị ô nhiễm tinh tế tẩy gạo sạch sẽ đặt ở tấm lụa mỏng trên bát chưng cách thủy, Chu Hiểu liền chuyển qua một bên, nghiêm cẩn đối phó với con cá mè hoa thập phần tươi mới này. Măng chua tẩy sạch sẽ được thái sợi, cá cắt thành từng khúc, gừng tòi xào qua rồi cho vào nồi, Chu Hiểu dùng tài nguyên hữu hạn chỉ gồm các nguyên liệu nấu ăn đơn giản đem biến thành món đầu cá măng chua thơm ngào ngạt lại mê người đến chảy nước miếng, trong bữa cơm trưa hai cha con rốt cục nói cười tiêu tán hết sầu khổ quanh quẩn ba ngày trước đó.

.....

“Phụ thân, ăn.” Chu Hiểu chính mình nhàn rồi không có việc gì gấp đậu đến gần miệng phụ thân.

“Ngon hay không ngon phụ thân?”

“Ngon.”

Phụ thân cười tủm tỉm nhìn con gái tự chơi vui vẻ ở trên thuyền đánh cá, không còn buồn khổ mà ngày càng trở nên hoạt bát. Với ông mà nói, con gái khỏe mạnh tốt hơn, về phần Chu Hiểu có ý phơi nắng, hắt nước lên để có thể làm đen da, ông dần dần liền bỏ qua, trong khoảng thời gian dài cũng sắp quên Chu Hiểu là con gái.

“Nhà dò! Nhà dò!”

Chỉ nghe bên bờ xa xa truyền đến giọng nói của một người đàn ông, tiếp đón muốn sang sông.

Bọn họ đã thay đổi đoạn sông mưu sinh, nhưng bởi vì cuộc sống sông nước xác thực không dễ dàng, phụ thân nhận việc đưa dò.

Xa xa nhìn bên bờ là một Đại Hán râu quai nón mang theo một cậu bé muốn qua sông, thời điểm phụ thân quay đầu, Chu Hiểu nhận cơ hội thu thập một chút boong thuyền đã bị nằng biến thành hỗn loạn.

Đưa người sang sông, cũng không thể nào dùng nguyên liệu nấu ăn đêm nay?

Chính là Chu Hiểu không nghĩ tới, hai người kia sẽ làm hại phụ thân nằng mất đi tánh mạng, nằng tử mi vì phụ thân chuẩn bị com đậu tằm, phụ thân lại rốt cuộc không thể ăn được.

Binh lính Nguyên đuổi giết, Đại Hán râu quai nón chống lại, tiểu nam hài chết đi, cho đến nằng được một lão nhân tóc bạc cứu đi, Chu Hiểu mới rốt cuộc tỉnh ngộ, phụ thân nằng đã không còn.

“Tiểu oa nhi, người tên là gì?” Lão nhân tóc bạc thấy Chu Hiểu luôn luôn nhìn xác chết của người đánh cá mà ngây ngốc, ánh mắt trống rỗng kia bi thương không có nước mắt nhìn đến đáng thương, liền nhẹ giọng hỏi.

Liên tiếp hỏi vài lần, Chu Hiểu mới ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn lão nhân tóc bạc.

“Chu Hiểu.....”

Phụ thân đã chết, Chu Hiểu cũng không cần thiết lại chiếm thân phận con gái của ông, cũng không tất yếu giả trang khiến ông vui vẻ. Phỏng chừng hiện tại người phụ thân ấy đã thấy chân chính con gái của mình thôi.....

Mà nàng, cho tới bây giờ không phải Chu Nhược, lại càng không là Chu Chi Nhược.....

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Phương Thức Thu Dưỡng Không Thay Đổi

Sửa lại tên, thay đổi giới tính, nhưng như vậy cũng không ngăn cản được bánh xe vận mệnh tiếp tục lăn phía trước.

Phụ thân luôn luôn đều gọi Chu Hiểu là Nhược Nhi Nhược Nhi, đối với bên ngoài cũng như vậy gọi con là Chu Nhược. Vì lo sợ, Chu Hiểu cũng chưa từng hỏi phụ thân chân chính tên của mình, cho nên thẳng đến khi Trương Tam Phong thuận tay cứu nàng lên mới biết được chính mình biến thành một nhân vật.

Về nội dung trong “Ỗ Thiên Đồ Long Ký”, trí nhớ phần nhiều là đến từ phim truyền hình oanh tạc hàng năm. Chu Hiểu không biết Chu Chi Nhược thời điểm nào mới đến phái Nga Mi, nhưng đã nàng gặp Trương Tam Phong, hơn nữa với quan hệ thân cận giữa phái Nga Mi cùng phái Võ Đang, có khả năng rất lớn là có liên quan đến Trương Tam Phong, sợ là hấn phó thác nàng cho Diệt Tuyệt sư thái rồi bị thu làm đồ đệ.

Thường Ngộ Xuân liên lụy Chu Hiểu mất đi phụ thân, Trương Tam Phong thương hại Chu Hiểu lẻ loi hiu quạnh, hai đại nhân cũng liền hoàn toàn không lo lắng ý kiến của tiểu hài tử, trực tiếp đem Chu Hiểu mang đi, cũng không hỏi Chu Hiểu có nguyện ý cùng bọn họ đi hay không. Chu Hiểu ngây trang tiểu hài tử trong lòng mong ước đi theo Trương Tam Phong, nàng cũng chỉ có thể học tài tăng của Trương Tam Phong mới tìm được đường sống tại đây thời điểm loạn thế này.

Bởi vì nhỏ yếu, cho nên mẫu thân bị người đoạt đi mà vô lực phản kháng. Bởi vì nhỏ yếu, cho nên tiểu Chi Nhược chết đuối ở trên sông. Càng bởi vì nhỏ yếu, phụ thân chết oan chết uổng. Cá lớn nuốt cá bé, đặc biệt rõ ràng ở cổ đại.

Chu Hiểu biết hiện tại chính mình không có biện pháp dựa vào một thân hình không đến mười tuổi tự sinh tồn, cho nên nàng mới muốn nắm bắt cơ hội đi theo bọn họ.

Đương nhiên, dọc theo đường đi còn có tiểu bằng hữu Trương Vô Kỵ bị trọng thương.

Trương Tam Phong muốn chiếu cố Trương Vô Kỵ, Thường Ngộ Xuân trên người cũng mang vết thương, lão thuyền công lại gần bờ đi mua đồ ăn trở về cấp đại gia nấu cơm, Chu Hiểu thật an tĩnh theo đại nhân cùng tiến lên bàn ăn cơm, đại nhân nói cái gì, thì nàng làm cái đó, nhu thuận tựa như cái bóng dáng an tĩnh.

Lão thuyền công này làm đồ ăn cùng phụ thân mùi vị thật tương tự, không biết có phải hay không cùng một chỗ học được? Chu Hiểu bới com, chậm rãi nhấm nuốt trong miệng hương vị.

“Chu Hiểu?” Thường Ngộ Xuân gọi nàng.

Chu Hiểu vui đầu bới com mờ mịt ngẩng đầu lên, hồn nhiên không phát hiện hai hàng thanh lệ chính mình rơi xuống đều nhanh thành canh chan trong bát.

“Thế nào mà bản thân khóc cũng không biết.” Thường Ngộ Xuân làm liên lụy Chu Hiểu mất đi phụ thân rất là áy náy, đối mặt Chu Hiểu cô nhi này, hấn như vậy một cái Đại Hấn râu quai nón nhưng lại cũng không khỏi sinh ra mềm mại ôn nhu.

Hộ vệ bắt lực, tiểu chủ tử bỏ mình khiến Thường Ngộ Xuân tích tụ trong lòng, hiện tại nhìn thấy Chu Hiểu khóc như vậy, tư vị không dễ chịu trong lòng càng thêm một phần, liền kéo bát của Chu Hiểu ra, e sợ nàng bị nghẹn com trong khi ở nước nỡ.

“Không ăn no phụ thân sẽ lo lắng.” Chu Hiểu nói xong sau lại kéo bát chính mình trở về cúi đầu bới com.

Mà một màn này bị tiểu hài tử Trương Vô Kỵ đáng thương kia nhìn đến, cũng nhớ tới chính mình cha mẹ, nguyên bản ngực bị thương không ăn vào được, hiện tại nhắc tới tình thân cũng miễn cưỡng nuốt xuống, chỉ vì một câu kia của Chu Hiểu làm hấn nhớ lại hình ảnh mẫu thân sẽ lo lắng, không thể khiến mẫu thân lo lắng cho hấn.....

Trương Tam Phong lúc này đang buồn bực nên làm thế nào nhượng đứa nhỏ Vô Kỵ đáng thương này ăn nhiều thêm mấy miếng com canh, hấn nguyên bản có chút để ý đối với Chu Hiểu cũng là một cô nhi đồng dạng đáng thương, lại thấy nàng một câu vô tâm trong lời nói liền có ảnh hưởng lớn như vậy với Vô Kỵ, liền quay đầu tình tế nhìn nàng một cái.

Chu Hiểu đối tiểu bằng hữu Trương Vô Kỵ vô cảm, cho dù biết Trương Vô Kỵ đối Chu Chi Nhược nhân nhượng, nàng một người trưởng thành làm không được việc tiến đến trước mặt Trương Vô Kỵ hỏi han ân cần, giả tình giả ý lợi dụng cảm tình của một cái tiểu hài tử.

Nhưng Chu Hiểu giả khóc rơi lệ lừa gạt Thường Ngộ Xuân làm gia tăng cảm giác áy náy của hấn, khiến Trương Tam Phong thương hại nàng đáng thương nàng, an bày xong đường lui cho nàng, cho dù Diệt Tuyệt sư thái cố chấp cực đoan chính tà rõ ràng, chung quy nàng vẫn là ân sư dưỡng dục

Chu Chi Nhược .

Thế giới chính là như vậy, tràn ngập giả dối cùng lừa gạt. Cho dù là thật thương tâm trước cái chết của phụ thân, cũng có thể lợi dụng.

Thường Ngô Xuân hiển nhiên chưa bao giờ nghĩ tới có tiểu hài tử có tâm tư thâm trầm giống như Chu Hiểu như vậy . Vì báo đáp ân cứu mạng của đạo trưởng Trương Tam Phong, hẳn nhất định là sẽ làm Hồ Thanh Ngưu ra tay cứu trợ Trương Vô Kỵ. Nhưng đồng thời hẳn cũng lo lắng đứa nhỏ Chu Hiểu này, tự mình bản thân cũng bị trọng thương, nghĩ dọc đường đi sẽ không có khả năng chiếu cố đến, cũng chỉ có thể tạm thời ủy khuất nằng một thời gian, hờn nhiên bất giác tự rơi vào trong kế hoạch của Chu Hiểu đang giả trang đáng thương .

Cơm nước xong không bao lâu, bởi vì bóng đêm đã tối, liền nghỉ ngơi ở trong khoang thuyền hữu hạn, khiến Chu Hiểu ngủ không được.

Trong khoang thuyền, tiểu băng hữu Trương Vô Kỵ thân người đau đến khó chịu âm thanh ở cổ họng bắt chợt truyền tiến trong lỗ tai, làm Chu Hiểu trong lòng buồn một chút. Trương Tam Phong cùng Thường Ngô Xuân ở bên ngoài khoang thuyền không biết nói chút cái gì, có lẽ là bởi vì Trương Tam Phong không ở, cho nên Trương Vô Kỵ vốn luôn luôn mạnh mẽ không khiến trưởng bối lo lắng rốt cục lơ lửng, đau đến kêu ra tiếng.

“Người sợ sao?” Chu Hiểu gặp Trương Vô Kỵ đau đến khó chịu, liền đứng dậy thay hắn xoa xoa vì nhìn đau mà đã xuất ra mồ hôi lạnh. Ước chừng là vì thân phận Chu Chi Nhược, Chu Hiểu kỳ thật luôn luôn tận lực tránh Trương Vô Kỵ, nhưng xem hắn bộ dáng cả người rét run , Chu Hiểu lại không thể xem nhẹ.

Vô luận Trương Vô Kỵ về sau lớn lên có mệnh hoa đào lại không quả quyết như thế nào, thì ở trước mắt Chu Hiểu giờ chỉ mới là một tuổi tiểu hài tử không quá mười một hai tuổi. Không có cha mẹ, trong lòng khổ sở. Trong thân thể chứa hàn độc, chỉ có thể nằm thẳng tắp chịu đựng đau đớn trong cơ thể.

“Sợ.....”

Một từ , Trương Vô Kỵ vẫn chính là hiểu được ý tứ của Chu Hiểu .

Trương Vô Kỵ biết chính mình không còn mệnh quá vài ngày. Cho dù sư công gạt hắn, hắn từ lâu phát giác sư công bắt lực đối với hàn độc. Ngày qua ngày không ngừng đau đớn, khiến hắn buộc chặt thần kinh cũng sắp từ từ hỏng mất.

“Người sẽ không có chuyện gì.”

“Về sau a, sẽ luyện thành một thân thể có tuyệt thế võ công, còn có thể kết bạn với vài cái hồng nhan tri kỷ, trên giang hồ mọi người đều sẽ ngưỡng mộ người, sẽ không lại bị người khác khi dễ, duy nhất không tốt chính là cưới thê tử có cá tính. Ngô, không phải, người có mỹ nhân kế tốt. Bộ dạng nhìn đẹp như vậy, khó trách.....” Chu Hiểu sờ sờ gương mặt trái xoan của Trương Vô Kỵ, không thể không phục Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố có thể sinh ra đứa con như thế này. Sinh ra là tiểu soái ca, lớn lên trở nên khuynh quốc khuynh thành sử dụng nam sắc liền tùy tiện quyền rũ được một quận chúa phân quốc .

“Hiểu đệ đệ, người mới có bộ dạng đẹp mắt.” Chu Hiểu qua lời nói làm chọc cười Trương Vô Kỵ vốn đang chịu dày vò khổ sở. Tựa như thầy bói nghiêm trang nói xong tương lai của hắn, lại không tự ý thức diện mạo chính mình. Cứ việc hắn từ nhỏ ở đảo Băng Hỏa lớn lên chưa thấy qua nữ nhân nào, nhưng hắn biết Chu Hiểu đệ đệ trước mắt này bộ dạng so với nữ nhân còn hoàn hảo hơn.

“Người mới là tiểu đệ đệ.” Chu Hiểu nghe xong Trương lời nói của Vô Kỵ, tà liếc mắt một cái Trương Vô Kỵ mười một hai tuổi , lại đuổi thân thể cúi xuống nhìn hắn đang đau đớn.

Ai, nàng đều đã là lão bà ..... Cho nên tỷ đệ luyện cái gì, thật sự rất có áp lực , đời này nàng không thể cùng làm tiểu cô nương Triệu Mẫn việc tranh lão công này. Đại thúc mới là sở thích của nàng, giống Thường Ngô Xuân cũng không sai. Thân hình cao lớn, quần áo phồng lên buộc chặt cơ bắp bên dưới, đem râu cạo sạch, hẳn cũng là một soái ca. Không biết hắn có hay không hứng thú nuôi dưỡng?

“Lời nói của ta đều là thật sự. Người sẽ tốt lên, không ai dám khi dễ người,” Chu Hiểu cười tủm tỉm tính lược nửa câu sau, một đôi mắt to cong cong. Nàng cũng thương thức Lí Liên Kiệt diễn vai Trương Vô Kỵ, dù âm hiểm, có thù tất báo mới là tốt . Không biết tiểu băng hữu Trương Vô Kỵ này khi trưởng thành sẽ có bộ dáng gì đâu?

Ngoài khoang thuyền hai cái đại nhân nhìn xuyên thấu qua tấm màn treo thấy đứa bé Chu Hiểu học bộ dạng đại nhân sờ sờ đầu Trương Vô Kỵ, bốn mắt nhìn nhau, Thường Ngô Xuân cũng yên tâm đến không tiếp tục kiên trì mang Chu Hiểu đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, nghe Trương Tam Phong muốn dẫn chính mình đi, Chu Hiểu luôn luôn lo lắng mới rốt cục hạ xuống. Xem ra nàng có thể bị đem đến phái Nga Mi . Nữ chủ Chu Chi Nhược này tuy rằng đường tình cảm không thuận lợi, nhưng tốt xấu cũng là nữ chủ phải không?

Cùng tiểu băng hữu Trương Vô Kỵ tạm biệt, Chu Hiểu liền đi theo Trương Tam Phong rời đi.

Chính là Trương Tam Phong này không phải là muốn dẫn nàng đi núi Nga Mi bái nhập môn hạ của Diệt Tuyệt sư thái sao?

Thẳng đến khi Chu Hiểu ngẩng đầu nhìn đến núi ở cột mốc biên giới, nàng mới ý thức được chính mình bị Trương Tam Phong chân nhân mang về núi Võ Đang.

Ách..... Giống như nàng đã xem nhẹ chuyện gì?

Chương 3: Biến Thành Tiểu Sư Đệ

Chu Hiểu đầu óc tạm thời còn chưa có nghĩ qua. Cho nên bị Trương Tam Phong mang theo về núi Võ Đang, nàng cũng liền thuận lý thành chương đứng ở trên núi, chờ đợi sắp ngày trở thành ái đồ của Diệt Tuyệt sư thái. Cho đến khi nàng bị Trương Tam Phong đưa đến trước mặt Tổng Viễn Kiều, Chu Hiểu mới ý thức đến sự tình có chút thay đổi.

“Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu.”

“Ân?” Chu Hiểu mờ mịt quay đầu.

“Ân cái gì ân, gọi ta sư huynh.” Một thiếu niên nhiều nhất mới mười lăm tuổi hung hăng xoa nhẹ khuôn mặt Chu Hiểu một phen, làm nàng thanh tỉnh một chút.

“Sư huynh. ....” Chu Hiểu nhú nhú mày, thấy hắn hoàn toàn không có ý muốn dừng tay, chỉ phải theo hắn gọi sư huynh. Trong óc nghĩ này nọ Chu Hiểu không có nhận thấy được có tầm mắt lạnh như băng chăm chú từ bên trái bắn lại thẳng vào trên mặt của nàng.

“Ân?” Hắn giọng mũi uy hiếp hướng lên, đang muốn buông tay ra lại tiếp tục nhéo nhéo khuôn mặt Chu Hiểu. Trước mắt tiểu sư đệ này tuy rằng đen, nhưng làn da quả thực dường như trơn trượt mềm mịn. Trước kia ba mươi sáu lão sư huynh mắng hắn hầu tử xấu xí, hiện tại này quả thực chính là cái hầu tử đáng yêu! Hầu tử Đen bóng đen bóng đáng yêu, ngay cả ánh mắt đều hấp dẫn ánh mắt người khác, nhìn kỹ, Lý Vân Phong bất tri bất giác lại để sát vào gần một ít, sau đó tầm mắt càng thêm lạnh.

Trước mắt nắm bắt khuôn mặt thịt của Chu Hiểu không tha chính là đệ tử xếp thứ ba mươi bảy của phái Võ Đang, gọi là Vân Phong gì đó. Hiện tại Trương chân nhân không tự mình dạy đồ đệ, đều là vài cái đại sư huynh phía trước dạy, đến ngay cả Ân Lê Đình cùng Mạc Thanh Cốc đều là sư huynh một phen dạy dỗ. Võ công học được từ đại sư huynh uy nghiêm trong nhóm giáo sư, về sau đều từ vị sư huynh đếm thứ hai từ dưới lên dạy, kết quả là, Chu Hiểu trở thành đệ tử mới nhập môn thứ ba mươi tám, đương nhiên bị sư huynh Lý Vân Phong tiếp nhận. Lý Vân Phong bị phần lớn sư huynh ‘yêu thương’ nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cục có một cái tiểu oa nhi cho hắn chà đạp, hắn không vui đến điên cuồng thì mới là lạ.

Đối với Chu Hiểu mà nói, ba mươi tám thật sự là con số may mắn.

“Vân Phong sư huynh.” Âm thầm cắn răng, Chu Hiểu nhận.

Nàng cố tình phai đen chính mình, bình thường cũng đình đặc, cái gì ý thức khác biệt giữa nam nữ ở trong xã hội hiện đại đã sớm biến mất, ước chừng tuổi còn nhỏ thân thể chưa nảy nở cho nên nhìn không rõ giới tính, đường sá vất vả bữa ăn bữa ngủ cũng không quần áo để tắm rửa cho nên cũng không phát hiện ra, mà nàng cũng đã quên nói với Trương chân nhân. .... Kết quả là, Trương chân nhân coi nàng trở thành con trai trực tiếp mang về núi Võ Đang để thu dưỡng?

Này. .... Không phải nói thu đồ đệ đều phải xem cốt cách sao? Cốt cách cái gì, xem tướng, võ lâm cao thủ, thầy thuốc. .... Bọn họ không phải liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu giới tính của người khác sao?

Trong khi suy nghĩ, Chu Hiểu bất tri bất giác đã coi Trương chân nhân trở thành người khám nghiệm tử thi, hờn nhiên không biết Trương chân nhân thu nàng làm đồ đệ là vì nhìn trúng tâm tính của nàng, võ học có thể có xem bao nhiêu tu vi nhưng tiếp theo là khi cùng với ma giáo, khi “tranh” với giáo chúng Thường Ngô Xuân nhất định có tác dụng trợ giúp.

“Là người nhìn nhầm nha.” Chu Hiểu cười tủm tỉm nói nhỏ.

Nàng vốn là không phải cái người trong ấn kịch bản, nếu Trương chân nhân thu nàng làm đệ tử, vậy khiến vận mệnh lại trở thành ‘Lưu Chỉ Nhược’.

Thừa dịp thân thể còn chưa có phát dục ở Võ Đang sống qua hai ba năm, nàng cũng không tin đến lúc đó Trương Tam Phong còn có thể đem nàng ra ngoài. Lại nói, Vương Trùng Dương đều có nữ đệ tử đâu, núi Võ Đang cũng không phải miếu hòa thượng, huống chi buổi sáng khi nàng dậy cũng không hề nhắc tới việc không thu nữ đệ tử.

Chu Hiểu yên tâm thoải mái cùng Lý Vân Phong sư huynh sống cùng trong một cái phòng có hai giường.

Lừa nam? Đòi trước cũng không phải chưa thấy qua. Hắn vui vẻ cho nàng xem, vậy thì xem. Dù sao nàng biết mình bụng dạ xấu xa..

Chính là Chu Hiểu không nghĩ tới nàng đòi này sẽ không được cảnh Lý Vân Phong sư huynh trần truồng.

Ban ngày bị Lý Vân Phong sư huynh mang theo trên núi Võ Đang dạo qua một vòng, nhận thức các sư huynh, quen thuộc từng cái góc, đợi đến lúc Chu Hiểu thay quần áo mới nằm lên giường, nàng đã buồn ngủ, cũng không quan tâm Lý Vân Phong sư huynh đi ra ngoài đi tiểu khi nào thì trở về, đánh ngáy nhắm mắt ngủ.

Lần thứ hai, Chu Hiểu lại mơ hồ xem nhẹ một thứ gì đó. Dù sao xem kịch trên tivi đã trở thành phần trí nhớ thật xa xôi, mà Chu Hiểu lại thật không có tự giác mình là nữ nhân vật chính, cho nên bị mỗi biến thái đùa giỡn hơn nửa trở thành đối tượng bị đường, cũng không phải sự tình gì kì quái.

Trong mơ màng, nàng giống như cảm giác được có người tiến vào.

Tướng Lý Vân Phong sư huynh rốt cục trở về, Chu Hiểu cũng lười trợn mắt, cọ cọ gối đầu tiếp tục ngủ.

Chính là cái cảm giác có người ngồi xôm ở đầu giường xem chính mình ngủ luôn không thể bỏ qua được, Chu Hiểu nhắm mắt, mở nửa mắt một cách không tình nguyện.

“Vân Phong sư huynh, người mộng du hả?”

Ai biết nhìn đến thế nhưng không phải Lý Vân Phong sư huynh, mà là một người xa lạ đột nhiên xuất hiện tại trong phòng ngủ khiến Chu Hiểu bỗng chốc bừng tỉnh lại từ cơn buồn ngủ.

“Người là ai?” Chu Hiểu gắng nuốt xuống câu ‘Có sắc lang’, khi thấy nam nhân rõ ràng đang mặc quần áo phái Võ Đang, não tế bào vận chuyển nhanh liền lập tức phản ứng lại người này là thuộc phái Võ Đang, liền lên lút ở chỗ che giấu, chậm rãi thu rút về phản xạ có điều kiện vừa làm động tác bảo vệ lúc trước.

Chính là người này đến cùng là ai? Trên núi Võ Đang làm sao có thể có người giống như người này? Phải biết rằng ở thời khắc nàng vừa mới mở mắt ra, nghĩ gặp là một cái sát thủ tái thể biến thái, sợ tới mức nàng suýt cao giọng hét lên.

Quả thật, người này diện mạo thật anh tuấn, mũi cao thẳng, đôi môi bạc mỏng, nhưng là ánh mắt lộ ra tia sắc lạnh khiến người sợ hãi, mà xem hán chẳng qua cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi.

“Sư huynh?” Chu Hiểu thật cẩn thận thử, người này đến cùng là ai? Bị như vậy một đôi mắt nhìn chăm chăm, hàn quang tùy ý áp bức, Chu Hiểu nếu không phải sống lâu hai mươi mấy năm, chỉ sợ chịu không được ánh mắt sắc bén của người này.

Có thể vì Chu Hiểu có biểu hiện trấn định không phù hợp tuổi tác khiến hán bất động thanh sắc nhếch khóe miệng.

Chỉ thấy hán vươn tay đến, tay có chút lạnh như băng sờ lên mí mắt Chu Hiểu đang nhìn trừng trừng, đôi mắt luôn luôn nhìn chăm chăm xem Chu Hiểu có chút thâm ý mà cong lên.

Chỉ thấy như có như không vuốt ve mí mắt non nớt của nàng, thoáng có cảm giác áp bách khiến Chu Hiểu lo lắng hán có phải hay không bỗng nhiên thêm lực làm hồng ánh mắt nàng.

“Sư huynh?” Ô ô ô..... Vân Phong sư huynh đến cùng ngủ trong cái hầm cầu nào! Chu Hiểu không dám lộn xộn, bởi vì trước mắt người kia ánh mắt nhìn nàng thật không thích hợp, ánh mắt giống xem bảo bối lại vừa giống như kẻ thù, thật sự rất cổ quái!

“Ha ha.....”

Lỗ tai bên chột nghe thấy tiếng cười trầm thấp, chờ Chu Hiểu tỉnh ngộ nhận ra, mặt biến thái đã ở trên nàng cách không đến 10 cm

“Nói dối.”

Hán chỉ lưu lại hai chữ gần lỗ tai Chu Hiểu liền lui về phía sau rồi đi.

Chu Hiểu trừng mắt nhìn cửa phòng, nàng không dám đứng dậy đuổi theo ra, cũng không dám gọi người. Đây người đột nhiên xuất hiện thật sự rất quý dị, hoàn toàn không giống nhận thức nàng đối với phái Võ Đang.

Nàng cho rằng phái Võ Đang hòa ái dễ gần, ai biết..... Đây biến thái là làm sao xuất hiện đến! Làm người kinh sợ cũng không phải như vậy làm nha!

Ô ô ô..... Vân Phong sư huynh đến cùng ngủ trong cái hầm cầu nào! Làm sao có thể khiến tiểu sư đệ [tiểu sư muội!] đáng yêu bị biến thái đe dọa!

Chính là Chu Hiểu đợi đến hừng đông, nàng cũng không đợi được Lý Vân Phong sư huynh nghe nói đi ra ngoài đi vệ sinh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tổng Thanh Thư

Người này đến tột cùng là ai.....

Chu Hiểu bị dọa sợ.

Xuyên không vào thân thể của tiểu cô nương vùng sông nước, nhờ có ngư phủ phụ thân yêu thương mà Chu Hiểu cố gắng chịu đựng được việc sống ở thời đại chiến loạn. Những thứ đó nàng đều có thể chịu được, tuy nhiên không phải ai cũng có khả năng chịu đựng tốt như vậy, có thể điềm nhiên tiếp nhận hết thảy mọi thứ vô cùng lạ lẫm thời cổ đại.

Nàng biết cô nhân đối với truyền thuyết quỷ quái vô cùng sợ hãi, cho nên mới nguy trang vẫn là tiểu Nhưộc Nhi. Đối với tình yêu của ngư phủ phụ thân, Chu Hiểu cũng không dám kinh thường, sợ lộ chân tướng dẫn đến tai họa chính mình.

Nhưng nàng cũng lại càng sợ một khi ngư phủ phụ thân qua đời, nàng phải tự bán mình, hoặc là bị bán đi. Thế rồi Trương Tam Phong xuất hiện đưa nàng đi vào lúc ấy. Chu Hiểu lại còn lo lắng hơn nữa, thậm chí Chu Chi Nhưộc cùng với Trương Tam Phong đại biểu cho việc nàng sẽ phải đi đến nơi kia.

Trương chân nhân là người tốt, ông chắc chắn sẽ bảo hộ mình. Chu Chi Nhưộc là nữ chủ, ít nhất không có nguy hiểm tính mạng. Chu Hiểu luôn dùng lý do này động viên thần kinh của mình, nếu không ở thời cổ đại này sẽ lo lắng đến chết mất.

Mà bây giờ Chu Hiểu đã ý thức Trương Tam Phong có lẽ cũng chẳng đáng tin cậy đến thế, mà núi Võ Đang cũng không phải là nơi an toàn như nàng tưởng tượng, đáy lòng Chu Hiểu luôn đè nén sự sợ hãi bất an rồi cuộc đã bùng nổ trong đêm khuya.

Ai nói Trương Tam Phong sẽ bảo đảm sinh mạng nàng an toàn? Ông có hứa hẹn với mình sao? Hết thảy đều là chính nàng tưởng tượng mà thôi.

Ở thế giới này, chỉ có chính mình mới có thể bảo hộ chính mình. ....

Vừa rồi nam nhân kì lạ kia đối với chính mình có ác ý, Chu Hiểu cảm nhận được vô cùng rõ ràng, xác thực.

Ai nói núi Võ Đang chỉ có Võ Đang thất hiệp, rõ ràng còn có biến thái. ....

Tên kia đến cùng là ai. ...

Bị dọa sợ, Chu Hiểu căng thẳng thần kinh, trầm tư suy nghĩ hỗn loạn cả đêm, sáng sớm nghe tiếng côn trùng kêu vang mới mang đôi mắt thâm đen bước ra khỏi phòng.

Không thể đoán ra, Chu Hiểu cũng không suy nghĩ nữa.

Sư huynh Lý Vân Phong cả đêm đều không có trở về phòng. Nàng biết chính mình đã bị giao đến cho sư huynh Lý Vân Phong quản lí, ở núi Võ Đang nàng lại không quen ai cả, nhiệm vụ đầu tiên đương nhiên là tìm được sư huynh Lý Vân Phong. Về phần cùng đại sư huynh Tống Viễn Kiều học tập. .... Vẫn là chờ nàng tìm được sư huynh Vân Phong rồi nói sau đi.

“Tiểu sư đệ. ...”

Chu Hiểu cho rằng mình sẽ tốn rất nhiều thời gian mới tìm được sư huynh Lý Vân Phong, ai ngờ nàng vừa mới đẩy cửa ra liền nhìn thấy Lý Vân Phong đáng thương hề hề ngồi xổm trước cốc đá cách cửa chính không xa, âm thanh ai oán đến cực điểm, vẻ mặt đáng thương hề hề, thật giống như mới bị vứt bỏ.

“Vân Phong sư huynh.”

Chu Hiểu vừa mới đến trước mặt hắn, ngay lập tức trở tay không kịp đã bị Lý Vân Phong kéo vào lòng.

“Thật vất vả mới có tiểu sư đệ, ô ô ô. ....” Lý Vân Phong quả thực biến Chu Hiểu thành mèo đen nhỏ cọ cọ, lực đạo ôm nàng không biết nặng nhẹ làm Chu Hiểu thiếu chút nữa bị hắn làm cho nghẹt thở.

“Sư, sư huynh, buông tay, ta thở không nổi.” Ở trong lòng Lý Vân Phong ai oán, Chu Hiểu rốt cuộc đã hiểu tại sao Lý Vân Phong suốt đêm không về, đó là vì hôm nay hắn phải cùng với sư huynh khác xuống núi có việc gấp.

Nhưng mà nàng không rõ Vân Phong sư huynh như thế nào lại gào to như vậy, cũng không phải sinh lý từ biệt!

“Tiểu sư thúc nên xuống núi. Thập thất sư thúc còn đang ở dưới núi đợi ngươi.” Một giọng nói ôn hòa nhưng đã kịp thời ngăn chặn trước khi Chu Hiểu bị Lý Vân Phong hung hăng tàn ác chà đạp xương cốt rụng rời.

Chu Hiểu chỉ có thấy cổ áo hơi căng, tầm nhìn xoay vòng, nàng liền thoát khỏi cái ôm của Lý Vân Phong.

“Được rồi, Thanh Thu! Ngươi nhất định phải chiếu cố tốt tiểu sư đệ nha.” Lý Vân Phong vẫn là không bỏ được, thật vất vả mới đợi được một tiểu sư đệ, ai ngờ lại không phải của hắn.

“Ta sẽ.” Tống Thanh Thu đặt bàn tay lên vai tiểu Chu Hiểu, nói nghe như thể là huynh đệ tốt lâu năm.

Nghe thấy tin dữ của bản thân mình, Chu Hiểu cổ cứng ngắt chậm rãi quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên chính là tên biến thái tối hôm qua. Ánh mặt trời sáng sớm khiến cho hắn thoát nhìn anh tuấn tiêu sái, chứ không nguy hiểm như khi hắn đe dọa nàng tối qua.

Tổng Thanh Thụ = tên biến thái tới hôm qua đe dọa nàng?

Núi Võ Đang này đến cuối cùng là diễn ra cái chuyện gì?!

“Sư sư huynh. ....” Chu Hiểu về mặt cầu xin nhìn sư huynh Lý Vân Phong, thế nhưng hắn vẫn giao nàng cho Tổng Thanh Thụ. Bàn tay trên vai thoát nhìn như đặt hờ nhưng thực chất lại đang khóa chặt toàn thân nàng không cho nhúc nhích, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn sư huynh Lý Vân Phong rời xa nàng.

“Cùng ta đi luyện công thôi.” Tổng Thanh Thụ ngồi xổm xuống, nói nhẹ nhàng bên lỗ tai Chu Hiểu.

“Hiểu Hiểu.” Tiếng kêu Hiểu Hiểu giống như tới hôm qua hai chữ đó gắt gao quấn quanh toàn thân Chu Hiểu, khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên cho thấy tâm tình của hắn lúc này rất tốt.

Trong truyện, Tổng Thanh Thụ là hôn phu tương lai của Chu Chi Nhược. Tuy nhiên trong truyện lại không có nói Tổng Thanh Thụ biến thái a. Xuyên thành Chu Chi Nhược, nàng chịu áp lực rất lớn, rất lớn. ....

Chu Hiểu không nói gì, chỉ có thể âm thầm rơi lệ trong lòng, mơ mơ màng màng bị Tổng Thanh Thụ biến thái mang đi.

.....

Tổng Viễn Kiều là một đại thúc trung niên vô cùng ôn hòa, nhưng mà ông dạy dỗ lại rất uy nghiêm. Chỉ một ánh mắt có thể khiến cho Chu Hiểu cung kính, nghiêm nghị, vứt bỏ nghĩ ý tưởng điên loạn về Tổng Thanh Thụ, ngoan ngoãn nghe Tổng Viễn Kiều dạy dỗ.

Tổng Viễn Kiều dạy võ học căn bản cực kì tốt, nàng cũng thành thành thật thật học căn bản. Thực chất là người lớn, Chu Hiểu hiểu được rằng rất nhiều chuyện không phải chỉ luyện tập một lần là xong.

Lúc Chu Hiểu đứng tấn, ánh mắt nàng lại đánh giá các sư huynh.

Tổng Thanh Thụ là con của Tổng Viễn Kiều, xét theo thân phận mà nói, hắn phải gọi đồ đệ của Trương Tam Phong là sư thúc, trong đó bao gồm nàng. Nếu về sau mà kết hôn thì chính là loạn luân, tình huống ấy thật đúng là đẹp mắt!

Ngừng lại! Ai muốn gả cho biến thái!

Tuy là nàng dựa vào suy nghĩ tưởng tượng mà phân tán sự thống khổ của việc đứng tấn, nhưng ý tưởng này thực sự rất khủng bố, Chu Hiểu nhanh chóng lắc lắc đầu đem ý tưởng khủng bố này ra khỏi đầu óc.

Vẫn là tiếp tục xem các sư huynh luyện võ đi.

Ngắm ngắm, ánh mắt Chu Hiểu bắt tri bắt giác lại bay tới người Tổng Thanh Thụ. Tuy rằng Tổng Thanh Thụ là đệ tử đời thứ ba của Võ Đang, nhưng là võ công của hắn cũng không tệ.

Ít ra Chu Hiểu cảm thấy võ công của hắn cũng không giống như trong tưởng tượng vậy.

Tổng Thanh Thụ có vóc người thon dài, ánh kiếm lóe sáng, nếu không lo lắng biểu hiện biến thái của hắn tới quá, kì thật xem ra vẫn là có khí chất tuấn tú, hơn nữa thật kinh người, đừng nói cái gì là tuyệt chiêu, quang là thể vân tung [1], loại khinh công này khiến cho Chu Hiểu rất kinh ngạc, hoàn toàn trái với nguyên tắc vật lí a. ....

[1] Khinh công Thể vân tung của phái Võ Đang nhảy lên như chim hạc bay, gọi là Nhất hạc xung thiên

Đối với Chu Hiểu – người mà võ công cái gì cũng không hiểu mà nói, võ công của Tổng Thanh Thụ như vậy, mà còn có thể bị Trương Vô Kỵ đánh bại. Trương Vô Kỵ kia võ công còn có đạt đến bậc nào a? Đây thực sự là không để cho người ta sống.

Chu Hiểu thực sự cảm thấy nàng cần phải học võ công thật tốt mới được, nhưng mà ngồi đứng tấn thật sự thống khổ. .... Thống khổ Chu Hiểu đã cảm nhận thật sự rõ ràng nhưng chưa đạt được gì.

“Đòi mạng nga, nặng hơn mười cân, phương pháp đứng tấn như vậy thực sự không có vấn đề gì sao?” Chu Hiểu nhe răng tự nhủ, tiếp tục cứng rắn chống đỡ.

Thẳng đến khi chống đỡ xong mới thôi, một canh giờ đứng tấn rốt cục đã kết thúc rồi.

Xem ra cô nhân không hiểu lắm về sinh học cơ thể người, đứng tấn như vậy, sợ cơ bắp các đốt ngón tay nàng sẽ vì chịu lao lực mà sinh bệnh, nàng buộc phải chạy chậm vòng quay võ trường làm cho cơ thể thả lỏng ra.

Dù sao khi chạng vạng đến lúc ăn cơm chiều, Chu Hiểu đã đi không nổi, chỉ có thể bị Tổng Thanh Thụ ôm đi ăn cơm.

“Tiểu sư đệ, rất mệt a.” Một sư huynh không biết tên đi ngang qua sờ búi tóc trên đỉnh đầu nàng, cảnh tiểu sư đệ vừa chảy nước mắt vừa ăn cơm nhìn mãi đã thành quen.

“Vâng.” Miệng ngậm com, khóe mắt không thể không chế hàng nước mắt, Chu Hiểu nức nở gạt đầu.

“Không sao, hôm nay chỉ là luyện tập thân thể, chờ khi luyện kiếm, sư huynh lại dứt com cho đệ ăn a.” Sư huynh không biết tên an ủi một câu.

Đây cũng tính là an ủi sao?!

Chu Hiểu liên tưởng đến cánh tay lên không nổi liền rơi lệ nhiều hơn nữa.

* Lời tác giả: Văn Phong sư huynh là vật hy sinh, bị Tổng Thanh Thư chinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ai Mới Là Người Chiếm Tiệm Nghi Cuối Cùng

Editor: Từ Diệp

Beta: Sói Tâm Thần

Chu Hiểu rút cuộc đã sâu sắc hiểu được tại sao được núi Võ Đang có truyền thống sư huynh mang sư đệ, không chỉ là lí do sư đệ tuổi nhỏ, mà là vì luyện võ thật sự là một việc khổ sai, tiểu sư đệ mệt mỏi đến mức phải được sư huynh ôm đi.

Nếu gặp một sư huynh không có lòng tốt và nhẫn nại, chắc chắn là sẽ bị nắm mắt cá chân kéo trên mặt đất đưa đi a.

Tuy nhiên Chu Hiểu cũng không có vì hành động của Tổng Thanh Thư mà cảm động đến rơi nước mắt. Kí ức tối hôm qua còn khắc sâu trong óc đã cảnh báo nàng Tổng Thanh Thư tuyệt đối không dễ chọc.

Vừa ăn vừa khóc xong, hoàn toàn đi không nổi, Chu Hiểu lại bị Tổng Thanh Thư ôm trở về phòng.

Chính là không phải phòng Chu Hiểu mà là phòng của Tổng Thanh Thư.

Nguyên do là vì Chu Hiểu bị Tổng Thanh Thư quản lí nên về sau phải cùng hắn ăn com, cùng sinh hoạt. Bởi vì bản thân Tổng Thanh Thư một mình một phòng cho nên trong phòng hắn chỉ có một chiếc giường, vì thế đêm này Chu Hiểu phải ngủ chung với Tổng Thanh Thư trên một chiếc giường.

Hai chân Chu Hiểu tê cứng nên rất khó chịu, hoàn toàn không chú ý tới vấn đề này. Đợi khi Tổng Thanh Thư giúp Chu Hiểu bưng nước tắm có chứa thảo dược thì Chu Hiểu cuối cùng cũng đã ý thức được vấn đề giới tính, không muốn bị lộ.

“Không tắm, rất hôi.” Chu Hiểu tìm lí do kiên quyết không tắm. Nàng đi đứng đều không nổi, dưới tình huống này tất nhiên là Tổng Thanh Thư ôm nàng đi tắm, như vậy chắc chắn sẽ phát hiện ra nàng là nữ.

“Không tắm, công sức của người một ngày nay đều lãng phí.” Tổng Thanh Thư cúi đầu xoa chân cho Chu Hiểu, cô gái nhỏ bé ngồi xếp bằng trên giường đầu quay sang một bên, thoạt nhìn rất đáng yêu lại quật cường.

“Lãng phí thì cho lãng phí đi.”

Chu Hiểu trên miệng là nói như vậy, nhưng là nghĩ đến tiểu thuyết hay TV nhân vật chính tắm nước có chứa thảo dược liền tăng công lực, trong lòng nàng kỳ thật hồi hận thật sự. Tầm mắt đảo quay giả vờ nhìn lướt qua, tình cờ thấy Tổng Thanh Thư ở trước mặt nàng cởi áo tháo thắt lưng, nàng nhất thời mở to hai mắt ra nhìn.

Chu Hiểu thầm tự thôi miên chính mình, mình chính là nam, không thể để lộ dấu vết, tự trấn định bản thân mình đối với hành vi của Tổng Thanh Thư không nên phản ứng quá kích động, cổ cứng ngắc, chậm rãi cúi đầu, tiếp tục nghiêm túc xoa hai chân, thả lỏng, lại thả lỏng.

Đừng coi nữa!

Phòng Tổng Thanh Thư không lớn, thùng nước cách chính nàng không đến 3 thước nằm phía trước. Chu Hiểu không thể xem như không có việc gì, khóe mắt đã có thể nhìn thấy bóng lưng của Tổng Thanh Thư, nếu không muốn nhìn trừ phi nàng nhắm mắt!

Kỳ thật Chu Hiểu cũng chưa phải chưa từng gặp đàn ông cởi trần, nhớ đến chính nàng trước đây nhìn mặt không đôi sắc, liền cảm thấy thêm trấn định, thậm chí có thể thản nhiên nhìn Tổng Thanh Thư.

Tổng Thanh Thư tựa hồ không cảm nhận được ánh mắt của Chu Hiểu, vẫn như cũ chậm rãi tiếp tục động tác, vẫn như trước cởi áo cựa ki chậm rãi.

“Người, người đang làm gì?” Vào lúc Tống Thanh Thư cởi quần lót ngang thắt lưng hơi gầy, Chu Hiểu rốt cuộc chịu không nổi phải lên tiếng. Không thể thân nhiên được, dù gì nàng vẫn là nữ, mà nàng rốt cuộc đã nhớ ra tấm thân chết tiệt này có quan hệ với Tống Thanh Thư, nếu nàng thực sự nhìn hắn cởi áo tắm rửa, chỉ sợ tương lai nàng thật sự phải gả cho hắn. (Tứ Diệp: chẹp, cho dù không xem cũng phải gả thôi, số trời nó thế, chị không thoát khỏi bàn tay anh ấy đâu)

“Được liệu khó tìm, không thể lãng phí.”

Tống Thanh Thư tạm thời dừng động tác, nhìn thấy Chu Hiểu còn xoa chân, hắn liền bước lại.

“Người thật sự không tắm sao?” Tống Thanh Thư cúi xuống, nhìn tiểu Chu Hiểu. Vì động tác này của hắn, quần áo vốn để hồ trên vai liền rơi xuống, góc áo rơi trên bàn chân Chu Hiểu làm cho nàng không được tự nhiên.

Càng làm cho Chu Hiểu ngượng ngùng chính là ngực của Tống Thanh Thư. ... Rõ ràng không có cởi sạch, nhưng lại gây ấn tượng rất mạnh vào đại não Chu Hiểu, khiến cho mặt nàng không khỏi nóng lên.

Cổ nhân trường thành sớm, luyện võ khiến cho khí lực mạnh hơn so với người bình thường. Đáng người phát dục cao ngất nửa lộ, nửa kín khiến cho người ta phun máu mũi.

“Rất.....” Quá đáng! Người này thật sự không có vấn đề sao?

Chu Hiểu cảm thấy mặt mình càng thêm cháy lợi hại.

Mà Tống Thanh Thư như đang chờ Chu Hiểu đáp lại, im lặng nhìn Chu Hiểu có chút trốn tránh dần dần trở nên kiên định, trong ánh mắt có chút quật cường không chịu thua.

“Không tắm.” Liều mạng áp chế khuôn mặt đỏ bừng, Chu Hiểu trừng mắt nhìn Tống Thanh Thư, chỉ thấy hắn hơi nheo mắt, rồi cởi quần áo phủ trên đầu Chu Hiểu. Tiếng nước vang lên, Chu Hiểu chần chờ kéo xuống quần áo phảng phất hơi thở của Tống Thanh Thư, nhìn thấy Tống Thanh Thư đã cởi sạch ngâm ở thùng nước. Chu Hiểu không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi, đem quần áo bẩn ném sang một bên, tiếp tục làm như không có việc gì, xoa đùi thả lỏng, nàng không khỏi tưởng tượng về sau hai chân nhỏ bị con thỏ truy đuổi.

Chính là Chu Hiểu mới thân lòng tình thân chưa được bao lâu, Tống Thanh Thư lại tiếp tục.

Vừa rồi quần áo bẩn ở trên đầu Chu Hiểu cho nên nàng không nhìn thấy tình cảnh Tống Thanh Thư cởi quần áo. Mà lúc này Tống Thanh Thư đã tắm được liệu xong, hắn đương nhiên phải đứng dậy mặc quần áo, mà Chu Hiểu không có khả năng đem quần áo bẩn phủ lên lại, mắt thấy sẽ bị nhìn thấy tiểu cường J của nam đế trần đánh vào thị giác.

Chu Hiểu giả vờ nghiêng đầu, giả bộ mệt mỏi buồn ngủ, động tác có chút vội vàng, miễn cưỡng, lo lắng chuyện nữ phản nam trang sẽ bị phát hiện, Chu Hiểu thật không có biện pháp.

Sớm biết nàng sẽ không xoa chân, trực tiếp nằm xuống ngủ.

“Hiểu Hiểu.” Tống Thanh Thư đã mặc xong quần áo đến trước mặt Chu Hiểu.

“Kỳ thật, đối với tiểu sư đệ không nghe lời, hoàn toàn có thể ném luôn vào trong nước.”

Thâm thể mát lạnh khẽ cười chui vào chần trêu chọc Chu Hiểu đang giả bộ ngủ.

“Ta rõ ràng là tiểu sư thúc.” Chu Hiểu nhất thời kích động, không giả bộ ngủ nữa mà trừng mắt, nhấn mạnh thân phận trưởng bối của mình. Về phần bị lộ bao nhiêu, nàng cũng không nhận rồi bận tâm, bản thân không phải là người thông minh, không có khả năng đùa giỡn tâm cơ với Tống Thanh Thư, so với bị người khác chê cười, còn không bằng tự mình chủ động.

“Tống sư đệ.” Đuôi lông mày nhếch lên cao có ý khiêu khích, ai bảo Tống Thanh Thư là con của Tống Viễn Kiều, cho dù hắn lớn hơn nàng thì cũng phải gọi nàng là sư thúc. Huống chi Chu Hiểu với không phải là người có tính tình tốt, giả bộ hiền lành, bị Tống Thanh Thư ác ý trêu đùa nhiều lần, là người đều nhịn không được.

“Thật không?” Ngực khí cho rằng không đúng. Thân phận sư thúc, Tống Thanh Thư chưa bao giờ để trong lòng.

“.....” Ai bảo cha của hắn là Tống Viễn Kiều. .... Chu Hiểu nói thầm trong lòng.

Đúng lúc Tống Thanh Thư nhìn nhìn Chu Hiểu ghét bỏ việc tắm được liệu. Ánh mắt ấy như khinh bỉ nàng cả đời võ công tầm thường không chút tiến bộ, khiến Chu Hiểu càng thêm buồn bực về việc này.

Được rồi, võ công nàng căn bản không thể theo kịp với thân phận nàng, đệ tử Võ Đang đời thứ ba Tống Thanh Thư xác thực so với đại đa số các sư huynh mạnh hơn rất nhiều.

“Hiểu Hiểu, gọi ta là Thanh Thư” Tống Thanh Thư nhìn bộ dạng Chu Hiểu rồi rầm nói.

Chu Hiểu cho rằng đây là Tống Thanh Thư đã nhường nàng rồi, vừa rồi dùng thân phận sư thúc chèn ép Tống Thanh Thư, Chu Hiểu cũng hơi ngượng

ngừng, cũng liền thuận theo đáp ứng với hấn.

Nói thực ra, thân phận cao hơn cũng không phải là điều tốt. Bảo một đứa trẻ mới mười một tuổi không Tổng Thanh Thư trưởng thành là sự diệt, nàng cũng không muốn bị rụng tóc đầu.

“Thanh Thư ca,” Vì thế Chu Hiểu quyết định không để ý đến thân phận trưởng bối, chỉ kêu Thanh Thư cảm giác là lạ, nên nàng quyết định kêu là Tổng Thanh Thư là Thanh Thư ca.

Nhưng mà Chu Hiểu quên, Chu Chỉ Nhược cũng gọi Trương Vô Kỵ là Vô Kỵ ca ca. Không cùng thời đại nên phong tục cũng không giống, một tiếng “ca” này ý nghĩ vô cùng khác biệt.

Một tiếng “Thanh Thư ca” này khiến tâm tình Tổng Thanh Thư sung sướng lên tới tận trời.

“Vậy có muốn tắm hay không đây!” Tổng Thanh Thư không nói cho Chu Hiểu biết lúc hấn tắm trong thùng nước kia chẳng qua chỉ là muốn đùa giỡn với nàng thôi.

Về phần bí mật của thùng tắm chứa được liệu, e rằng cả Tổng Viễn Kiều cũng sẽ không biết.

Tổng Thanh Thư một lần nữa bùng cho Chu Hiểu một thùng nước tắm, hấn phát hiện dù là mỗi bước đi đều đau đến muốn khóc nhưng Chu Hiểu vẫn cố gắng run rẩy giãy dụa từ trên giường bước xuống dưới.

Chu Hiểu bước xuống dưới còn không nổi, bước đi lại càng không được. Nếu lại ngồi chờ chết, Tổng Thanh Thư sẽ lột quần áo nàng quăng nàng vào thùng nước giúp nàng tắm rửa.

“Thanh Thư ca, ta tự mình tắm.” Một tiếng Thanh Thư ca kêu lên mềm mại, trong âm thanh còn hàm chứa vài phần làm nũng, nhưng thực tế tình huống là bộ mặt Chu Hiểu vô cùng dữ tợn chuyển bước chân cứng ngắc đến thùng tắm, mãnh liệt yêu cầu để mình tự tắm rửa. Bộ mặt dữ tợn đó là do đau.

“Ta lấy quần áo đem cho ngươi.” Tổng Thanh Thư nhìn Chu Hiểu nhanh tay cầm lấy gáo gỗ bên cạnh, trầm mặc một hai giây mới gật đầu.

“Ừ ừ cảm ơn Thanh Thư ca.” Chu Hiểu nhanh chóng gật đầu, cười nịnh nọt vô cùng ngọt ngào.

Quần áo Chu Hiểu đều để ở phòng Lý Văn Phong, tuy nói rằng hai phòng có một khoảng cách nhỏ, cũng không tốn bao nhiêu thời gian của Tổng Thanh Thư.

Nửa đường gặp được vị sư thúc thấy hấn ôm một bọc lớn liền có lòng tốt đề nghị giúp hấn chuyển giường, Tổng Thanh Thư chỉ cười cho có lệ, không muốn làm phiền vị sư thúc.

Tổng Thanh Thư mới vừa ôm bọc quần áo cùng chặn đẩy cửa tiến vào, Chu Hiểu mới tắm xong một nửa lập tức nhanh chóng tắm rửa xong chạy về trên giường, trên người mặc quần áo sạch sẽ trong tủ của Tổng Thanh Thư, đem thân thể nhỏ bé của Chu Hiểu kín từ đầu đến cuối, nhìn rất thú vị.

Tổng Thanh Thư cười mà không nói, nhìn Chu Hiểu hai tay ôm chặt chăn giả vờ ngủ hồi lâu, liền rời đi.

Về phần chuyển giường chiếu, hấn chưa từng nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Luyện Võ Vô Cùng Thê Thảm

Chu Hiểu nhắm mắt cũng có thể cảm giác được Tổng Thanh Thư đang nhìn nàng, tuy bề ngoài nàng tỏ vẻ bình tĩnh nhưng nội tâm lặng lẽ nổi sóng, nàng căn bản ngủ không được, đầu óc có rất nhiều suy nghĩ lẫn lộn, không thể bình tĩnh nổi.

Nàng biết phản ứng của mình tối nay hơi quá, có thể Tổng Thanh Thư sẽ cảm thấy mình rất buồn cười. Nhưng sao lại phải như thế nào..... ảo não đến cực độ, Chu Hiểu không thêm quan tâm nữa, cùng lắm thì nàng đến núi Nga Mi thôi.

Nhắm mắt hồi lâu, Chu Hiểu cảm nhận được tầm mắt quan sát mình rốt cục đã di chuyển, nghe thấy âm thanh Tổng Thanh Thư mở cửa đi ra ngoài, lẳng lặng ngồi hồi lâu, Chu Hiểu vùng trộm đẩy khe cửa hơi mở, nàng phát giác Tổng Thanh Thư hấn đứng là đi ra ngoài thật.

Nghẹn khí trong bụng rốt cục cũng thở ra, Chu Hiểu còn chưa kịp thoải mái bỗng ý thức được phòng này là của Tổng Thanh Thư mà trong phòng chỉ có một chiếc giường, nàng lại rồi rẫm, hai hàng lông mày của nàng nhíu chặt lại, vô cùng buồn bực.

Nàng cái gì cũng không biết, nuôi dạy con gái giống con trai đều là suy nghĩ của phụ thân, cứ như vậy đi!

Đem đầu mình vùi vào chăn ngáy giấc một lát, Chu Hiểu hồ toáng đột nhiên xốc chăn lên, cời nhanh quần áo rộng thùng thình, thay lại quần áo của chính mình, sau đó nhanh chóng tiến vào chăn chuẩn bị trận địa sẵn sàng nghênh đón địch. Tuy rằng người khác sẽ không có lý do gì hoài nghi giới tính của nàng, hơn nữa nàng còn chưa có phát dục, nhưng chỉ cần lộ trần vẫn là lòi ra chân tướng, nàng sẽ không để Tổng Thanh Thư có cơ hội nhìn thấy, Chu Hiểu nhẹ nhàng trợn mắt trong lòng thầm nghĩ.

“Trề như vậy đi ra ngoài làm gì nhỉ?”

Chu Hiểu đợi hơn một giờ sau vẫn không thấy Tổng Thanh Thư trở về, nàng mệt mỏi chịu không nổi, nhắm mắt dần chìm vào giấc ngủ, lúc mở mắt ra trời đã sáng, mà Tổng Thanh Thư đang ở trước mặt nàng thay quần áo.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Chu Hiểu cảm thấy Tổng Thanh Thư làm cho người ta có cảm giác không giống người thường.

Đúng lúc Tổng Thanh Thư thoảng xoay người, một bên người thon dài chìm đắm trong nắng sớm, vốn là thiếu niên nho nhã, ánh nắng lại làm tăng thêm một phần anh tuấn khiến cho Chu Hiểu đang nhìn trợn mắt.

“Ánh mặt trời còn có thể tổ điểm thêm vẻ đẹp.....” Chu Hiểu nói thầm, trong lòng cũng hiểu được người nào đó không phải cố ý, nhưng là nàng chính là khó chịu người nào đó trong lúc vô ý lại tuấn tú như vậy.

“Sao?” Tổng Thanh Thư đang thay bộ quần áo bị dính sương sớm nghi hoặc hỏi, Chu Hiểu chưa kịp nghĩ đã bị Tổng Thanh Thư thúc dục nhanh rời giường đi luyện võ,

“Vâng.” Chu Hiểu vắn vẹo không mặt, cố nén sự khó chịu của hai chân tự mình xuống giường mặc quần áo, ăn bữa sáng sau đó bắt đầu đứng tấn.

Một đám sư huynh phá rối khi nhìn thấy Chu Hiểu tập tễnh đứng tấn ngày thứ hai xong đều vậy quang tiểu sư đệ đáng yêu. Một mình Chu Hiểu nhận được ngàn vạn “sủng ái” áp lực như vậy khiến đầu nàng không khỏi xuất hiện vài vạch hắc tuyến. Chính là cảm thấy mình là linh mới tò te, còn bọn họ là một đám lính lão luyện không chút ý tốt.

Khó trách Vân Phong sư huynh thích nàng như vậy..... Nàng cũng phải tưởng tượng có một tiểu sư đệ dễ mà đem tất cả đau khổ của mình đến yêu thương hẳn!

Không thể không nói phái Võ Đang dạy đồ đệ từ có phương pháp. Các sư huynh sẽ dạy những công phu cơ bản đặt nền móng, những người từng trải sẽ ép buộc sư đệ không chùn tay. Chờ đến khi các sư huynh ép buộc xong rồi, mới được Võ Đang thất hiệp truyền thụ võ công chính thức. Ngẫu nhiên mới có thể được Trương Tam Phong chỉ dạy, đầy đủ là đệ tử có tư chất vô cùng tốt.

“Tiểu sư đệ cơ thể rắn chắc rồi, phỏng chừng hai ngày nữa có thể dạy người cầm kiếm.” Lúc Quan Lạc Khê đi ngang qua Chu Hiểu sờ đầu nàng nói. Quan Lạc Khê chính là sư huynh không biết tên trước kia, bởi vì hắn đi ngang qua nhiều lần, cho nên Chu Hiểu liền nhớ kỹ hắn.

“Hiểu Hiểu, đến giờ chạy bộ rồi.” Tổng Thanh Thư luyện kiếm pháp xong, thu kiếm bảo Chu Hiểu đi chạy bộ.

“Vâng.” Chu Hiểu giống như vớ được phao cứu sinh, liền nhắc chân đứng dậy đi chạy bộ, tốc độ chạy giống hệt như đang lẩn trốn, nàng lo lắng bàn tay xuất hiện đột ngột của sư huynh Quan Lạc Khê. Nên nhớ rằng chỉ có mình nàng là “tiểu sư đệ” mới đến, toàn núi Võ Đang chỉ có mình nàng. Những người khác đều cao lớn như trâu bò, làm nàng cảm thấy thật tự ti.

Nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Tổng Thanh Thư, Quan Lạc Khê nhún nhún vai rồi đi. Sư đệ này chẳng dễ thương chút nào, mới chỉ lớn như vậy đã trung ra nguyên bản mặt lạnh, thực không đáng yêu. Dạy cái gì đồ cái gì, không dễ thương chút nào.

“Đồ chơi” Chu Hiểu cũng không biết lúc đó Quan Lạc Khê cùng Tổng Thanh Thư như thế nào, chỉ cần có thể không đứng tấn, bảo nàng chạy vài vòng quanh núi nàng cũng chịu.

Đứng tấn, chạy quanh núi, ngày ngày đau khổ liền đi qua. Chu Hiểu lại nghi hoặc Tổng Thanh Thư mỗi ngày vào buổi tối đều biến đi mất, ban ngày tò mò sáng khi hắn thay quần áo xong lại kêu nàng rời giường tập võ, Chu Hiểu hoài nghi Tổng Thanh Thư không có trở về ngủ.

Có người nói, khi một người đối với người khác nảy ra tò mò, khoảng cách thích với người đó sẽ không xa nữa. Chu Hiểu hoàn toàn không biết có những lời như thế này, nàng chỉ biết trong phim kinh dị, người tò mò đều là những người chết nhanh nhất. Ngắm lại Tổng Thanh Thư ban ngày vô cùng bình thường, nhẫn nại dạy nàng sửa chữa những tư thế sai lầm, cho đến buổi tối là lộ nguyên hình che dấu sự biến thái của hắn, cho nên nàng vẫn không cần đi chọc phiền toái lên người, như vậy có thể sống lâu hơn một chút.

Dù biết rõ Tổng Thanh Thư không tâm thương, Chu Hiểu cũng không xen vào chuyện của người khác. Buổi tối hắn không ở đây, nàng liền vui vẻ mình có thể ngủ một mình. Có thể nói Chu Hiểu vô cùng thoải mái, cơ thể mệt mỏi, tinh thần được thả lỏng, buổi tối về ngủ say như chết, căn bản là không có phát hiện ra Tổng Thanh Thư có trở về hay không.

Phản động các sư huynh vẫn như cũ, vây quanh xem nàng cực khổ học võ, quả nhiên không phụ mong đợi của mọi người, nàng học cầm kiếm một ngày trời, cánh tay giờ lên không nổi, ngón tay còn run run không thể điều khiển nổi.

Kiếp trước của nàng chưa từng chịu khổ như vậy.....

Hốc mắt nóng lên, Chu Hiểu dùng tay khác cầm đũa ăn, không ăn no thì không có khí lực đứng tấn.

Chu Hiểu một bên vừa khóc vừa ăn, dù sao nàng chỉ mới có mười một tuổi, khóc cũng không có mắt mắt. Chính là vì các sư huynh vây quanh chăm chú nhìn, Chu Hiểu không thể không ngừng đầu, nhìn xung quanh một lát, tầm mắt dừng lại trên người Tổng Thanh Thụ. Cũng không biết hẳn đang nghĩ gì, chiếc đĩa đang gấp một khối bánh, không cầm lên ăn cũng không để vào chén.

“Tiểu sư đệ, người thuận tay trái sao?” Sư huynh ngồi đối diện tò mò hỏi.

“Vâng.” Đôi mắt rung rung, Chu Hiểu đang cố gắng gượng. Bởi vì cơ thể thật sự là quá mệt mỏi, tay phải run rẩy làm liên lụy đến bên tay trái, phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể nắm chặt đôi đũa và com vào miệng.

“À.....” Chu Hiểu không hiểu vì sao lại nghe sư huynh giống như đang thờ dài tiếc nuối.

Chu Hiểu mặc kệ hân, mình cố ăn com là được.

Thế nhưng không ngờ đến ngày thứ hai, Tổng Viễn Kiều đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nói tự mình dạy cho nàng một bộ kiếm pháp, hơn nữa còn phân Tổng Thanh Thụ dạy nàng dùng tay trái luyện kiếm, muốn hân dạy đỡ nàng thật tốt.

Dùng vẻ mặt vui vẻ như đối mặt với sếp ở công ty đưa đại sư huynh Tổng Viễn Kiều đi, Chu Hiểu quay đầu nhìn Tổng Thanh Thụ, trong lòng có chút không yên. Không biết Tổng Thanh Thụ chiều cổ, chăm sóc nàng hay..... chinh nàng!?

“Thanh Thụ ca, tay trái của huynh có thể dùng kiếm sao?” Trái phải đều thuận như lão ngoan đồng à? Chu Hiểu cho rằng đây là không có khả năng. À theo như Tổng Viễn Kiều, đa số mọi người đều dùng tay phải sử dụng kiếm.

“Có thể.”

“Ồ.....” Lúc này Chu Hiểu còn không biết Tổng Thanh Thụ không chỉ có thể dùng tay trái luyện kiếm, mà hân càng am hiểu dùng trao hơn nữa (Từ Diệp: ý là Cửu âm bạch cốt trao ấy.)

Bởi vì Tổng Viễn Kiều là tự mình phân phó, các sư huynh vui sướng khi người gặp họa nhìn Chu Hiểu đuổi đến mức hai cánh tay đều run rẩy đưa đồ ăn lên miệng.

Đáng tiếc bọn hân còn chưa kịp thi triển ma trao (TD: tức là xoa đầu), Tổng Thanh Thụ đã cùng lúc làm nhiều việc.

Tổng Thanh Thụ đã phân thân, cùng lúc đem dùng tay trái ăn com, tay phải giúp Chu Hiểu gấp thức ăn.

“Như thế nào?” Tổng Thanh Thụ đem đậu hủ nhét vào miệng của Chu Hiểu hỏi.

“Người có hơn treo đi...” Chu Hiểu theo bản năng vừa ăn vừa nói hàm hồ. Tổng Thanh Thụ thật sự có thể dùng cả hai tay sao? Vẫn là lão ngoan đồng truyền công phu hai tay trái phải này cho Tổng Thanh Thụ à!

Tổng Thanh Thụ nhân lúc Chu Hiểu ngây người, lại dứt cho nàng hai miếng com, về phần có hơn là ý gì, hân nghe không hiểu.

Tác giả có lời muốn nói: Tay trái còn có thể ăn com, vậy luyện tới mức không cử động được mới thôi. *mim cườiphúc hắc* ..... (Từ Diệp: ==” bà là mẹ kế à?)

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cô Dâu Nhỏ Rất Hiếu Thẳng

Chu Hiểu là người trưởng thành, ít nhất về mặt tâm lý là vậy. Trước mắt bao người bị dứt com, nàng chỉ cảm thấy kì quái, mỗi lần há miệng ăn một miếng com, nàng dường như có cảm giác các sư huynh xem nàng như khi.

Kỳ thật Chu Hiểu hoàn toàn là hiểu lầm, các sư huynh là nhìn người ngồi bên cạnh kia Tổng Thanh Thụ, hơn nữa ánh mắt ai này không vui chút nào. Bởi vì Tổng Thanh Thụ đúng thật là nghiêm trang dứt Chu Hiểu ăn, hoàn toàn không giống như truyền thống núi Võ Đang, phải biết rằng bọn họ trước kia cũng không thương xót giúp tiểu sư đệ ăn như vậy, thường cố ý đưa lên đồ ăn cao không cho ăn, cái này gọi là mỗi một sư huynh khi để sư đệ đều do khi làm tiểu sư đã bị khi dễ.

Làm một tiểu sư đệ mới, Chu Hiểu có thể nhin lần đầu tiên bị ôm đi, dứt com, nhưng cũng không thể chịu được luôn bị như vậy, hướng chi..... Dù Chu Hiểu cũng cảm thấy không được tự nhiên, nhưng bản năng thân thể luôn nhanh hơn so với suy nghĩ, từng chút một bức tường phòng bị dần bị phá vỡ, cho đến khi nàng quen sự tồn tại của hân.

Tuy là cơ thể cảnh báo nguy hiểm nhưng bị lý trí trấn áp, mãi chăm chú lo lắng giới tính bị lộ, do đó nàng hoàn toàn không cảnh giác được nguy hiểm nêu trên, đến khi Chu Hiểu đột nhiên tỉnh ngộ thì đã quá muộn.

“Thanh Thụ ca ca.” Nhìn xung quanh, Chu Hiểu thấy mình cùng với Tổng Thanh Thụ bị vây quanh xem như khi trong sở thú, không như Tổng Thanh Thụ bình tâm không chút gợn sóng, thì Chu Hiểu không có lòng tốt cho các sư huynh xem hải kịch, đặc biệt diễn viên chính trong hải kịch chính là mình.

Tổng Thanh Thụ xoay người trả lời, cúi đầu nhìn Chu Hiểu đồng thời chính xác đem miếng thịt dứt cho Chu Hiểu. Khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng nhu hòa khiến cho Chu Hiểu theo bản năng há miệng ra ăn cho đến khi ăn xong vài chén cơm, no bụng mới cử động. Chu Hiểu khẽ lắc đầu, mà cái đĩa đậu đũa xào thịt trước mặt cũng bị Tổng Thanh Thụ xử lí xong.

Ý nói Tổng Thanh Thụ, nàng thật sự ăn no rồi. Tổng Thanh Thụ mới cùng các sư thúc nói lời từ biệt. Chu Hiểu bị ôm trong khủy tay, nàng uốn éo đưa lưng về phía các sư huynh quấy rối, để cho Tổng Thanh Thụ ôm mình rời đi, không cho bọn họ tiếp tục trêu chọc nàng cùng Tổng Thanh Thụ.

Chu Hiểu thế này là sẽ lần cuối bị trêu, muốn trêu chọc nàng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy nữa.

Vài ngày sau các sư huynh phát hiện Chu Hiểu đã có thể tự mình ăn cơm, hôm nay luyện tay phải bị run rẩy, nàng dùng tay trái ăn cơm, ngày mai tay trái dùng không được thì nàng chuyển sang tay phải. .... Dù sao ngoại trừ việc mỗi ngày một môi được sư huynh ôm đi, thì nàng ăn cơm, tắm rửa, thay quần áo đều tự mình kiên trì làm.

Mà kì lạ là Tổng Thanh Thụ cũng mặc kệ nàng, khiến Chu Hiểu không khỏi hoài nghi hẳn đã nhận ra điều gì rồi.

Tổng Thanh Thụ tuy rằng cái gì cũng không nói, hay có lẽ là Chu Hiểu cùng hẳn không có nhiều thời gian để nói chuyện. Mỗi buổi tối hẳn đều đi ra ngoài, Chu Hiểu sờ dĩ biết được như thế là vì nàng cố ý đợi hẳn cả đêm, sau đó Chu Hiểu đã có loại thể nghiệm thế nào là bị điểm huyết ngủ.

Làm một trạch nữ chuyên gia thức đêm, Chu Hiểu có thể dễ dàng thức đến sáng mà chẳng có vấn đề gì, nhưng ý thức nàng đang thanh tỉnh mà lại đột nhiên ngủ một giấc đến hừng đông, đây rõ ràng là Tổng Thanh Thụ có vấn đề mà.

Ban đầu, Chu Hiểu cho rằng Tổng Thanh Thụ biết giới tính mình, cho nên hẳn mới giữ khoảng cách, để nước tắm xong hẳn liền đi ra ngoài, cả đêm không về. Hiện tại rõ ràng bản thân Tổng Thanh Thụ có vấn đề mới đúng, cả đêm không về, mà cả núi Võ Đang đều cho rằng Tổng Thanh Thụ ở phòng mình ngủ, điều này có thể cho thấy được trên người Tổng Thanh Thụ có bí mật lớn hơn bí mật của nàng nhiều. Biết quá nhiều thì không thể sống lâu, bị bắt ngủ chung với kẻ vô cùng nguy hiểm, Chu Hiểu chỉ có thể giả vờ làm như cái gì cũng đều không biết, không nghe không thấy không biết.

Mọi thứ cứ như thế dần trôi qua, Chu Hiểu bắt đầu có chút phiền não.

Đó là nàng trở nên trắng hơn.

Núi Võ Đang trắng ngập sương mù, không có tia tử ngoại mãnh liệt như vùng sông nước khiến cho Chu Hiểu tiêu phí nửa năm phơi đen giờ bắt đầu nhà nàng trắng ra.

Kỳ thật nhìn màu da của các sư huynh là có thể đoán được nguyên nhân. Người nào người nấy đều có vẻ bề ngoài là bạch diện thư sinh, lịch sự, nho nhã khiến cho Chu Hiểu cho rằng đây là Trương Tam Phong lựa chọn. Nghĩ lại mới phát giác núi Võ Đang phong thủy tốt, mười một sư huynh to lớn vạm vỡ vậy mà cũng không ai đen như nàng. Mây kiếm mũi trắng, làn da trắng trẻo nhìn rất đẹp. Dựa vào mắt thẩm mĩ của người hiện đại mà nói, thì đây chính là hình tượng mĩ nam lạnh lùng.

Có câu nói làn da trắng thì che được mọi khuyết điểm, da đen thì mỹ nữ cũng bị coi như người qua đường. Bản thân cơ thể Chu Chỉ Nhược chính là tuyệt sắc mĩ nhân, Chu Hiểu lại cố tình phá hư, hiện tại biến thành đứa bé đen thui.

Tuy nói đùa rằng nếu nàng là nữ tử thì gả cho sư huynh Lý Vân Phong làm lão bà, tuy là ngày thứ hai hẳn vì nhận nhiệm vụ nên đã xuống núi, nhưng Chu Hiểu hoàn toàn không dám thả lỏng nửa phần.

“Hôm nay bắt đầu tắm nắng.”

Giữa sườn núi tuy là nhiều mây nhưng đến giữa trưa thì ở đỉnh ánh mặt trời lại vô cùng mạnh liệt.

Thờ ỉp núi không có người, Chu Hiểu không có giống như thường ngày chạy qua lại lên xuống núi, mà nàng chạy nhanh như chớp lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi có một cái hồ, bên cạnh hồ là vách núi đen, dòng nước chảy xuống tạo thành thác nước, mục đích của Chu Hiểu chính là cái hồ nước đó. Hằng năm, những người sống quanh đó đều biết, phơi nắng một ngày chưa chắc sẽ đen đi. Nhưng da mà ẩm nước khi đi phơi nắng, hiệu quả của nó có thể so với thiêu nung.

Chu Hiểu tự tay cời hai ba cái áo khoác ngoài ra, chui xuống hồ nước sâu vài thước. Hồ nước trong suốt thấy đáy, Chu Hiểu còn có thể thấy được mấy con cá nhỏ dưới đáy nước.

Boi xung quanh mười phút, Chu Hiểu lập tức lên bờ. Để quần áo khô ở trên đỉnh đầu, nàng để mặc quần áo ướt sũng trên người bắt đầu chạy, cho đến khi quần bắt đầu khô ráo mới nhanh chóng đem áo khoác mặc vào chạy đến giữa sườn núi.

Mặt trời giữa trưa trên đỉnh núi rất nóng, Chu Hiểu tính toán thời gian chuẩn xác, liên tiếp nhiều ngày không có ai phát hiện thời gian nàng chạy quanh núi giữa đường đi bơi lội tắm nắng, điều này khiến cho làn da nàng trở nên đen lại làm các sư huynh vô cùng hoang mang.

“Này, bộ dạng của tiểu sư đệ rất tốt, nhưng hơi bị đen nhỉ?” Đặc biệt là khi Chu Hiểu bị Tổng Thanh Thụ ôm, một đen một trắng, thật sự là hắc bạch

phân minh. Dù vậy các sư huynh đều không ai biết vì sao Chu Hiểu có thể đen như vậy.

“Muội luôn là như vậy mà, cha muội cũng như thế.” Bạn trẻ Chu Hiểu cười sáng lạng, nở nụ cười tiểu bạch trong sáng tránh ánh mắt của các sư huynh.

Đắc ý quá cả đuôi lông mày đều nhếch lên, Chu Hiểu không có chú ý đến Tổng Thanh Thư bên cạnh lặng lẽ nhìn nàng.

Ánh mắt đắm chiều dừng trên gò má xinh xắn, đôi mắt u ám, đen láy, sâu thẳm của Tổng Thanh Thư lảng lạng chuyển động. Ngay lúc Chu Hiểu quay đầu lại, không tiếng động chuyển ánh mắt như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chu Hiểu là người thông minh, theo lý thì kế hoạch tắm nắng của nàng là vô cùng thành công.

Chỉ là không lâu sau, nàng phát giác ra chuyện này vô cùng kì lạ, nói cách khác nàng lại trắng ra.

“Kỳ quái.” Lúc tắm rửa, Chu Hiểu cẩn thận xem kĩ cánh tay cùng với đùi. Vì không thể cời toàn bộ, nên những chỗ không bị phơi nắng thì da trắng như tuyết. Những chỗ phơi nắng thì đen như socola, phân biệt vô cùng rõ ràng. Bởi vì cổ nhân đều mặc quần áo bảo thủ, đến cả áo ngủ cũng là áo tay dài, Chu Hiểu chỉ cần để tay chân phơi đen là có thể lừa gạt mọi người.

Nhưng là hiện tại, mỗi ngày giữa trưa nàng đều bôi lợi, nhưng tắm nắng không có hiệu quả rõ rệt như trước kia. Dựa theo cách nói của Tiểu Ngôn (TĐ: ta chịu, không biết Tiểu Ngôn là ai), làn da màu mặt ong là làn da khỏe mạnh.

“Buồn bực.” Nghĩ không ra, Chu Hiểu không nghĩ nữa, lau khô cơ thể rồi mặc quần áo đi ngủ.

Cùng lắm thì ngày mai lại bắt đầu phơi nắng nhiều hơn chút nữa.

Chu Hiểu nghĩ xong lấy trong bình nhỏ ra uống một viên bổ khí mật hoàn rồi nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Tổng Thanh Thư Thế Mà Là Trọng Sinh

Vì quyết tâm biến mình thành đen thui, Chu Hiểu tăng thêm thời gian bôi lợi giữa trưa.

Tuy nhiên Chu Hiểu lại đánh giá quá cao thể lực của chính mình. Nàng có thể đứng tấn, luyện kiếm hay tay, chạy vài vòng quanh núi. .... nhưng không thể không bị say nắng.

Chu Hiểu mang theo khuôn mặt đen thui mà đồ lụng từ đỉnh núi chạy xuống. Thời gian tắm nắng khá dài, mà gió ở sườn núi lại mát lạnh, Chu Hiểu vội vàng chạy xuống, bỗng cảm thấy đầu nhẹ bẫng, bước chân xiêu vẹo, cả người choáng váng rừng mình, thân thể vô lực, cứ như vậy nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn chính mình ngã lộn xuống núi.

Sự tình phát sinh đột ngột, tốc độ lặn nhanh, Chu Hiểu chỉ cảm thấy cả người đều đau đốn, tay chân mềm nhũn không tài nào nắm được bất kì cây cỏ nào xung quanh. Cứ như vậy lặn càng lúc càng nhanh, vào lúc Chu Hiểu cho rằng chính mình sẽ ngã chết thì bánh xe người lại tỉnh cờ lặn qua bãi cỏ rộng, cả người rơi vào một cái sơn động.

Chu Hiểu không kịp hét chói tai, mọi thứ quá đột ngột, chưa kịp rên một tiếng nàng đã ngã lộn xuống, cho đến khi Chu Hiểu dừng lại, toàn bộ quá trình cũng chỉ có mười giây, muốn kêu cứu đến mạng cũng không kịp nữa.

“Đau. ....” Rốt cục cũng dừng lại, Chu Hiểu không dám lộn xộn, cả người đau nhức khiến nàng hoài nghi có phải hay không trên người nàng bị chỗ nào bị gãy xương. May mắn mà tiếng kêu này đã cứu mạng nàng. Thực chất một chưởng kia đã nhắm vào nàng, nhưng khi nghe thấy âm thanh bèn chuyển sang lướt qua sát khuôn mặt nàng, đánh thẳng vào tảng đá đằng sau.

Chu Hiểu rơi xuống rất đau, cả người cứng ngắc nằm trên mặt đất, cho dù cách đó không đến 50cm có rất nhiều đầu lâu thùng đầu lỗ, nàng cũng không thể hét chói tai ngắt đi. Không biết là do đau hay là bị dọa sợ, mồ hôi chảy trên mặt ngày càng nhiều, mắt nhìn thấy từ chỗ sâu trong hang động từ từ đi ra một bóng người.

Trong sơn động âm u, bóng dáng cao lớn dần rõ ràng hơn, khuôn mặt anh tuấn trắng nõn quen thuộc.

Đúng là Tổng Thanh Thư. .... Chu Hiểu cảm thấy mình rất muốn khóc. Cả người rơi xuống đau phát khóc mà còn gặp được biến thái đang luyện công, thật sự là họa vô đơn chí, ông trời muốn giết nàng mà.

Rõ ràng là khuôn mặt anh tuấn trắng nõn, mỉm cười vô cùng ôn nhu, ánh mắt đối với Chu Hiểu đều là đau lòng, nhưng tế bào khắp người Chu Hiểu đều kịch liệt kêu gào chạy khỏi nơi nguy hiểm này, muốn một giây sẽ là vạn kiếp bất phục, chết chắc rồi.

“Thanh Thư ca, huynh. .... Đang làm gì vậy?” Chu Hiểu rơi rất thảm, hiện tại căn bản không đứng lên nổi. .... Chu Hiểu run rẩy hỏi một câu vô cùng ngu ngốc, lại nhìn thấy tay trái Tổng Thanh Thư còn đang cầm một cái đầu lâu, nhất thời cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm đi muốn hôn mê.

Sẽ không phải như nàng đoán đấy chứ? Chu Hiểu run rẩy khòe miệng. ....

Ông trời ơi, ngài đùa không mắc cười chút nào, thật sự. .... Vừa rồi không ngã chết chẳng lẽ là để nàng chết thê thảm hơn sao?

Không muốn tin, Chu Hiểu rất muốn lừa dối mình làm như không thấy, khòe mắt liếc nhìn Tổng Thanh Thư tay trái cầm đầu lâu, tay bên kia cầm cái đầu lâu đang hướng về phía nàng cười, Chu Hiểu chết lặng.

Tổng Thanh Thư cầm trong tay không phải là trái banh bowling, mà là một cái đầu lâu hàng thật giá thật, đầu ngón tay dày đặc còn in trên cái đầu lâu cứng rắn trong động!

Không cần nói cho nàng, đầu năm ngón tay in trên cái đầu lâu có khuôn mặt đang cười kia là do Tổng Thanh Thư nhàn rồi không có gì làm, đọc nó! Hơn nữa Tổng Thanh Thư ở tuổi này đã bắt đầu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trào sao? Rõ ràng là blug lớn a!

“Ngã đau sao?” Năm ngón tay của Tổng Thanh Thư thu lại, ngay lúc đó cái sọ giống như bánh quy vỡ vụn rơi xuống đất, bàn tay trống trải nhẹ nhàng vuốt ve hai má bị trầy của Chu Hiểu.

“Thanh, Thư.” Chu Hiểu không ngờ bị hỏi thế, mở to mắt nhìn Tổng Thanh Thư quý khí âm trầm. Bị cảm nắng lại lăn xuống núi, suýt chút nữa đã chết, kinh hãi còn chưa dứt, Chu Hiểu chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trở mắt nhìn Tổng Thanh Thư chậm rãi vươn bàn tay mới giải quyết cái đầu lâu kia ra, lo lắng chính mình cũng sẽ bị thùng năm lỗ máu chảy đầm đìa.

“Ai biểu muội không ngoan, ngày ngày chạy đến đỉnh núi vọc nước, bị các thúc thúc khác nhìn thấy không tốt.” Chỉ cần liếc mắt một cái là cái thể liên tưởng nàng gặp chuyện gì, Tổng Thanh Thư đau lòng vuốt ve Chu Hiểu, ngón tay có chút lạnh sờ qua trán nàng.

“Như vậy không tốt, muội cùng trước kia khác nhau rất nhiều.” Nhiều tâm cơ, ý đồ xấu, Chi Nhưộc muội muội trong trí nhớ, tính tình hoàn toàn là hai loại khác nhau. Có lẽ hiện tại Chi Nhưộc còn nhỏ, mà phái Nga Mi đều là nữ tử, phương thức dạy dỗ khác hẳn ở núi Võ Đang.

Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào làn da của Chu Hiểu khiến nàng vô cùng sợ hãi, hần như là đang kiểm tra Chu Hiểu có bị gãy xương ở chỗ nào không, lại càng như là yêu thương. Giống như đối với bảo vật quý giá nhất âu yếm, Chu Hiểu cảm thấy run rẩy không thôi, nàng chỉ có trở mắt nhìn Tổng Thanh Thư từng chút một phá vỡ lớp mặt nạ trước mặt mình, lộ ra khuôn mặt chân thật.

“Tuy nhiên như vậy cũng tốt, cả đời này nàng chỉ cần có ta che chở là được.” Tổng Thanh Thư nhìn Chu Hiểu mỉm cười, đôi mắt đen lộ ra dục vọng chiếm hữu khiến cho lòng người sợ hãi. (TĐ: Tổng Thanh Thư đã lộ mặt nên ta đổi cách xưng hô là nàng nhé.)

“Rốt cục đã trở lại bên ta.” Ngừ khí hần nỉ non, đời 17 năm, tiểu Chi Nhưộc rốt cục đã xuất hiện. Cho nên cả đời này, hần sẽ bảo vệ tốt tiểu Chi Nhưộc của hần, sẽ không nàng rời khỏi mình dù chỉ là một bước.

“Chi Nhưộc.” Cánh môi khẽ mở, một tiếng Chi Nhưộc mang theo dục vọng chiếm hữu đã khiến cho Chu Hiểu tràn ngập sợ hãi, nàng không quan tâm mới vừa thấy hần dùng đầu người luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trào, Chu Hiểu có thể hay không không thừa nhận mình vừa nhận được một kinh hách thật lớn.

“Ca. ....” Bản năng phát hiện mình không có khả năng trốn khỏi, xen lẫn hoảng sợ tột độ, một giọt nước mắt theo khòe mắt chảy xuống, Chu Hiểu thật không cốt khí bị dọa khóc.

Rất nhiều chân tướng bùng nổ trong não, một cái động tràn đầy đầu lâu, một tiếng “Chi Nhưộc” không thể che dấu, Tổng Thanh Thư trốn trong hang động luyện tập võ công khả nghi. .... Chu Hiểu đều không muốn làm rõ.

Đoán chân tướng quá mức vô lý, Chu Hiểu không muốn đoán ra. .... Nhưng không phải nàng không nghĩ ra, thì chân tướng sẽ không tồn tại.

Hơn nữa nàng có thể xuyên không mà đến thì Tổng Thanh Thư đặc biệt cũng không phải là không thể

Cho rằng mình chính là nhân vật chính, kết quả lại chỉ là nhân vật phối diễn của người khác, một chữ thảm vô cùng.

Rõ ràng nàng cũng chỉ là người bình thường, đây không phải là trâu đùa nàng sao! Nàng mười tuổi, Tổng Thanh Thư mười bảy tuổi. Nàng võ công cái gì cũng không có, kinh công của chưa có học. Tổng Thanh Thư lại là tuyệt đại cao thủ, thậm chí có khả năng đã học xong Cửu Âm Chân Kinh. Khủng bố nhất là Tổng Thanh Thư đối với nàng còn vô cùng chấp niệm a. Tuy lúc trước đã mơ hồ biết rằng Tổng Thanh Thư là biến thái, không nghĩ tới thật đúng là đại biến thái, có ý tưởng nuôi dưỡng đối với một người có linh hồn trưởng thành nguy trang thành loli mà nói thật sự đáng sợ.

Chu Hiểu biết là đã muộn rồi, hơn nữa với vẻ mặt lớn đến trình độ này đã là không thể chạy thoát.

Sớm biết thế nàng sẽ không giả nam. Nhưng theo như trình độ biến thái của Tổng Thanh Thư chỉ sợ nàng cho dù đến phái Nga Mi, cũng không trốn thoát được bàn tay hần a. ....

“Chi Nhưộc, về sau không được đi vọc nước, biết không?” Tổng Thanh Thư cẩn thận kiểm tra Chu Hiểu thấy không có chỗ nào gãy xương, liền nhẹ nhàng ôm nàng chuẩn bị đi về, chăm sóc vết thương nhỏ do bị va chạm.

“Muội không phải là Chi Nhược.” Bị Tống Thanh Thư ôm vào lòng, Chu Hiểu không ngừng khóc nói. Ngã đau còn bị biến thái đe dọa, nàng ủy khuất nức nở nghẹn ngào, trong lòng không đồng ý thừa nhận mình chính là Chu Chi Nhược, không muốn hướng đến vận mệnh xui xẻo kia.

“Không phải là Chi Nhược?” Tống Thanh Thư cúi đầu, đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn vào đôi mắt Chu Hiểu, chậm rãi hỏi lại, giọng nói khiến cho người ta không rét mà run.

“Ta..... Ta là.”

Chu Hiểu thật không có dũng khí sửa miệng.

“Ta là Chu Chi Nhược.....”

Lệ rơi đầy mặt, Chu Hiểu mới là tên của nàng chân chính a, dùng tên này hai mươi mấy năm rồi a..... Ngay cả tên cũng bị lấy đi, nhân vật phản diện trọng sinh thật biến thái mà!

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tên Biến Thái Khống Chế Dục Vọng

Edit: Từ Diệp

Beta: Đông Thần Thần

Bị biến thái ôm vào ngực, Chu Hiểu cả người đều không nhịn được run run cảm thấy chính mình nên hôn mê một chút, bằng không trái tim sẽ chịu không nổi.

Vì thế nàng quang minh chính đại ngắt đi.

.....

“Vô Kỵ ca ca.”

Giọng điệu hờn dỗi, nữ nữu Chu Chi Nhược dựa đầu sát lên vai Trương Vô Kỵ. Bởi vì chiều cao, Chu Chi Nhược vụng trộm nhón chân lên một chút. Một bóng người cao lớn, sống lưng thẳng tắp đem Chu Hiểu nửa sống nửa chết lôi đi, nàng chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không còn nhìn thấy rõ khung mặt Trương Vô Kỵ lúc nhỏ nữa. Thế rồi đột nhiên nàng lại rơi vào một nơi tối đen như mực.

“Công tử cẩn thận!”

Công tử cái gì? Chu Hiểu vừa quay đầu lại trả lời, kết quả nhìn thấy một quả cầu lớn lao đến gần mình, nàng vô cùng hoảng sợ, lông tóc đều dựng đứng lên, nhanh chân bỏ chạy.

“Tiểu cô nương da thịt trắng trẻo, xinh xắn, nhất định ăn ngon lắm đây!”

Sau lưng âm thanh kiêu ngạo, điên loạn rượt theo Chu Hiểu, nàng chạy thực mạng tới trước hồng y nữ tử cùng nam nhân thấp bé phía trước.

“Da ta không không trắng trẻo chút nào!” Muốn ăn thì ăn hồng y nữ tử đó đi! Làn da trắng trẻo, mịn màng, nhất định ăn ngon lắm! Tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua, Chu Hiểu thề rằng hồng y nữ tử tuyệt đối là mỹ nữ! Đây chính là mỹ nữ mang dòng máu con lai với đôi mắt to, da trắng mịn a!

“Tiểu cô nương càng trắng trẻo, cả xương cốt đều có thể ăn!”

“Nói láo! Tên Trương Vô Kỵ âm hiểm kia! Lão nương không nói với ngươi nữa!” Chu Hiểu đầu không quay lại, cảm đầu chạy như điên, ai biết dưới chân bỗng xuất hiện một cái hố to, trở tay không kịp không kịp hét lên nàng đã ngã xuống.

“Ách.....Ngã chết ta.....”

Chu Hiểu đập mặt xuống đất, vất vả ngẩng đầu. Nào biết trước mặt nàng lại xuất hiện một cái xương sọ đang cười, Chu Hiểu giật mình nhảy dựng lên.

“Làm ta sợ nhảy dựng.” Nhìn thấy rõ trên đỉnh đầu không có vết năm dấu tay, Chu Hiểu mới vỗ vỗ ngực thờ phào nhẹ nhõm.

Quay đầu đánh giá xung quanh sơn động, trên vách đá trống trải trong hang động có mấy cửa thông đạo. Mà ở trung tâm chính giữa chính là một khung xương đang ngồi thiền, tình cảnh quen thuộc như vậy làm cho Chu Hiểu không thể nào không liên tưởng đây là nơi Dương Đình Thiên chết.

“Ta không phải là đang nằm mơ đi?” Chu Hiểu nỗ lực lại nhớ tình tiết trong phim. Vừa rồi hai người kia hẳn là Tiểu Chiêu và Trương Vô Kỵ, như vậy hiện tại nơi này chính là thành địa đi?

Chắc chắn nàng đang nằm mơ. (Từ Diệp: CH thật sự đang nằm mơ nên mấy tình tiết ở trên mới lộn xộn như vậy). Ngẫm lại nếu không phải là mơ thì làm sao nàng có thể thấy hai người Chu Chỉ Nhược cùng Trương Vô Kỵ. Nhưng là..... giả như có thể nằm mơ mà học được tuyệt thế võ công, như vậy giấc mơ này thật đáng giá.

“Tiểu, ta không đọc được tiếng Ba Tư. Kệ đi, nhìn kỹ trước rồi hẵng tính, biết đâu chừng còn có văn tự phiên dịch thì sao?” Áo não nhú mày, Chu Hiểu hơi do dự chút rồi bất chợt động tác trong phim của Tiểu Chiêu, theo chỉ dẫn của tấm bia đá đỏ đập đầu vào cái xương sọ kia.

Oanh âm ầm ầm, những cửa thông đạo kia đều bị những phiến đá hạ xuống đóng lại. Vấn đề là dưới chân Chu Hiểu cũng đồng thời xuất hiện một cái cửa khác, vì thế Chu Hiểu xui xẻo lại rơi xuống hố.

“A a a! Còn có hoàn không hoàn a!”

Trong lúc rơi xuống, một bóng trắng xẹt qua, Chu Hiểu liền bị kéo ôm chặt vào lòng.

Chu Hiểu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, nàng cảm giác trong lòng như có ngàn vạn con kiến bò qua.

Ôi, nàng chưa học Cửu Âm Chân Kinh, làm thế nào nói cho bạch y kia Cửu Âm Chân Kinh đây?

“Chỉ Nhược.” Vào lúc Chu Hiểu hỗn độn không suy nghĩ được gì, bạch y thâm tình nhìn Chu Hiểu, thái độ giống như nói với bảo bối quý nhất trần gian nói.

“Ta là Chu Hiểu, Chu Hiểu! Không phải là cái người chết tiệt gọi là Chu Chỉ Nhược, cảm ơn!” Bùng nổ phản bác, hai chữ Chỉ Nhược làm cho Chu Hiểu bùng nổ, không thềm nguy trang thành tiểu muội ngây thơ, yếu đuối nữa.

“Chỉ Nhược!”

“Nhược Nhược cái đầu nguoi!” Chu Hiểu rống to, sau đó nàng liền tỉnh.

Thấy Tổng Thanh Thư đang cúi đầu nhìn chăm chăm nàng, Chu Hiểu không khỏi toát mồ hôi lạnh, sau đó mới giật mình chính mình thật đúng là đang nằm mơ.

“Ác mộng sao?”

Tổng Thanh Thư đang ôm Chu Hiểu trở về son động, mà trong khoảng ngắn ngủi vài phút, Chu Hiểu đã mơ thấy ác mộng. Ngay từ đầu, Tổng Thanh Thư cho rằng thân thể Chu Hiểu không khỏe nên mới trong lúc hôn mê mà còn co rúm lại, cau mày. Cho đến khi nàng hét ra tiếng, Tổng Thanh Thư mới thấy rõ nàng chợt mở đôi mắt hằm chứa phẫn nộ và kinh ngạc không kịp che dấu.

Gió núi mát mẻ, Chu Hiểu vẫn còn ở trong lòng Tổng Thanh Thư ngây dại. Cho đến khi Tổng Thanh Thư cúi đầu, dùng trán cụng nhẹ cái trán lạnh lẽo của Chu Hiểu. Chu Hiểu bị nhiệt độ ấm áp gọi hồn trở lại, đôi mắt vô hồn dần có thần. Chu Hiểu sực nhớ ra mình đang rất gần với Tổng Thanh Thư, thân thể loli tâm hồn lão bà, Chu Hiểu chỉ cảm thấy mặt nóng lên.

Khách quan mà nói, diện mạo Tổng Thanh Thư xác thực rất anh tuấn. Đặc biệt đáng người này, đối với Chu Hiểu mà nói có lực hấp dẫn vô cùng lớn.

Kết quả là bị ôm trong lòng, Chu Hiểu tựa hồ quên rằng người nào đó biến thái, mặt nóng hừng hực.

“Hình như có chút nóng lên.”

Hai tay ôm chặt lấy Chu Hiểu, Tổng Thanh Thư vận khí dưới chân dùng kinh công bay vọt lên, hình ảnh nhanh chóng lướt qua nhanh, chưa đến một lát sau hắn đã mang theo Chu Hiểu về tới chỗ ở giữa sườn núi.

“Thanh Thư ca, có thể điểm huyệt cho ta hôn mê được không?”

Bị Tổng Thanh Thư nhẹ nhàng đặt lên giường, Chu Hiểu thật đúng là phát sốt. Vừa hôn mê như vậy, vài phút sau lại ngủ không được, hiện tại nàng cả người khó chịu.

“Ngươi biết rồi sao?” Khéo léo xử lý miệng vết thương, Tổng Thanh Thư giương mắt, tầm mắt quét qua khuôn mặt Chu Hiểu vì khó chịu mà quên nguy trang tay không dừng động tác cởi bỏ quần áo nàng.

“Uhm.....” Giấc ngủ của nàng không được tốt lắm, mà hiện tại lại không ngủ được.

“Không được!” Giờ nàng mới cảm nhận được động tác của Tổng Thanh Thư, Chu Hiểu vội vàng kêu ngừng.

“Ta..... ta, Thanh Thư ca biết muội là nữ đúng không?” Chu Hiểu đối với đôi mắt đen, không gợn sóng, âm trầm của Tổng Thanh Thư khiến nàng thất thút như đầu.

“Như vậy nhờ sự phụ đến giúp được không?” Nếu như vậy Trương Tam Phong có thể phát hiện ra nàng là nữ, sau đó bù đắp sai lầm. Chu Hiểu hy vọng Trương Tam Phong có thể lập tức đưa nàng đến phái Nga Mi, rời xa Tổng Thanh Thư trọng sinh vô cùng biến thái.

“Phải, tuy rằng người còn nhỏ định trước cũng không đủ.” Tổng Thanh Thư khẽ gật đầu, khoe miệng hàm chứa ý cười nhìn Chu Hiểu.

Nếu Chu Hiểu thật sự là một tiểu cô nương mười tuổi, nàng hẳn không nghe ra ngụ ý của Tổng Thanh Thư. Đáng tiếc, Chu Hiểu không phải cho nên nàng nghe hiểu mà bị thương.

Cái gì mà định trước cũng không đủ, chẳng qua là đang cảnh cáo nàng đấy!.

Một khi bị Trương Tam Phong biết nàng là nữ, như vậy dù nàng cùng Tổng Thanh Thư có thật sự ngủ cùng một giường hay không, nàng đều không còn trong sạch nữa. Tuy nhiên, Chu Hiểu có thể dùng lý do trẻ con không hiểu chuyện mà thoát tội, nhưng Tổng Thanh Thư thì sẽ không như vậy.

Kết quả đơn giản nhất chính là nàng bị răn dạy đôi chút, rồi Tổng Thanh Thư chắc chắn sẽ vì trong sạch của nàng mà phụ trách.

Sau đó trực tiếp định ra hôn ước chờ nàng lớn lên rồi cưới!

“Thôi, không cần nữa đâu.” Chu Hiểu u rừ.

Trên thực tế, người có tư duy hiện đại như Chu Hiểu hoàn toàn không để ý đến nam nữ khác biệt, cho dù thật sự bị Tổng Thanh Thư ăn, nàng phỏng chừng có thể nổi tính háo sắc, thường thức khuôn mặt cùng vóc người của hắn.

Tuy nhiên nàng chính là không thích bị Tổng Thanh Thư áp đặt, nàng vô cùng khó chịu!

Thời gian đến trưởng thành còn rất nhiều, nàng cũng không tin Tổng Thanh Thư sẽ luôn có thể thắng thế.

Phái Cổ Mộ, phân mộ Dương Đình Thiên! Đúng rồi, còn có Ý Thiên kiếm chứa Cửu Âm Chân Kinh, Đồ Long đao chứa Hàng Long Thập Bát Chương!

Tổng Thanh Thư, người chờ xem!

“Sao thế?”

Mơ hồ nghe tiếng nghiêng răng keng két, Tổng Thanh Thư tạm dừng việc bôi thuốc.

“Không có gì, huynh cứ tiếp tục.....”

Bạn đang đọc truyện *Ý Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đem Bán Chính Mình

Edit: Từ Diệp

Trên thực tế Tổng Thanh Thư cũng không coi hết quần áo Chu Hiểu. Hắn chỉ coi có tất và quần đùi để lộ ra vết thương bên ngoài, sau đó hắn đắp thuốc vào, giúp nàng uống thêm thuốc rồi đắp chăn đi ngủ.

Hai người, một người trời sinh vốn không sống ở cổ đại, không hề quan tâm, dè dặt, một người đã sớm đem Chu Hiểu thuộc về mình, khi rịt thuốc chữa vết thương ngoài ý muốn cả hai đều cùng bình thân như nhau.

Đối với Chu Hiểu mà nói, đây là lần đầu tiên nàng thả lỏng khi ngủ bên cạnh Tổng Thanh Thư, dù bên cạnh luôn có ánh mắt hắn đang nhìn chăm chú. Cũng có thể là đã phá vỡ lớp mặt nạ thần bí của Tổng Thanh Thư, những bất an, sợ hãi của nàng bỗng chốc biến mất. May mắn không chết thì tạm thời cứ như vậy đi, bây giờ nàng rất nhứt đầu, có chuyện gì đợi tỉnh ngủ rồi tính tiếp.

Chu Hiểu nhắm mắt ngủ rồi lại còn cọ cọ tìm tư thế ngủ thoải mái bên cạnh Tổng Thanh Thư.

Đối với Tổng Thanh Thư, kẻ luôn quan sát tiểu Chi Nhược, hắn biết rõ ràng nhất cử nhất động của nàng, đương nhiên hắn cũng có thể cảm nhận được nàng đang sợ hãi.

“Trực giác sao?” Sợ quấy rối giấc ngủ Chu Hiểu, Tổng Thanh Thư nhẹ nhàng vén sợi tóc dính bên má ra lỗ tay phía sau.

Hắn đã thu lại tâm tư chính mình lâu rồi, ngay cả sự công cũng không biết, ông đã yên lòng với hắn.

Không nghĩ tới ngay từ lần đầu gặp mặt nàng liền theo bản năng nhận ra, bữa tối hôm đó là hắn cố ý làm vậy.

Hắn không cần nằng sợ hắn, mà hắn cũng biết tiểu Chi Nhược chỉ là tạm thời khuất phục hắn do yếu thế mà thôi. Tổng Thanh Thụ cảm thấy so với Chi Nhược kiếp trước, kiếp này nàng là tiểu ma nữ tùy ý vui đùa lại tốt hơn.

Phái chính đạo cho dù sư công vô cùng nỗ lực, nhưng cũng không có biện pháp cải tạo linh hồn bên trong Tổng Thanh Thụ đã bị hắc hóa.

Đời trước bị sư công một chiêu đánh chết, rất ứng với câu tự làm bậy không thể sống. Trọn đời không thể siêu sinh, không có nơi nào để đi, con người không hề nhìn thấy, cũng không thể tiếp xúc, là một cô hồn dã quỷ, cho đến khi nhìn thấy Chi Nhược cùng Trương Vô Kỵ cuối cùng cũng ở cùng nhau.

Trong nháy mắt kia, Tổng Thanh Thụ cảm thấy thế giới của bản thân chỉ còn lại một màu đỏ động lại hóa thành sát ý cuồng bạo.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, hắn thế nhưng lại sống lại trở về hình dáng hồi niên thiếu.

Hắn trọng sinh trong một thời gian dài đều bị vây trong cảm giác hỗn loạn, điên cuồng. Hắn không nhận ra rằng chính mình vẫn còn sống, vẫn cho hết thấy đều chỉ là ảo giác thôi.

Tựa như một quả bom nhỏ, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ nổ mạnh.

Nhìn thấy ngũ sư thúc có diện mạo giống Trương Vô Kỵ, ôm lấy tam sư thúc toàn thân bị tê liệt khóc rống. Tổng Thanh Thụ lúc ấy chỉ có mấy tuổi, chỉ có thể cực lực nhẫn nại, nghiêng răng nghiêng lợi, tự nói với chính mình kẻ kia chính là ngũ sư thúc, không phải là Trương Vô Kỵ, là ngũ sư thúc.....

Hắn khó có thể không chế sát ý khiến cho Tổng Viễn Kiều sớm phát giác. Cùng với vết thương mới cũ chồng chất trên cơ thể hắn do chính mình gây ra, đó là do Tổng Thanh Thụ muốn chứng minh còn sống nên vô thức gây ra.

Tổng Viễn Kiều dùng hết biện pháp cũng không thể giúp con mình, sau đó Tổng Thanh Thụ liền bị Trương chân nhân mang theo bên người.

Nhiều năm về sau cho đến khi tiểu Trương Vô Kỵ chân chính xuất hiện trước mặt Tổng Thanh Thụ thì hắn đã có thể gặp biến không sợ hãi, thu lại sát khí bên ngoài trở thành Đệ nhất thiếu niên tài俊, nho nhã, lịch sự.

Trương Tam Phong đối với tiểu Trương Vô Kỵ vô cùng thương tiếc khác hẳn với cách đối xử với Tổng Thanh Thụ. Những người khác có lẽ không biết, nhưng Trương Tam Phong cùng Tổng Viễn Kiều lúc đó vô cùng lo lắng Tổng Thanh Thụ khi trưởng thành sẽ trở thành ma đầu. Bọn họ đem Tổng Thanh Thụ bên mình, tuy là đau lòng, lo lắng nhưng phần lớn đều là răn dạy hắn.

Tổng Thanh Thụ biết rất rõ điều đó, hắn đã sống hai kiếp nên không giống kiếp trước đi ghen tị với tiểu Trương Vô Kỵ. Cũng không có đối với Vô Kỵ có sát ý, nhưng ánh mắt nhìn Trương Vô Kỵ không giống như ánh mắt nhìn người đang còn sống.

Phải nói rằng Tổng Thanh Thụ ngoại trừ lúc nhìn cha hắn Tổng Viễn Kiều trong mắt có chứa chút áy náy, đau thương, thì thần sắc bên ngoài của hắn, nhìn gì đều là một bộ dạng không hề quan tâm.

Loại trạng thái băng sơn di động này luôn luôn được bảo trì cho đến khi Chu Hiểu xuất hiện.

Vì thế phần đông các sư huynh ở phái Võ Đang thích trêu đùa Chu Hiểu không phải là không có lý do.

Đối với các sư thúc mà nói, đệ tử Võ Đang đời thứ ba, Tổng Thanh Thụ vô cùng không thú vị.

Trước mắt tiểu sư đệ đến, có thể nhìn đến tiểu sư đệ cùng băng sơn sư diệt cùng nhau biến sắc mặt, kia quả thực chính là trị hội phiếu giới. Liền ngay cả đi ngang qua sư công cùng phụ thân, cũng nhiều nhìn vài lần, thế nhưng còn toát ra hừ hừ thực thực ngậm kẻo đùa cháu vui mừng. Đối với việc này, Tổng Thanh Thụ thâm nghĩ phải sửa chữa lại quan niệm của phụ thân, đó là con dâu của hắn, chứ không phải là cháu lại càng không phải là cháu gái.

Về phần các sư thúc ác ý đùa giỡn, Tổng Thanh Thụ không phải là không biết. Vì bù đắp cho tiếc nuối của bọn họ, bọn họ có thể đùa giỡn tiểu Chi Nhược một chút trong phạm vi hắn cho phép, còn hơn thì đừng hòng nghĩ đến.

Đặc biệt là sư thúc Lý Vân Phong.

Vì thế, mưu tính trong lòng Tổng Thanh Thụ khác xa so với Chu Hiểu tưởng tượng nhiều.

Lúc này có thể tạm thời vô tư ngủ trên giường, Chu Hiểu đang sống trong hạnh phúc mà không hề biết đó là hạnh phúc.....

Vài ngày sau, vết thương trên người Chu Hiểu đã tốt hơn.

Những đan dược Tổng Thanh Thụ đưa cho Chu Hiểu trong khoảng thời gian này đã xuất hiện những công dụng khá tốt.

Trước kia nàng không tin võ công, sau khi nhìn thấy Thế vân tung (Khinh công Thế vân tung của phái Võ Đang nhảy lên như chim hạc bay, gọi là Nhất hạc xung thiên), nàng cũng không tin. Lại càng không tin điểm huyệt, cho đến khi Tổng Thanh Thụ mỗi đêm đều điểm huyệt ngủ của nàng, khiến nàng có thể trải nghiệm một phen tư vị bị điểm huyệt ngủ.

Cho nên bây giờ khi nhìn thấy đan dược, Chu Hiểu thật chờ mong công hiệu của nó, tốt nhất là có thể trong nháy mắt gia tăng nội lực Giáp Tý gì đó, đánh gục Tổng Thanh Thụ.

Mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ nhiều về Tống Thanh Thư.

Tống Thanh Thư rõ ràng là trọng sinh, hần học được Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cũng không có gì kỳ quái, dù sao hần cùng Chu Chi Nhược đã từng là vợ chồng.

Như vậy có thể giải thích vì sao mỗi buổi tối hần đều biến mất. Hiện tại hần biết mình biết bí mật của hần, như thế hần càng tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo không kiêng nể gì rồi. Dù sao nàng bây giờ cũng là tông phạm.

“Người... Không đi sao?” Nhìn thấy đến tối mà Tống Thanh Thư vẫn còn đứng trong phòng, Chu Hiểu không khỏi nhũn mày, nàng không rõ trong hồ lô Tống Thanh Thư bán cái gì.

“Mệt mỏi.” Tống Thanh Thư nhìn ánh nến lập lòe.

“Mệt mỏi?” Chu Hiểu trừng mắt nhìn người nào đó ở mãi trong phòng không đi. Phòng này chỉ có một cái giường, tuy nói rằng đây là phòng của Tống Thanh Thư. Nhưng nàng đã ngủ trên giường kia hai tháng lẻ bảy ngày, cái giường này chính là của nàng!

Giận quá hóa cười, Chu Hiểu bị mất trí thông minh giờ nó rốt cục đã trở lại.

“Ta cho dù bị chỉ hôn cho người. Chính là sư phụ đã biết, ngày mai hần sẽ lập tức đưa ta đến núi Nga Mi. Như vậy cũng tốt, chúng ta ít nhất cũng sẽ vài năm không cần gặp mặt.” Mía mai trả lời, Chu Hiểu không giả trang trẻ nhỏ nữa, dù sao biến thái so với yêu quái còn lợi hại hơn đã sớm phát hiện nàng giả bộ ngây thơ, hồn nhiên không phải sao? So với việc bị hần chế giễu, còn không bằng phá tan nói thẳng ra.

“Ha ha...” Khẽ cười.

Lát sau, Tống Thanh Thư buông sách trong tay đứng dậy bước đến, rũ mắt nhìn chăm chú vào Chu Hiểu đang quật cường ngửa đầu lên, ánh mắt bùng sáng.

“Ta đang lo mở miệng như thế nào. Nàng đã nguyện ý gả cho ta, ta sẽ từ từ chờ nàng lớn lên.” Cúi người, hôn lên trán Chu Hiểu đang ngây ra như tượng, Tống Thanh Thư bước chân ra ngoài, nhường lại phòng cho Chu Hiểu ngủ. (Tứ Diệp: chị đã bị lừa, tự bán mình.)

Chu Hiểu ngốc ngếch đưa tay sờ cái trán bị người ta ăn đậu hủ.

“Ta.... Vừa rồi tuyệt đối là đầu óc bị zombie cắn.” Làm sao có thể chủ động đem chính mình gả? Tống Thanh Thư tên khốn kia, cứ nhiên câu hôn cũng không có! (Tứ Diệp: lạy chị, đây không phải trọng điểm)

Sự thật chứng minh, Chu Hiểu trốn nhà rồi đi, trí thông minh vẫn chưa có trở về. (TĐ: hay là không có)

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mạc Thanh Cốc Trở Về

Từ khi biết Tống Thanh Thư trọng sinh, Chu Hiểu liền vờ vô ý đến chỗ hần thường đến, mục tiêu chính là vô công mà Tống Thanh Thư đang tu luyện.

Nàng mơ hồ chỉ nhớ rõ thật ra võ công của Tống Thanh Thư phát triển mạnh là nhờ bí tịch giấu trong Ỗ Thiên kiếm và Đồ Long đao. Trong lúc vô tình nhìn thấy Tống Thanh Thư tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Chu Hiểu cho rằng đó là do trí nhớ kiếp trước về võ công mang lại nên không có suy nghĩ kỹ về điều đó. Dù sao xem phim trên tivi cũng để giải trí thôi, ai lại giống như một sách thuộc cả bộ tiểu thuyết võ hiệp.

Tuy nhiên biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Chu Hiểu càng quan sát Tống Thanh Thư càng phát hiện ra mình không tài nào nhìn thấu hần.

“Ta mười tuổi, hần mười bảy tuổi, ta hai mươi tuổi, hần hai mươi bảy tuổi, ôi đến khi nào mới đuổi kịp a.....”

Cần khôn đại nà di của Dương Đình Thiên cũng không phải có thể dễ dàng lấy được. Đường đến Thiên Ung giáo tông đàn nàng còn không biết, đi xa một chút không chừng còn bị lạc đường, bị người ta đem đi bán. Cho dù biết Ỗ Thiên kiếm ở trên tay Duyệt Tuyệt sư thái, nhưng lại không có Đồ Long đao để lấy bí tịch võ công bên trong.

Nghĩ đến võ công của Tống Thanh Thư sẽ không dừng lại chờ nàng, nhưng lại so với nàng học nhiều năm võ công như vậy. Hiện tại lại còn có Trương Tam Phong cùng Tống Viễn Kiều chung sức dạy, nàng làm sao có thể theo kịp hần.

Không thể khi dễ người khác như vậy a..... Lạy trời cho nàng xuyên qua một lần nữa, xuyên đến lúc Chu Chi Nhược đã gả cho Tống Thanh Thư cũng tốt a, ít nhất khi đó nàng đã học xong Cửu Âm Chân Kinh.

Chu Hiểu đang âm thầm uể oải, đột nhiên có một bàn tay to vuốt đầu khiến nàng lấy lại tinh thần. Ai ngờ khi giương mắt nhìn thì thấy một anh chàng đẹp trai lạ lẫm.

Phái Võ Đang chỉ có mình nàng nhỏ tuổi nhất, đa phần các sư huynh dù đẹp nhưng đều ở độ tuổi trung niên, vóc dáng nhỏ nhắn của nàng đã trở thành đối tượng để cho các sư huynh sờ đầu nàng một lần rồi mới đi.

Chính là cái người đẹp trai trước mặt này mang vẻ đẹp kinh điển của các đệ tử núi Võ Đang. Vóc người cao ngất, diện mạo hiền ngang, ánh mắt mang theo chính khí, lần đầu gặp mặt đã khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc, một người tràn đầy nghĩa khí. Cho dù Chu Hiểu đã quen nhìn các đệ tử đẹp trai phái Võ Đang, nhưng nàng không thể không thừa nhận người đứng trước mặt nàng rất tuấn tú, không chỉ có dung mạo tuyệt đẹp, mà quan trọng nhất là khí chất, nếu đổi lại thành quân trang lại càng phù hợp với thẩm mỹ của nàng hơn.

Nhìn bề ngoài có thể đoán ra hắn chỉ khoảng hai mươi tuổi, không giống trưởng bối như Tống Viễn Kiều, khí chất khác hẳn vì hắn trẻ hơn các sư huynh. Điều này làm Chu Hiểu rất tò mò, không khỏi vụng trộm đánh giá hắn vài lần.

Về phần sờ đầu, bọn họ thích thì cứ sờ đi..... Nàng đã hình thành thói quen rồi.

“Cái gì mà mười tuổi, mười bảy tuổi, hai mươi, hai mươi bảy tuổi?” Mạc Thanh Cốc mới bước lên bậc thềm liền nhìn thấy một tiểu hài tử ngồi trên sân thượng. Một bên vừa đứng tấn, một bên ai oán lầm bầm lầu bầu, hắn liền dừng lại một lát. Nghe loáng thoáng Chu Hiểu nói, biết được nàng ai oán cái gì, Mạc Thanh Cốc không khỏi cười khê.

“Không không..... ta chỉ là đang nghĩ, đến khi nào ta mới có thể đuổi kịp võ công của Thanh Thụ ca ca.....” Bị mọi người đối xử như vậy. Chu Hiểu nghẹn lời không nói được gì, sau đó thờ dãi chuyên tâm mắt về phía cách đó không xa Tống Thanh Thụ đang chuyên tâm luyện tập thái cực quyền do Trương Tam Phong chỉ dạy. Ôi biến thái tập thái cực quyền có thể hay không không cần đẹp trai vậy a, hoàn toàn không giống những cụ ông tập thông thả trong công viên.

“Haha, có tâm tiến tới là tốt, nhưng làm phải đến nơi đến chốn. Nếu có gì không hiểu có thể tìm đến thất sư huynh.”

Mạc Thanh Cốc không hề biết Chu Hiểu mới tiến tới là vì muốn thoát khỏi Tống Thanh Thụ biến thái. Chính hắn luôn cho rằng Tống Thanh Thụ là một chất nhĩ tốt.

“Thất sư thúc.”

Vừa đúng lúc Tống Thanh Thụ luyện thái cực quyền kết thúc, thu lại nội lực vận chuyển trong cơ thể, hắn đi đến kêu một tiếng thất sư thúc khiến cho Chu Hiểu nhất thời hoảng hốt.

Chu Hiểu mặc kệ trước mặt đây là anh chàng đẹp trai, nàng tròn to mắt nhìn kẻ có số chết, lại nhìn không chớp mắt về phía Tống Thanh Thụ khuôn mặt hoàn toàn không có chút gì chột dạ. Nàng thật không ngờ, người đứng trước mặt mình lại là Mạc Thanh Cốc người bị Tống Thanh Thụ giết chết. Chỉ có thể trách phim truyền hình toàn lừa người khác, thường chỉ tìm một ít người qua đường Giáp đến diễn phối hợp. Thế nên Chu Hiểu hoàn toàn không có cách nào liên hệ người trước mặt là Mạc Thanh Cốc.

Được rồi, trong phim truyền hình Tống Thanh Thụ đều là do diễn viên có vẻ tiểu nhân gian tà bị ổi.

Chu Hiểu chạy nhanh thu thập mọi thứ xong thì quá kinh ngạc, bởi vì Tống Thanh Thụ nhìn có vẻ bình thân không sóng gió kia đột nhiên lại có ánh mắt không khác gì bác sĩ Sơn Dương là mấy.

“Thất sư thúc chắc là muốn đến chỗ sư công đứng không? Sư công lúc này hắn còn đang tĩnh tâm trong phòng, chưa có ra ngoài.” Tống Thanh Thụ so với Chu Hiểu nghĩ bình thân hơn nhiều, ngữ quan bình thân, nghiêm nhiên chính là bộ dáng của sư diệt tốt.

“Không, ta muốn đi xem tam ca trước.” Kì thật Mạc Thanh Cốc đã biết sư phụ đang tĩnh tâm trong phòng, bằng không cũng sẽ không tiện đường đi qua nơi này.

“Thất sư thúc, người đã tìm được?” Tuy là hỏi nhưng giọng điệu hoàn toàn là khẳng định, Tống Thanh Thụ khuôn mặt luôn luôn lạnh băng nhưng bây giờ lại lộ ra thần sắc giống hệt Mạc Thanh Cốc.

“Đúng vậy, thương thế của tam ca rốt cuộc đã được cứu rồi.” Xung quanh đều là những đệ tử nghiêm cẩn học võ, nên trước mặt người khác Mạc Thanh Cốc có rất có phong thái sư huynh. Nhưng khi nói đến tam sư huynh Du Đại Nham, trong âm thanh của hắn lộ chút khuôn trương.

Cẩn thận che giấu suy nghĩ trong lòng, Mạc Thanh Cốc liền đi trước đến gặp tam sư huynh đã nửa năm không gặp.

Chu Hiểu bên cạnh nghe không hiểu gì cả, nhìn thấy Tống Thanh Thụ đi theo sau Mạc Thanh Cốc. Lòng hiếu kì nổi lên, lần đầu tiên nàng chủ động đi theo Tống Thanh Thụ. Bình thường đều là đi chung với Tống Thanh Thụ, nàng đã đem chính mình giả dạng thành tiểu sư đệ cực kỳ y lại sư huynh, mặt dày hồn nhiên đi theo Tống Thanh Thụ.

Mạc Thanh Cốc không có để ý thấy Chu Hiểu làm cái đuôi nhỏ đi theo sau, lực chú ý của hắn đều ở trên người tam sư huynh Du Đại Nham. Lần này hắn đi Tây Vực tìm kiếm hắc ngọc đoạn thực cao là vì chữ khôi vết thương cũ trên người tam sư huynh. Hiện tại đã có được hắc ngọc đoạn thực cao liền nhanh chóng muốn là cho tam sư huynh vui mừng.

Đuôi nhỏ Chu Hiểu vừa nghe đến năm chữ hắc ngọc đoạn tục không khỏi quay đầu, ai ngờ Tống Thanh Thụ không nháy mắt nhìn chăm chú nàng.

Dường như hắn đã sớm biết Chu Hiểu sẽ lên nhìn hắn, cái loại cảm giác bị người khác nhìn thấu làm cho Chu Hiểu cảm thấy chột dạ.

Hắc ngọc đoạn tục cao quý hiếm này không phải là do Trương Vô Kỵ lấy về hay sao?! Thế nào lại biến thành Mạc Thanh Cốc đến tận Tây Vực lấy về?! Cho dù là Tổng Thanh Thư sống lại, chuyện này cũng không đùa được a!

Hơn nữa..... Tổng Thanh Thư thật sự có thể thần nhiên mà đối diện với thất sư thúc Mạc Thanh Cốc chính mình đã sát hại sao?

Không thể hiểu rõ, Chu Hiểu đành cau mày đem những nghi hoặc tạm thời giấu trong lòng, im lặng lui về một góc nghe Mạc Thanh Cốc đẩy cửa vào phòng Trương Tam Phong báo cáo tình huống.

Chu Hiểu kì thật đã gặp qua tam sư huynh vài lần. Nàng đến chỗ tam sư huynh cũng không có làm gì quan trọng, chỉ yếu là làm sư đệ nhỏ tuổi, giúp tam sư huynh đỡ buồn là ổn rồi. Cùng hắn trò chuyện, ngẫu nhiên hỏi vấn đề mà mình không hiểu, đơn giản không có áp lực khiến Chu Hiểu cảm thấy rất thoải mái, cũng thấy thích tam sư huynh tuy chịu đau khổ nhưng lại ôn hòa uyên bác.

Cho nên khi nghe Trương Tam Phong muốn bẻ lại từng đoạn xương rồi mới dùng hắc ngọc đoạn tục cao bôi lên chỗ bị thương, nàng không khỏi thay tam sư huynh xương đau lên.

“Cái kia..... nếu như cái cao gì đó là giả, tam sư huynh chẳng phải là đau lắm sao?” Làm bộ sợ đau, Chu Hiểu lợi dụng thân phận tiểu hài tử hồn nhiên lại liếc nhìn về phía bọn họ nói, dù sao nàng hình như nhớ rõ hắc ngọc đoạn tục cao từng có sự kiện làm hàng giả.

“Không sao đâu, ta ở trên đường đã thử nghiệm qua công hiệu của hắc ngọc đoạn tục cao rồi, đây là thật.” Đối với việc Chu Hiểu liếc nhìn chất vấn, Mạc Thanh Cốc ngược lại vui vẻ nở nụ cười, được liệu dùng trên người tam ca, hắn đâu dám khinh thường.

“Chu hiểu tâm tư quả chu đáo.” Trương Tam Phong nhìn thấy bộ dạng Chu Hiểu sợ hãi, liền kêu Tổng Thanh Thư dẫn cái đuôi nhỏ trà trộn vào đi ra ngoài.

Tác giả có chuyện muốn nói: bạn nhỏ Hiểu Hiểu chuyện gì bạn cũng không cần làm, tương công nàng đều đã làm xong cả rồi, nàng chỉ cần ngoan ngoãn lớn lên là có thể.....

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị Biến Thái Yêu Thương

“Đệ tử sẽ ngoan ngoãn, không gây trở lại đâu.” Chu Hiểu thấy vậy, chạy nhanh về phía Trương Tam Phong tỏ vẻ nàng rất kiên cường.

Trương Tam Phong vuốt chòm râu trắng dài, đôi mắt không chút vấn đục nhìn Chu Hiểu một cái rồi quay đi, rồi kệ hai đứa nhỏ ở lại. Giang hồ hiểm ác, sủng ái đứa nhỏ cũng tốt, nhưng cũng không thể cưng chiều quá mức.

Đối với Trương Tam Phong mà nói, hắn thu nhận đệ tử không thể nói ít, tuy nhiên tình cảm chân chính yêu quý nhiều nhất cũng chỉ có vài đệ tử. Dù rằng cố gắng không bắt công nhưng tự mình chỉ dạy, so với “nuôi thả” tình cảm không hề giống nhau.

Hiện tại phái Võ Đang mọi sự lớn nhỏ đều do đại đồ đệ Tổng Viễn Kiêu chủ trì, nhóm tiểu đồ đệ chỉ có vài sư huynh lớn là do tự mình dạy. Trương Tam Phong đã lâu không thu nhận đồ đệ, nguyên tính toán vài năm nữa liền đem quyền chương môn truyền cho Tổng Viễn Kiêu, thu nhận đồ đệ cũng do Tổng Viễn Kiêu toàn quyền quyết định.

Ngoài ý muốn thu vào Chu Hiểu chính là theo kiểu “nuôi thả”, mà Chu Hiểu cũng không phụ hy vọng của hắn. Ngoan ngoãn ở núi Võ Đang phấn đấu, nỗ lực làm một sâu gạo tốt, khiến cho người ta không hề lo lắng.

Tuy nhiên ngoài ý muốn của Trương Tam Phong là Chu Hiểu có ảnh hưởng với đồ tôn Tổng Thanh Thư khá lớn.

Nhìn thấy Tổng Thanh Thư dần trở nên giống người bình thường, Trương Tam Phong đối với đồ đệ nguyên bản chỉ tính toán thả nuôi để ý hơn vài phần. Đối với Tổng Thanh Thư là mười năm lo lắng, còn với Chu Hiểu là do được nàng Thường Ngộ Xuân xem trọng, nhưng đứa nhỏ này chưa hình thành tính cách nên mới thu nhận không cho nàng theo tà ma ngoại đạo. Chỉ là Trương Tam Phong không nghĩ tới quái gỡ làm cho người ta lo lắng Tổng Thanh Thư lại yên lặng dụng tâm đối đãi Chu Hiểu. Đây có thể nhất định có thể là duyên phận của hai đứa đi?

Hàng mi dài trắng hạ xuống, anh mắt trở nên lạnh lẽo một chút, Trương Tam Phong bắt động thanh sắc nhìn Chu Hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần trở nên trắng nõn, hắn không khỏi cảm thấy giật mình.

Thì ra là thế..... Thì ra là thế.....

Tuy nhiên Trương Tam Phong cũng không nói gì, chỉ thu hồi tầm mắt, sau đó hần liền chuyển tâm dùng năm ngón tay nắm lại chỗ xương của Du Đại Nham.

Xương cốt của Du Đại Nham bị Đại lực kim cương đánh vỡ, là tâm bệnh của Trương Tam Phong hơn mười năm. Không thể tha thứ được kẻ sở hữu võ công Thiếu Lâm đã hại tam đồ đệ, bất tri bất giác Trương Tam Phong mặc dù không đến mức đã học hết kim cương chỉ. Nhưng với võ học và nội lực của hần muốn nói lại từng đoạn xương bị đánh vỡ là chuyện dễ.

Chu Hiểu hồn nhiên không biết ý nghĩ của Trương Tam Phong, nàng lúc này đang thay tam sư huynh đau.

‘Ôi mẹ ơi .... nhất định sẽ rất đau.’ Nghĩ đến toàn thân Du Đại Nham đều là xương cốt bị đánh gãy lại dùng hắc ngọc đoạn tục cao một lần nữa khép lại, Chu Hiểu chỉ cảm thấy cảm người đồ mồ hôi lạnh.

“Tam ca, cố gắng lên.” Mạc Thanh Cốc nhìn thấy sư phụ xuống tay, lên tiếng cổ vũ Du Đại Nham.

Chỉ là Trương Tam Phong làm so với Chu Hiểu sợ hãi lung tung đoán chu đáo hơn nhiều. Cho Du Đại Nham uống ma phí tán làm cho hần tri giác mơ hồ rồi Trương Tam Phong mới tự mình động thủ.

Trị liệu Du Đại Nham mười hai năm, Trương Tam Phong đối với vết thương trên người Du Đại Nham so với chính Du Đại Nham còn rõ hơn nhiều. Trong nháy mắt, công phu lưu loát, khiến cho Chu Hiểu tròn mắt há hốc mồm, kém chút nữa cho rằng xương cốt Du Đại Nham giống như bánh bích quy.

“Đại Nham tỉnh lại sẽ nhanh chóng cảm thấy đau đớn, con hãy coi chừng nó cho ta.”

Việc bôi thuốc thành công, trên trán Trương Tam Phong đã xuất ra mồ hôi. Phản phó Mạc Thanh Cốc chiếu cố Du Đại Nham tốt, không cho hần đau tỉnh lộn xộn, làm hỏng xương cốt vất vả mới nắn lại, liền đi phòng được thay Du Đại Nham chuẩn bị đợt trị liệu tiếp theo.

Nắn lại xương cốt không phải là chuyện dễ dàng, nhanh chóng, mà phải nhẫn nại điều trị. Trong đáy lòng Trương Tam Phong, hần luôn hy vọng tam đồ đệ mệnh khổ này có thể khôi phục võ công, một lần nữa đứng lên.

Mở mang tầm mắt Chu Hiểu dần dần đi theo Tổng Thanh Thư ra ngoài.

.....

Người có công cứu trị Du Đại Nham lại biến thành Mạc Thanh Cốc, xem ra về sau kịch tình đều sẽ thay đổi lớn.

Ở núi Võ Đang, nhà là Võ Đang, Chu Hiểu tự nhiên vì chính mình mà suy nghĩ. Đương nhiên, Võ Đang phái có thể ngày càng mạnh là chuyện tốt nhất, như vậy cho dù võ công nàng không tốt, ít nhất cũng có thể bình an làm sâu gạo.

Du Đại Nham có thể trước khôi phục trước thời gian, Ân Đình Lê tốt nhất không cần gặp cái bất trắc kia, Triệu Mẫn kia muốn lục lại chuyện cũ cũng không dễ như vậy.

Không thể không nói, phái Võ Đang thật sự là một cái mầm thập cảm.

Trương Thúy Sơn lấy con gái của giáo chủ ma giáo Ân Tổ Tổ còn sinh ra con trai Trương Vô Kỵ. Bởi vì tăng quan hệ thân thích này, ma giáo dù ương ngạnh thế nào cũng sẽ cho phái Võ Đang vài phần mặt mũi.

Trương Tam Phong cùng với Quách Tương, như vậy nhất định phái Võ Đang cùng Nga Mi là cả đời hảo chiến hữu. Ân Đình Lê cùng Kỳ Hiểu Phù Nga Mi phái có hôn ước, bởi vì Kỳ Hiểu Phù chạy mà đối với Ân Đình Lê áy náy. Diệt Tuyệt sư thái vô cùng sĩ diện kia sẽ vẫn nhường cho phái Võ Đang một chút.

Dương Tiêu cũng không tốt, con gái bảo bối như khuỷu tay chìa ra ngoài, nhìn trúng Ân Đình Lê, sống chết muốn theo Ân Đình Lê cả đời, hần cũng chỉ có thể tròn trĩnh mắt ra nhìn.

Dương Tiêu cũng không tốt, con gái bảo bối như khuỷu tay chìa ra ngoài,

Lợi hại nhất vẫn là Trương Vô Kỵ, vừa ra tay liền vớt quận chúa Mông Cổ cùng thánh nữ Ba Tư.

Về phần Chu Chi Nhược..... Trương Vô Kỵ đời này đừng nghĩ đến dính líu. Nàng Chu Hiểu không đành lòng găm cỏ non, vẫn là nhường Triệu Mẫn đi.

Đương nhiên, quận chúa Mông Cổ Triệu Mẫn mang theo toàn bộ nguyên triều gả cho tiểu bằng hữu Trương Vô Kỵ không thể tốt hơn, về sau đỡ phát sinh phân tranh.

Nghĩ đến phái Võ Đang bọn họ nhân tài đông đúc, chỉ mình Trương Vô Kỵ đã thu thập nhân vật khó giải quyết Triệu Mẫn. Phải biết rằng nàng thật sự thông minh tuyệt đỉnh, điều binh khiển tướng, chỉ bằng thế lực trong nhà đã khiến cho giang hồ tinh phong huyết vũ. Nếu không phải vì yêu thương Trương Vô Kỵ, phòng chừng Minh Giáo muốn đánh bại nguyên triều cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ai..... Quả thật gả con gái ra ngoài như hất bát nước, khuỷu tay huyếch ra bên ngoài muốn thu về cũng khó.

Mỹ nam kể cái gì, Võ Đang vận dụng thật tốt

Không biết rằng đời này của sư huynh Mạc Thanh Cốc sẽ vót tiểu yêu nữ nào đây?

Miên mang suy nghĩ hăng say, Chu Hiểu không kịp chế trụ bước chân, đụng vào lưng Tổng Thanh Thụ.

“Thanh Thụ ca?”

Xoa xoa cái mũi bị đau, Chu hiểu ngẩng đầu nhìn Tổng Thanh Thụ đột nhiên dừng lại.

“Chi Nhục.”

Tổng Thanh Thụ xoay người lại, ánh mắt nhìn Chu Hiểu không biết từ khi nào bắt đầu không không chế được về đánh giá.

Chỉ thấy hần từ từ ngồi xổm xuống, hai tay chộp vai Chu Hiểu. Đôi mắt chiếu thẳng vào Chu Hiểu, giọng điệu trầm thấp mà bình tĩnh làm cho Chu Hiểu xương cốt rùng rờ.

“Nàng còn nhớ được Mạc Thanh Cốc, nhớ được hắc ngọc đoạn tục cao, biết ta đang luyện Cửu Âm Bạch Cốt Thảo. Ánh mắt nàng nhìn ta, ngay từ đầu đã hoàn toàn khác hẳn.” Ngón tay thon dài nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của Chu Hiểu, bởi vì Chu Hiểu nhỏ bé, lại càng làm cho bàn tay to trắng nõn thêm phần đáng sợ.

“Thì ra nàng cùng ta lại giống nhau.” Tổng Thanh Thụ cười nhẹ.

“Thanh, Thanh Thụ ca. ....” Chu Hiểu nhất thời đáy lòng bùng nổ, chỉ cảm thấy cả người rét run, bả vai chỗ bị nắm chột cảm thấy đau đớn.

“Muội không biết huynh đang nói cái gì.” Thân thể cứng ngắc, Chu Hiểu vụng trộm quan sát cảnh vật xung quanh. Thế mới phát giác nàng không biết như thế nào bắt giác đi theo Tổng Thanh Thụ tới chỗ hẻo lánh không người, trực giác phát hiện tình hình không ổn, lo lắng sợ hãi đánh thẳng vào trong lòng.

“Ha ha. .... Chi Nhục muội muội, muội lừa ta một lần lại một lần, muội cho rằng lần này ta còn có thể tin hay sao?” Tổng Thanh Thụ ghì chặt bả vai Chu Hiểu, hoàn toàn không cho nàng cơ hội thoát thân. Ngay cả xưng hô Chi Nhục cũng biến thành Chi Nhục muội muội giống như lúc trước.

“Muội không phải Chi Nhục, muội là Chu Hiểu, Chu Hiểu, chữ nhật hàm chứa trong chữ hiểu.” Nhìn thấy Tổng Thanh Thụ tiến vào trạng thái không không chế được, Chu Hiểu hoảng loạn theo bản năng phủ nhận. Nàng chính là người vô cùng bình thường, không có chí lớn, cũng không có ý nghĩ trí tuệ, nàng thực sự không đối phó được biến thái a. .... Vì sao ông trời lại để nàng xuyên thành Chu Chi Nhục, nàng không phải Chu Chi Nhục, không rảnh giải quyết nhân sinh của nàng ta.

“Ha ha, lại gạt ta. Muội cho rằng ta còn có thể tin hay sao?” Tổng Thanh Thụ giống như đang nhìn con mồi Chu Hiểu trong lòng. Đời này Tổng Thanh Thụ không như Tổng Thanh Thụ vô dụng trước đây, Chu Chi Nhục chưa có học Cửu Âm Chân Kinh, nàng đừng nghĩ có thể rời hần mà đi.

“Muội nếu lại thích Trương Vô Kỵ, ta liền giết hần.” Dung mạo tuấn kiệt, nhưng lại ba phần giống người bảy phần giống quỷ.

“Muội chỉ có thể thích ta, cả đời ở bên cạnh ta, đừng nghĩ rời khỏi.”

“Muội không cần. .... Muội không phải là Chu Chi Nhục, Chu Chi Nhục đã chết, đã chết! ‘Nàng’ ấy đã sớm chết đuối dưới sông! Muội không phải Chu Chi Nhục, không phải ‘nàng’!”

Liều mạng lác đầu, Chu Hiểu sợ hãi, vội vàng phủ nhận hết tất cả. Phủ nhận Chu Chi Nhục, cự tuyệt vì nhân sinh của nàng ta thanh toán. Không phải là nàng ta vì sao muốn nàng phụ trách.

“Người không phải Chi Nhục muội muội?”

“Không phải, không phải! Chi Nhục. .... Chi Nhục là muội muội của muội.” Nhất thời kích động, Chu Hiểu mới ý thức được chính mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Cái khó ló cái khôn, nàng tìm lí do tự cứu mình, bằng không chỉ sợ Tổng Thanh Thụ đã đánh mất lí trí bóp chết nàng.

“Muội cùng Chi Nhục là tỷ muội sinh đôi. Mấy tháng trước, muội muội cùng muội bị bọn buôn người bắt đem bán, muội muội bất hạnh bị nước cuốn trôi đi, chỉ có muội được phụ thân cứu lên. Chúng ta luôn đi tìm, nhưng đều không có kết quả, có thể là muội muội được người khác cứu đi. .... Sau khi phụ thân bị chó giặc nguyên giết chết, muội mới đi theo sư phụ về núi Võ Đang.”

“Lời muội nói đều là thật, nếu huynh không tin có thể đi tìm hiểu. Bởi vì thiếu chút nữa bị người ta lừa bán, muội mới giả trang thành nam, muội không phải cố ý gạt mọi người. .... Muội. .... Thanh Thụ ca, huynh làm sao mà biết ta có một người muội muội gọi là Chi Nhục?” Nói dối ngày càng lưu loát, Chu Hiểu từ run rẩy sợ hãi trở nên bình tĩnh lý trí hơn.

Tuy nhiên Tổng Thanh Thụ căn bản không thêm nghe, qua những năm tháng phiêu bạt, tinh mịch, không có ai nhìn thấy, không có ai nghe thấy khiến hần lâm vào một loại chấp niệm, vô luận là Chu Hiểu nói cái gì hần đều cho đó là nói dối.

“Chi Nhục muội muội, muội quá mức giao hoạt. .... Ta nên làm thế nào mới bắt được muội đây?”

“Hắc ngọc đoạn tục ca. .... Chờ cho tam sư thúc tốt rồi liền hủy nó đi.”

Chu Hiểu thấy trong mắt Tống Thanh Thư toát ra hưng phấn, điên cuồng cách chính nàng ngày càng gần. Nàng rất sợ chính mình sẽ giống sư huynh Du Đại Nham toàn thân đều tê liệt đi không được.

“Chỉ Nhược muối.”

Lời Tống Thanh Thư nói chợt bị chặn lại, hai bàn tay to đặt trên vai Chu Hiểu chính là phòng ngừa nàng thoát đi. Lại không nghĩ rằng Chu Hiểu không chạy trốn mà bước tới, đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy Tống Thanh Thư, trong lòng nàng mang theo ý nghĩ đập nôi chìm thuyền.

Trên môi mỏng được dán lên bởi một đôi môi mềm mại hồ mang theo chút âm áp từ cánh môi, Tống Thanh Thư không ngờ được Chu Hiểu bất thành linh hồn môi nên sùng sốt bất động.

“Muối. ....” Tiếng nói tiếp theo biến mất giữa cánh hôn hai người hôn nhau. Ở góc độ Chu Hiểu không nhìn thấy, da mặt trắng nõn của Tống Thanh Thư bởi vài chục năm nay lần đầu tiên nàng chủ động hôn mà ửng đỏ.

Biến thái thế nhưng lại đỏ mặt, điều này đối với Chu Hiểu quả là một kì quan ngàn năm có một. Đáng tiếc Chu Hiểu lúc này căn bản không dám trợn mắt, cũng không dám động đây, kiên trì dùng thân khổng chế đại ma đầu, nàng sợ giây tiếp theo nàng sẽ chết mất.

“Thanh Thư ca. .... Huynh thích muối đúng không? Hiện tại thích muối đúng không?” Chu Hiểu buông Tống Thanh Thư ra, hấn đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, cái gì điên cuồng cái gì mặt đỏ hoàn toàn nhìn không thấy, chỉ cho Chu Hiểu nhìn thấy bộ dạng bí hiểm nhìn không thấu.

“Vậy chờ muối trưởng thành, huynh cứu muối đi.” Thôi thôi, đời này nếu chỉ có thể gả cho Tống Thanh Thư biến thái, vậy cứ gả đi.

Đối với Chu Hiểu mà nói, tình a yêu a, đó là cái gì, căn bản không thể so với cơ thể khỏe mạnh cường tráng, quan trọng nhất là tính mạng. Vì tính yêu tìm cái chết là ăn no mỡ rừng, hiện tại nàng có thể hay không bình an mà lớn vẫn không thể đoán được đây.

Bị biến thái yêu thương, đó là tai nạn chết người mà!

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ai Phục Tùng Ai?

Chu Hiểu cẩn thận nhìn lên biểu cảm của Tống Thanh Thư, nhưng hòa khí của hấn tắt rồi ngay cả khả năng nói chuyện cũng tắt nốt.

Đợi một hồi lâu không thấy hấn có phản ứng gì, trong lòng Chu Hiểu lo lắng không yên, khẽ cắn môi, nỗ lực làm giảm bớt cảm xúc khẩn trương sợ hãi. Đột nhiên Tống Thanh Thư đứng thẳng dậy, không nói gì cả, theo góc nhìn của Chu Hiểu chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hấn chớp mắt mà không nhìn thấy hai rặng mây đỏ khả nghi. (tức là Thư ca đỏ mặt ấy).

“Thanh Thư ca...” Chu Hiểu không rõ lắm suy nghĩ của hấn, cho đến khi hấn vươn tay về phía nàng.

Chu Hiểu trợn trắng mắt nhưng cũng hiểu ý của hấn.

Mới đặt tay vào lòng bàn tay hấn, liền bị hấn nắm lại. Không giống như trước là nắm ở khuỷu tay mà là nắm tay, một đi phía trước một bị kéo theo đằng sau.

Không rõ Tống Thanh Thư cuối cùng muốn dẫn nàng đến đâu, nàng cũng không dám hỏi, chỉ đành phải đi theo hấn.

Nhìn hấn hơi thờ bình thản, không giống như khủng bố dọa người hồi nãy, chắc là không có việc gì. Cũng không uổng phí nàng vừa mới dùng nụ hôn đầu tiên làm hấn tin tưởng thành ý của nàng.

‘Nhưng để một cô gái nhỏ mới mười tuổi hôn. ... Còn hấn đã mấy chục tuổi hôn, hấn quả là không tốt a. ....’ Chân ngắn đi chậm, Chu Hiểu bị tha theo phía sau. Mặc dù không bước kịp nhưng cũng không tới mức lão đạo, cho nên nàng mới có thể nhân nhả nói thầm. Diễn hình là người hiện đại vết sẹo khỏi liền quên đau, tuy nhiên may mắn nàng cũng giữ lại đặc tính tổ tiên di truyền là chính là trực giác có thể cảm nhận được an toàn và nguy hiểm, nên mới có cơ hội đi theo sau Tống Thanh Thư, yên lặng chăm chọc hấn trong lòng.

Bị Tống Thanh Thư nắm tay leo núi vượt sông một lúc lâu, Chu Hiểu mới phát giác mình bị Tống Thanh Thư đưa tới một cái sơn động.

Đại khái lần trước bị Chu Hiểu phá hỏng cái ổ che chắn sơn động, cho nên Tống Thanh Thư đã thay đổi một nơi khác. Nhìn sơn động phủ đầy xương cốt trắng, Chu Hiểu mới phát giác nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ.

“Thanh Thư ca,” Chu Hiểu khẩn trương đến mức tè ra quần, càng thêm nôn nóng bất an, không biết nên chạy hay nên giống như con gà sắp lên thớt, nằm im chờ dao chặt đứt cổ.

Tổng Thanh Thư không nói gì, nhưng lại ở trước mặt Chu Hiểu bắt đầu tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, cũng không bận tâm đến Chu Hiểu còn nhỏ có thể chịu đựng được không bỏ thị giác.

Bất quá Chu Hiểu chỉ là ngây loli, tố chất tâm lý vẫn là mạnh mẽ một chút. Gặp Tổng Thanh Thư hết sức chuyên tâm tu luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, nàng ngoan ngoãn không nhìn những thứ mới lạ, im lặng trợn mắt nhìn hắn.

Chỉ cần có thể giúp võ công nàng cao cường, quan tâm nó là đầu xương sọ cái gì, không từ thủ đoạn có vấn đề gì không chứ?

Tuy nhiên Chu Hiểu chỉ mới tiếp xúc với thế giới võ hiệp một thời gian ngắn. Võ công Cửu Âm Chân Kinh vô cùng thâm cao đối với nàng mới nói thật sự khó hiểu, nhìn nửa ngày như lọt vào sương mù. Thẳng cho đến khi Tổng Thanh Thư vận chuyển xong một vòng tuần hoàn khí, thu nội lực từ từ mở mắt ra, đập vào mắt hắn chính là đôi mắt rồi rầm đây dẫu chấm hỏi của Chu Hiểu.

Chu Hiểu vì để xem không sót một chi tiết nào, nàng không dám nháy mắt cũng không dám di chuyển, Tổng Thanh Thư luyện bao lâu nàng đứng nhìn bấy lâu. Hiện tại Tổng Thanh Thư luyện xong rồi, dây thần kinh nàng đột nhiên buông lỏng, mèm chút nữa là trực tiếp ngã lăn ra đất nằm.

Một bàn tay to đúng lúc đặt trên vai Chu Hiểu, đem Chu Hiểu đứng không nổi ôm vào trong lòng, Tổng Thanh Thư cũng không nói gì, trầm mặc đến trầm mặc đi.

Tổng Thanh Thư luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo là chạng vạng chiều, đến khi hắn luyện xong đã là gần đến bình minh. Bị Tổng Thanh Thư ôm trong lòng, Chu Hiểu không chịu nổi cơn buồn ngủ, nằm gục vào lòng Tổng Thanh Thư ngủ.

Sau này, Chu Hiểu vài lần nhìn Tổng Thanh Thư luyện công, sau đó nàng rốt cục bắt tri bất giác phát hiện. Tổng Thanh Thư căn bản không phải dạy nàng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, hắn chỉ thuận tiện là muốn nàng ở bên cạnh, về phần có học trộm hay không, hắn căn bản không thèm để ý.

So với Chu Hiểu nhiều năm nội lực như vậy, hắn đương nhiên không thèm để ý.

Ý thức được điểm ấy, Chu Hiểu buồn bực, cô nương nhỏ bạo phát....

“Tiểu tiểu, gần đây thật chăm chỉ luyện công nha.”

Đi ngang qua là sư huynh Mạc Thanh Cốc, bởi vì Chu Hiểu nhỏ tuổi nhất, vóc người cũng nhỏ nhắn, cho nên toàn Võ Đang đều kêu nàng là Tiểu Tiểu. Do Tiểu Tiểu và Hiểu Hiểu đồng âm, nên Chu Hiểu chỉ cho là bọn họ kêu Hiểu Hiểu.

Mạc Thanh Cốc sau khi trở về không còn xuống núi nữa, hắn bận chăm sóc tam sư huynh Du Đại Nham. Trước mắt thân thể sư huynh Du Đại Nham từ từ bình phục, mấy ngày gần đây cũng miễn cưỡng xuống giường đi được. Tâm tình hắn thoải mái liền có tâm tư đùa giỡn tiểu sư đệ đáng yêu.

Nhìn nàng rơi từ trên xuống, cũng không nhớ hồi nhỏ cũng từng bị sư huynh Du Đại Nham dạy. Khi đó chính hắn vừa nhập môn, ngã sấp xuống dưới so với Chu Hiểu cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Không thể không học kinh công được.” Chu Hiểu nghiêm cẩn trả lời sư huynh Mạc Thanh Cốc.

Nàng có thể không học được Cửu Âm Chân Kinh, có thể không cần một thân võ nghệ tinh thông vì nàng muốn làm sâu gạo. Nhưng kinh công nhất định phải học, tương lai bị bạo hành gia đình còn có thể bỏ trốn mất dạng. Hi vọng Trương Tam Phong cùng Tống Viễn Kiều có thể sống thêm vài thập niên nữa, đến lúc đó có thể cùng bọn họ đi tị nạn....

“Kinh công thể vận tung ở núi Võ Đang thì ngũ sư huynh của ngươi là tốt nhất, bất quá hắn còn chưa trở về, để thất sư thúc dạy ngươi được chứ?”

Mạc Thanh Cốc nhìn thấy Chu Hiểu đầu tiên là ngó sang trái phải, rồi mới vui vẻ cực lực gật đầu, không khỏi khiến hắn mỉm cười.

Xem ra ham muốn độc chiếm của Tổng Thanh Thư cũng không phải là quá lớn, trách không được toàn thể Võ Đang trên dưới đều có thể trêu đùa Chu Hiểu. Một mặt là vì Chu Hiểu vô cùng đáng yêu, mặt khác thông qua Chu Hiểu nhìn phản ứng của Tổng Thanh Thư. Cho dù hắn mặt không biểu cảm xuất hiện cũng là một loại phản ứng. Nếu như Tổng Thanh Thư không thèm để ý, căn bản sẽ không xuất hiện.

Mạc Thanh Cốc không nghĩ tới Tổng Thanh Thư nhiều năm kì quái như vậy đã trở nên thay đổi chút ít, trách không được mọi người đều nói trên người Tổng Thanh Thư đã có một chút nhân vị (nhân vị là hương vị của người bình thường).

Thấy Chu Hiểu mong chờ mình chỉ dạy, Mạc Thanh Cốc muốn nói lại thôi, nghiêm túc sửa chữa, chỉ dạy động tác cho Chu Hiểu.

Mạc Thanh Cốc có diện mạo đẹp theo hướng hiện đại, cổ nhân đa số đều là mày kiếm mặt phượng (nghĩa là lông mày mỏng, mắt hẹp dài), riêng hắn mày rậm mắt to (lông mày dày, mắt to) chính khí hiên ngang, làm cho Chu Hiểu cảm thấy lẫn lộn thời đại. Đặc biệt khi dạy nàng thể vận tung bộ dáng nghiêm cẩn (nghiêm túc+cẩn trọng) làm Chu Hiểu nhớ đến thời gian học quân sự, ngày nào đó thực muốn.... Chu Hiểu vụng trộm tưởng tượng sư huynh Mạc Thanh Cốc tóc dài thành đến cả tấc, không muốn quay đầu nhìn cũng không được.

Nhưng Chu Hiểu cũng chỉ dám tự mình ở trong lòng YY (tự kỉ) một chút thỏa mãn tâm lý thôi, nàng thực làm như vậy chính là ngại mạng mình dài quá.

Chu Hiểu chỉ phân tâm vài giây sau đó nàng thật nghiêm cẩn theo Mạc Thanh Cốc học. Một lúc sau Tổng Thanh Thư trở lại đứng bên cạnh không xa nhìn họ rất lâu, nàng cũng không có phát giác.

Đầu đầy mồ hôi khi Chu Hiểu tạm nghỉ xoay đầu không cẩn thận bắt gặp ánh mắt Tống Thanh Thụ nhìn qua. Nhất thời nàng phản xạ có điều kiện giật mình, một mối cả người đều bay đi hết, tinh thần nhảy dựng lên, nàng bị dọa sợ.

“Thanh Thụ ca” Chu Hiểu lập tức bay nhanh đến trước mặt hắn. Từ khi biết Tống Thanh Thụ đối với nàng có ý nghĩ gì, Chu Hiểu không dám cùng các sư huynh khác thân cận quá mức.

Vì sao? Tất nhiên là vì sợ Tống Thanh Thụ lại điên cuồng giống như ngày đó. Tai nạn chết người vậy không tốt chút nào, đặc biệt đó là mạng của nàng.

Chính là rất kỳ quái, Tống Thanh Thụ đối với Mạc Thanh Cốc không có nhiều địch ý. Chu Hiểu ngẩng đầu nhìn hắn mới phát giác, trong mắt hắn thực sự bình tĩnh, không có phát sinh sự tình Chu Hiểu lo lắng.

Thật giống như chưa từng xảy ra ngày đó, Tống Thanh Thụ điên cuồng hoàn toàn biến mất không thấy, chỉ còn lại thiếu niên tính tình lạnh khốc.

“Thất sư thúc, dược liệu đã chuẩn bị xong rồi.”

Tống Thanh Thụ lúc trước thay Mạc Thanh Cốc xuống núi tìm dược liệu. Tuy rằng trên núi Võ Đang dược liệu phong phú, nhưng có chút dược liệu trời nam đất bắc vẫn cần phải đi mua, (nghĩa là có vài vật liệu thuộc khí hậu khác biệt không có ở trên núi). Bởi vì Mạc Thanh Cốc phải chăm sóc Du Đại Nham, nên việc tìm dược liệu phải chuyển sang cho người khác.

Mạc Thanh Cốc kỳ thật đã sớm phát giác Tống Thanh Thụ ở bên cạnh, muốn qua mắt hắn cũng đâu phải dễ. Không nghĩ đến náo nhiệt không thành, hắn thế nhưng hòa Tống Thanh Thụ một ván.

Nhưng hắn vẫn vui vẻ thua bởi Tống Thanh Thụ, nghĩ đến tam ca có thể phục hồi nhanh một chút, hắn liền xoay người lấy dược liệu đi.

Mạc Thanh Cốc vừa đi, biểu cảm của Tống Thanh Thụ liền thay đổi.

Không phải hung lệ âm trầm, ngược lại là cười yếu ớt, dễ thấy biểu cảm lạnh như băng lộ ra sung sướng. Dưới ánh nắng tươi sáng buổi chiều khiến người ta cả thấy hoa mắt.

“Lo ta sẽ giết thất sư thúc sao?” Tống Thanh Thụ cũng không quản Chu Hiểu nghe có hiểu không, càng không thêm để ý Chu Hiểu nói mình không phải là Chi Nhưộc. Hắn chỉ nói những điều mình muốn nói, làm những việc mình muốn làm, thực sự là độc đoán cũng vô cùng bá đạo.

“Không, lo huynh sẽ giết muội.” Chu Hiểu tròn trắng mắt, không ngại vất vả sửa cho hắn, dù sao chính hắn luôn cố chấp cho rằng nàng là Chu Chi Nhưộc. Hắn yêu như thế nào, nghĩ như thế nào là việc của hắn, nhưng muốn nàng học theo Chu Chi Nhưộc nhất cử nhất động thậm chí cả có nhãn mày cười, nàng tuyệt đối không làm. Nàng là Chu Hiểu ngồi không đổi danh, đi không đổi họ. Ách.... được rồi hiện tại nàng là ngồi không thay đổi họ, đi ngẫu nhiên cũng có thể đổi danh. Đại trưởng phu còn có thể khuất danh ẩn thân, nàng một tiểu nữ tử càng không cần theo nguyên tắc làm gì.

Bất quá không thể đổ lỗi toàn bộ cho Tống Thanh Thụ, nếu Chu Hiểu là tiểu hài tử bình thường, Tống Thanh Thụ hơn phân nửa sẽ không loạn tướng. Nhưng Chu Hiểu không phải, hướng chi bọn họ giống nhau ở chỗ đều là tâm hồn người trưởng thành rồi, nếu Chu Hiểu lại lớn hơn mấy tuổi, phỏng chừng liền.... không cần trực tiếp nói chuyện nữa mà là hành động.

“Ta sẽ không như vậy đâu.” Tống Thanh Thụ đưa tay ra, Chu Hiểu liền ngoan ngoãn nắm lấy tay hắn, tùy ý để hắn dẫn mình đi.

Tống Thanh Thụ quang minh chính đại công khai như vậy, thật không sợ thân phận nữ nhi của nàng sáng tỏ sao? Hay là hắn thật sự muốn đi nàng đi đến chỗ học viện nữ tử học tập? Hay là ăn dấm chua (ghen) rồi.....

Bất quá núi Võ Đang, nam nhân toàn là đẹp trai, đỉnh núi có nhiều cảnh đẹp.....

Tuy nhiên Tống Thanh Thụ có phải suy nghĩ nhiều quá không. (TĐ: cô mới suy nghĩ nhiều đó). Nàng mới hơn mười tuổi mà? Có khả năng làm cái gì chứ?

Muốn của trai đẹp (TĐ: dù sao Chu Hiểu cũng ở hiện đại xuyên qua nên ta thấy dùng từ hiện đại thích hợp hơn), cũng phải đợi vài năm nữa mới làm được. Hiện tại nàng cũng chỉ có thể dưỡng cho đẹp mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhưộc Thanh Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Kế Hoạch Khảo Sát Của Nàng Dâu Nhỏ

Mạc Thanh Cốc đem thùng thuốc chuẩn bị đầy đủ vào trong phòng cho Du Đại Nham ngâm người.

Trong lúc này Trương Tam Phong đã thi châm xong cho Du Đại Nham, Mạc Thanh Cốc liền thả Du Đại Nham vào thùng ngâm thuốc.

“Đưa trẻ kia thế nào?”

Trương Tam Phong thở phào nhẹ nhõm, Tống Viễn Kiều giúp hắn thu lại ngân châm theo thói quen.

Chẳng qua trong một căn phòng không lớn cũng không nhỏ lại tụ tập bốn tên nam nhân, tình hình hơi quái dị.

“Vừa rồi xem gân cốt cùng mạch tượng của ‘nó’, không khác gì của bé gái cả.” Mạc Thanh Cốc dạy Chu Hiểu khinh công là thật, nhưng cũng tranh thủ xem thử giới tính của Chu Hiểu.

“Hiểu Hiểu thật sự là con gái?” Tay Tống Viễn Kiều thu thập ngân châm chợt dừng lại cau mày. Hắn cảm thấy mình chịu trách nhiệm rất lớn, thân là sư huynh trực tiếp dạy Chu Hiểu thế nhưng lại sợ ý không có phát giác Chu Hiểu nữ phần nam trang, lại càng xem nhẹ thâm ý khác thường của con trai chính mình. Hiện tại sự thật phơi bày, hắn làm phụ thân thế nào cũng phải suy nghĩ cho sự trong sạch của Chu Hiểu.

“Nhớ ngày đó Hiểu Hiểu vừa đến núi Võ Đang, lúc ấy da đen, tính tình ưa khóc lóc om sòm, ta lại không nghĩ tới nàng chính là bé gái.” Du Đại Nham đối đưa nhỏ Chu Hiểu tương đối thích, đối chuyện này cũng không có nhiều băn khoăn. Tất nhiên nhận Chu Hiểu làm đầu của Tống Thanh Thư cũng không có gì, dù sao đều là người của phái Võ Đang bọn họ.

“Cẩn thận nhìn kĩ diện mạo Hiểu Hiểu, có thể hiểu được nguyên do nàng cải trang như vậy. Hiểu Hiểu bất quá cũng mới mười một tuổi, hơn phân nửa là chủ ý của cha nàng, phòng chừng là từ nhỏ đã nuôi dưỡng như vậy, cho nên không có ý thức nam nữ khác biệt.”

Trương Tam Phong cũng thừa nhận chính mình nhìn nhầm. Thiếu nữ nên có ngượng ngùng dè dặt yếu ớt ôn nhu tính tế, nhưng ở trên người Chu Hiểu hoàn toàn không có. Trà trộn ở Võ Đang phái trong hàng đệ tử, nghiêm nhiên chính là một tiểu nam hài hoạt bát hiếu động.

Lúc trước thu Chu Hiểu làm đệ tử, thấy Chu Hiểu vừa gầy lại nhỏ nhắn, hắn cũng không có ao ước Chu Hiểu có thể trở thành đại hiệp cái thế. Cho nên cũng không kiểm tra gân cốt mà trực tiếp thu nhập vào phái Võ Đang, cấp khẩu phần ăn, chỉ cần an ổn trưởng thành làm một cái người chính trực là tốt rồi.

Vài chục năm thu nhận đệ tử chỉ để sơ sót một lần không ngờ hiện tại lại có thể thành ra như vậy.

Khoảng thời gian trước nhìn ra chút manh mối, hắn liền lên đi tìm Tống Thanh Thư. Không ngờ Tống Thanh Thư đã biết rõ hơn nửa còn muốn phụ trách, Trương Tam Phong biết rõ chính mình như thế nào cũng là bất công với đồ tôn. Nhưng ở trong lòng Trương Tam Phong vẫn còn một tảng lo lắng, Chu Hiểu đưa nhỏ này lại còn quá nhỏ, căn bản còn không hiểu được tình yêu. Trước kia da quá đen, thế cho nên căn bản không có người hoài nghi nàng không phải nam, hiện tại chậm rãi trở nên trắng trẻo liền hiển lộ ra dung mạo mỹ nhân, chỉ sợ tương lai tình cảm của bọn chúng gặp nhiều khúc chiết. Bằng không phụ thân nàng cũng sẽ không đem nàng cải trang thành bộ dáng nam hài, nữ hài này diện mạo thật sự rất đẹp.

Trương Tam Phong nhớ tới Kỳ Hiểu Phù cùng Ân Lê Đình này một đôi vô duyên, cho nên mới đối Tống Thanh Thư cùng Chu Hiểu chứa nhiều sầu lo.

Kỳ thật cũng không thể trách trong phòng này mấy ông lão trong phòng này nhận không ra Chu Hiểu là nam hay là nữ, Hiểu Hiểu nữ có quyền làm chủ chính mình mặc dù không phải mạnh mẽ, nhưng tại đây xã hội cổ đại bảo thủ mà nói coi như là kinh thế hãi tục. Bộ dạng tính cách này, thậm chí còn không nhìn đến trinh tiết, khó trách không có người nhận được nàng là nữ. Nếu là bọn họ biết Chu Hiểu còn chủ động hôn Tống Thanh Thư, chỉ sợ bọn họ hiện tại căn bản là sẽ không tránh ở trong phòng bán khoán này, bán khoán kia, thương lượng thế nào xử lý thỏa đáng, mà là trực tiếp cho bọn hắn định lập hôn ước, trưởng thành liền lập tức thành hôn, đỡ phải lão tâm can bị Chu Hiểu kinh thế hãi tục hành động cấp dọa bạo.

“Rất khó được nhìn thấy đưa nhỏ Thanh Thư quan tâm đối với một người như thế.” Du Đại Nham vẫn như cũ bao che cho Tống Thanh Thư, khiến người làm phụ thân Tống Viễn Kiều bốt lo lắng, đứng đối với đưa nhỏ Tống Thanh Thư quá nghiêm khắc. Nếu hắn thích, vậy tùy theo ý hai đưa nhỏ này thôi.

“Hiểu Hiểu luôn luôn tự nhận mình là nam nhi, hai đưa nhỏ về sau sao có thể giống như vợ chồng đây?” Mạc Thanh Cốc nói ra điều mà Tống Viễn Kiều đang lo lắng. Cha mẹ là người hiểu rõ con mình nhất, Tống Viễn Kiều đương nhiên biết con mình đối Chu Hiểu có bao nhiêu chấp nhất, nhưng là Chu Hiểu cũng thích hắn mới được.

Âm thầm quan sát một chút, tiểu cô nương Chu Hiểu trên người nàng căn bản không có một chút ngượng ngùng như con gái cả. Sư huynh cời trần đi ngang qua trước mắt nàng, nàng căn bản là xem nhẹ, thậm chí còn có thể nhéo nhéo cánh tay, chân chính mình so sánh với đáng người cường tráng của sư huynh sau đó ngửa đầu ai thán. ....

Mạc Thanh Cốc không biết chính mình hiểu lầm Chu Hiểu, trong lòng càng sầu lo, là mười phần sai. Chu Hiểu sợ dĩ ai thán, hoàn toàn là thờ dài chính mình khi nào thì mới có thể lớn lên, nàng trong đầu sắc thái tuyệt đối không phải như Mạc Thanh Cốc tưởng tượng thuần khiết như vậy.

Những lão nhân trung hậu thương lượng đi thương lượng lại hậu quả, sau cùng quyết định trước sửa chữa nhận thức sai lệch của Chu Hiểu, như vậy nghĩa là việc nuôi dưỡng nàng ở núi Võ Đang không phù hợp với nàng.

Chu Hiểu không biết mưu đồ bí mật của mấy lão nam nhân, nghe thấy Mạc Thanh Cốc muốn dẫn Tống Thanh Thư cùng nàng xuống núi đi mở mang chút kiến thức, nàng lập tức vui vẻ đi dọn hành lý.

“Sư huynh, chúng ta đi đâu vậy?” Chu Hiểu vung gói đồ nhỏ tựa như con khỉ nhỏ lóc chóc vòng quanh Mạc Thanh Cốc hỏi. Đây là lần đầu tiên nàng xuống núi, tuy rằng nói núi Võ Đang cái gì cũng không thiếu, nhưng nàng vẫn muốn đến xem chợ cổ đại, dù sao thì đi dạo chợ vẫn là bản tính của con gái.

“Núi Nga Mi.”

Vừa nghe hai chữ Nga Mi, trong lòng Chu Hiểu lập tức căng thẳng, theo bản năng quay đầu nhìn Tống Thanh Thư. Tầm mắt cùng ánh mắt hần nhìn xuống đối diện nhau, nàng chớp mắt nhìn Tống Thanh Thư, trong ánh mắt thêm vài phần khẩn cầu.

Tuy rằng nói Chu Hiểu cả ngày chửi mắng Tống Thanh Thư biến thái này nọ muốn trốn đi, nhưng nàng kỳ thật một chút cũng không muốn đến Nga Mi phái. Ít nhất trong tương lai, trong vài năm có thể lưu lại núi Võ Đang bao nhiêu lâu liền bao nhiêu lâu.

Nói nàng an nhàn cũng tốt, không có chí tiến thủ cũng tốt, so với núi Võ Đang nàng đã quen thuộc hết thảy, nàng sợ phái Nga Mi nơi đó vô cùng xa lạ, bởi vì nàng không biết đi đến phái Nga Mi, vận mệnh của nàng trở nên như thế nào.

Chu Hiểu tưởng Tống Thanh Thư đem nữ tử thân phận nữ tử của nàng nói ra đi, nhưng nhìn ánh mắt của Tống Thanh Thư thì sự việc không phải là như vậy. Thậm chí lúc Tống Thanh Thư đang nghe đến Nga Mi sơn, trong mắt còn lo lắng hơn cả Chu Hiểu.

Chỉ là hần cái gì cũng chưa nói, nắm lấy tay Chu Hiểu cảm lấy gôi đồ nhỏ mà nàng vung vẩy dễ trên vai, đáy mắt lộ ra vài phần ý tứ khiến Chu Hiểu cảm thấy an tâm hơn.

“Có mấy vị được liệu chỉ có Nga Mi trên núi mới có.”

Mạc Thanh Cốc bất động thanh sắc quan sát ánh mắt Chu Hiểu cùng Tống Thanh Thư nhìn nhau, cảm thấy nhiều hiểu được vài phần. Xem ra Tống Thanh Thư đem Chu Hiểu bảo hộ được so với bọn hần trong tưởng tượng còn nhiều hơn ..... Quản lý trong phạm vi của chính mình, không cho người khác mơ ước, thật sự là cá tính bá đạo.

Ai ..... Vậy ra trong lòng bọn họ đều hiểu bí mật này sao? Vậy ra là do su huynh, sự thúc trách không dễ ỷ? Trong lòng Mạc Thanh Cốc hết than thở lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Xem ra này Hiểu Hiểu cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu, thậm chí còn so với bọn hần tưởng tượng tâm tư tinh tế hơn nhiều lắm.

Luôn luôn có ý ngụy trang thành một tiểu nam hài xen lẫn trong Võ Đang phái toàn nam nhân mà không bị phát giác ..... Hần nên lo lắng Chu Hiểu trước hay vẫn là trước lo lắng Tống Thanh Thư trước?

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Dương Bất Hối, Kịch Tình Thú Vị?

Nga Mi cùng Võ Đang nhau không xa, chạy một ngày đường, bọn họ ở lại một cái trấn nhỏ tìm nơi ngủ trọ.

Trấn nhỏ quả thật là trấn nhỏ, toàn bộ trấn cũng chỉ có một khách sạn, bọn Mạc Thanh Cốc tính ra là đến sớm nên có được hai gian phòng bình thường, trẻ hơn một bước so với bọn họ những lữ khách khác cũng chỉ có thể ở sài phòng.

“Khách quan, không có đủ ba gian phòng, chỉ có gian phòng chữ thiên cùng gian phòng số hai.” Nhắm đầy mạnh tiêu thụ của tiệm, chương quầy nhanh chóng hướng về ba vị khách mang phong thái đại hiệp có tiền gian phòng khó thuê nhất.

“Chương quầy, không còn dư một gian phòng nào nữa sao?” Mạc Thanh Cốc thoáng nhăn mày, nguyên nhân là ở chỗ Chu Hiểu.

“Vị này đại hiệp, tiểu điểm thực sự đã đầy khách, trừ bỏ sài phòng không còn phòng nào khác.”

“Vậy lấy hai gian phòng đó đi.” Tống Thanh Thư khé mắt nhìn thấy ngoài cửa có hai người tiến vào, không nói nhiều lời trực tiếp đưa bạc vào tay chương quầy.

“Cái gì, dám kêu đại gia ngủ ở sài phòng!” Nghe được lời cuối cùng bọn họ nói, cái tên thoát nhìn giống người giang hồ hơi rút kiếm cầm trong tay ra khỏi vỏ uy hiếp chương quầy, ánh mắt hung ác trừng thẳng chương quầy còn chưa kịp thu bạc trắng trong tay, rõ ràng là bức chương quầy đem hai gian phòng cuối cùng tặng cho bọn họ.

Bất quá Tống Thanh Thư hoàn toàn không để ý tên kia, trực tiếp cầm hai cái thẻ phòng trên mặt bàn sau đó nắm bả vai Chu Hiểu, hai chân nhẹ nhàng đạp đất dựng lên phi thân nhảy đến lầu hai trên hành lang, dùng cao siêu khinh công cảnh báo tên kia.

“Chương quầy, làm nhiều đồ ăn ngon một chút.” Mạc Thanh Cốc lắc đầu, không quá tán thành hành vi kiêu ngạo của Tống Thanh Thư, để trên mặt bàn chương quầy một khối bạc vụn, hần nhắc chân không nhanh không chậm, thông thả đi lên cầu thang lên lầu hai.

Để lại chương quầy và hai cái tên chưa kịp cướp phòng cảm như hến kia, chỉ thấy trên bàn làm bằng tấm ván gỗ khảm thật sâu một ít bạc vụn. Ngay cả rầm cũng không dám phóng mặt mày xám xịt, bọn họ thà ngủ sài phòng còn hơn chọc tới cao thủ nguy hiểm tánh mạng.

“Sư huynh, huynh thật ngầu.” Nhìn không bỏ sót chút nào của màn kịch, Chu Hiểu nguyên bản tò mò Mạc Thanh Cốc cùng Tống Thanh Thư giải quyết như thế nào loại tình tiết vô hiệp kinh điển. Không ngờ tới bọn họ vô cùng ngầu, quả không uống công năng xem.

“Ngầu?”

“Đẹp!” Chu Hiểu nhanh chóng sửa miệng lại, khiến Mạc Thanh Cốc tưởng hắn nghe lầm.

“Nhưng mà xuất môn không phải nên khiêm tốn một chút sao?” Ít nhất trong vô số phim truyền hình vô hiệp nàng xem qua, các đại hiệp đều có tạo hình đặc biệt, tỷ như, ví như Thuyết Minh Minh có thể búi hết tóc ra phía sau, lấy hai điều lông rậm cắm phía trước bay bay, giống như hai cái râu của con gián. Ài, giống như bộ dạng của mấy nam nhân ngồi uống rượu bên cửa sổ ở dưới lầu, bộ dạng soái đến mức không tóm dậy nổi.

“Phải thể hiện một chút mới có thể bớt đi một ít phiền toái nhỏ, cho bọn chúng hiểu được cái gì có thể chọc, cái gì không thể chọc.” Mạc Thanh Cốc đối với ý kiến không nghiêm túc của Chu Hiểu rất thích, tuy nhiên hắn cũng sẽ giáo dục Chu Hiểu một chút, đi trên giang hồ đi ngang, võ công cao cường là nhất. Có thể bảo hộ chính mình chỉ có thể là chính mình.

“Đạ, hiểu.” Chu Hiểu không phản đối, nàng hết thấy đều nghe theo người có cường quyền chỉ thị.

Tốt lắm, hiện tại đến phiên Mạc Thanh Cốc gặp khó khăn. Ba người, chỉ có hai cái phòng. Bởi vì đã biết Chu Hiểu là nữ hài tử, lại cho Tống Thanh Thư cùng Chu Hiểu một phòng đúng là không ổn, nhưng nếu là hắn chung phòng với Chu Hiểu thì lại càng không ổn.

Trải qua chuyện kia, Mạc Thanh Cốc càng không yên tâm để Chu Hiểu chính mình một phòng. Càng nghĩ. .... Mạc Thanh Cốc quyết định bỏ qua việc chính mình đã biết được giới tính của Chu Hiểu, nhắm mắt cho bọn họ ở chung phòng chữ thiên. Tối thiểu trong phòng chữ thiên có hai cái giường, có lẽ Tống Thanh Thư cũng sẽ không làm ra chuyện gì khác người.

Tống Thanh Thư chưa từng hoài nghi Chu Hiểu sẽ không cùng phòng với hắn, cửa phòng vừa đóng, hắn vây Chu Hiểu trong một góc, một tiếng hừ nhẹ khiến cho Chu Hiểu muốn cong đuôi chạy đi theo thất sư ca ở cùng một cái phòng.

“Đẹp?” Mắt phượng hơi khép lại tạo thành độ cong dài quan sát Chu Hiểu, trong ánh mắt lộ ra nhiều nguy hiểm.

“Huynh tương đối đẹp.” Chu Hiểu anh dũng nói. Bình tĩnh mà quan sát, ngũ quan của Tống Thanh so với Mạc Thanh Cốc đẹp hơn. Nếu không phải nàng là đối tượng bị cưỡng bức, mắt phượng mang theo nụ cười pha chút tà khí khê hừ nhẹ, bộ dáng thật đúng là quyền rũ người khác.

“Thật sự.” Bộ dạng Chu Hiểu đầy cam đoan.

“Ta thì là huynh có bộ dạng đẹp hơn thất sư ca!” Thấy Tống Thanh Thư vẫn là không tin, Chu Hiểu nhắc tay thì sẽ nói với hắn.

“Thì ra là ý này.” Tống Thanh Thư cười híp mắt, ngoài mặt rõ ràng là thiếu niên mặt lạnh băng son, ở trước mặt Chu Hiểu ngày càng bộc lộ tính cách ác liệt thật sự.

“.....” Khi dễ người khác.

Chu Hiểu mếu máo, liếc Tống Thanh Thư một cái, liền không thêm đề ý tới hắn nữa.

Tuy vậy hiện tượng này vẫn chưa kéo dài được bao lâu, đến lúc ăn cơm chiều Chu Hiểu một chút tức giận cũng không có. Hòn đồ có ích gì, có thể thay ăn thay cơm được sao?

“Huynh đi ra ngoài.” Đã biết rõ thân phận, Chu Hiểu không có khả năng để Tống Thanh Thư đứng ở trong phòng xem nàng tắm rửa. Nàng có thể ăn đậu hủ của Tống Thanh Thư, còn Tống Thanh Thư thì đừng hòng.

Tống Thanh Thư không nói gì, liền ra ngoài đến phòng của Mạc Thanh Cốc cách vách tìm hắn đi uống rượu.

Cùng Mạc Thanh Cốc biết rõ ràng lại làm bộ không biết, thần sắc so sánh với Tống Thanh Thư thật sự quá mức thần nhiên, không có mấy vị trường bối trên núi Võ Đang vì Tống Thanh Thư cùng Chu Hiểu mà lo lắng phát sầu. Tống Thanh Thư khen ngược, về mặt và thái độ kia quả thật giống như có tật giật mình. Mạc Thanh Cốc nói người cách vách kia chính là nương tử của hắn, thực tại bây giờ Mạc Thanh Cốc muốn ngăn chân hắn một cái.

Trong lòng Mạc Thanh Cốc có chút khó chịu nên lúc ở quán rượu cố tình chuốc say Tống Thanh Thư, sau lại hỏi hện Tống Thanh Thư uống say sẽ làm việc có lỗi với Chu Hiểu.

Toàn Võ Đang cao thấp không ai dám để Tống Thanh Thư uống say, Mạc Thanh Cốc ảo não trong lúc nhất thời lại quên. Rồi rầm lại tiếp tục rồi rầm, Mạc Thanh Cốc quyết định khiêng Tống Thanh Thư trở về phòng của hắn, quăng lên giường rồi đứng một góc canh gác, không lãng phí một phòng.

Chu Hiểu sớm ngủ say, không biết chuyện gì, an ổn ngủ một đêm, nàng chỉ cảm thấy kì quái, sư huynh Mạc Thanh Cốc sao mà mới sáng sớm đã xuất hiện trong phòng bọn họ.

Tóm lại, bình an vô sự ngủ một đêm ở khách điểm ngủ, ngày thứ hai sớm tỉnh mơ, bọn họ liền khởi hành.

Đối với Chu Hiểu mà nói, với điều kiện tiên thiên quyết là bản thân nàng được an toàn, nàng thật chờ mong có thể gặp được một ít việc vui giải buồn, tỷ như hảo hán nào đó chặn đường trả thù, gây hấn cái gì đó.

Quả nhiên, thật không phụ sự mong đợi của nàng.

Chỉ là nàng một chút cũng không muốn nhìn đến cảnh tượng giết người máu chảy đầm đìa.

“Đinh sư tỷ, nàng dù sao cũng là đứa nhỏ của Hiệu Phù, xem như đồng môn của chúng ta, người để cho nàng một con đường sống đi.” Một thân chịu trọng thương, nữ tử che chở một tiểu cô nương ước chừng bảy tám tuổi chống lại một nữ nhân đáng người cao gầy khuôn mặt khắc nghiệt ác độc, rõ ràng khắp người đầy thương tích đầm máu thế nhưng lại đau khổ cầu xin người kia.

“Ta phụng mệnh sư phụ diệt trừ nghiệp chướng này, người nếu lại cản trở, ta sẽ giết người!” Nữ nhân ác độc kia hoàn toàn không để ý tới tình cảm đồng môn, sát khí tràn đầy trong mắt, căn bản không thèm để ý đến sống chết người kia.

Mạc Thanh Cốc và Tống Thanh Thư khinh công cực cao, mang theo Chu Hiệu trong lúc vô tình đánh vỡ cảnh tượng đuổi giết, ba người kia không hề phát hiện bọn họ tới gần.

Thực ra Mạc Thanh Cốc không tính xen vào việc của người khác, nhưng lúc hắn thấy rõ khuôn mặt hai nữ tử lớn tuổi kia, hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Phái Võ Đang có giao hảo nhiều năm với phái Nga Mi, Mạc Thanh Cốc đã gặp qua hai nữ tử này. Chính là Đinh Mẫn Quân cùng Bối Cẩm Nghi vì sao lại đồng môn tương tàn, vì sao phụng mệnh sư phụ diệt trừ nghiệp chướng?

Mạc Thanh Cốc muốn ngăn các nàng lại hỏi rõ ràng, nhưng mà đột nhiên nhận thấy có một cao thủ ở gần đây, không biết là địch hay hữu, hắn không dám hành động.

“Đinh Mẫn Quân! Người không có nhân tính, ác phụ!” Bối Cẩm Nghi thấy Đinh Mẫn Quân động sát khí, nàng thà cá chết rách lưới cũng muốn che chở nữ nhi Kỳ Hiệu Phù chu toàn.

Chu Hiệu an tĩnh ở trong khuỷu tay Tống Thanh Thư không lên tiếng không gây chuyện, vừa nghe đến Đinh Mẫn Quân, đứa nhỏ Hiệu Phù, cái gì đó diệt trừ nghiệp chướng, nàng nhất thời sợ ngây người.

Nhờ phim truyền hình ban tặng, nàng vô cùng quen thuộc với nữ xứng vạn năm ác, trình độ ác không thua Diệt Tuyệt sư thái. Như vậy trước mắt là tình huống gì? Cái tiểu cô nương kia bị đuổi giết là Dương Bất Hối sao?

Đến cùng là tình huống gì?

Nắm không rõ, Chu Hiệu khẩn trương nhìn về hướng xa xa đang đánh nhau kịch liệt. Mắt thấy Bối Cẩm Nghi càng ngày càng chống đỡ không được, nàng không khỏi nắm lấy quần áo của Tống Thanh Thư.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chỉ có thể ngồi yên sao?

Nếu như vậy, lão bà của lục sư ca sẽ chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trên Đường Hành Tẩu Dạy Hu Nữ Nhi Của Người Khác

Bởi vì xuất môn không chuẩn bị xe ngựa, nên khi trở về đi cũng chỉ có thể dựa vào Mạc Thanh Cốc và Tống Thanh Thư, hai người thay phiên công Bối Cẩm Nghi bị trọng thương, còn lại Chu Hiệu nắm tay Dương Bất Hối tiểu muội muội đi theo bên cạnh bọn họ.

Loli thật khác ngụy loli (giả loli) ở chỗ, Chu Hiệu lớn tuổi ngụy loli vừa nhìn thấy khuôn mặt Dương Bất Hối tròn phúng phính, nhỏ nhắn liền thích. Đau lòng nàng không có nương lại không có một người cha có trách nhiệm, nghĩ chiều cổ nàng nhiều một chút, hoàn toàn quên chính mình nữ cải nam trang, nắm bàn tay nhỏ bé của Dương Bất Hối giúp nàng đi cẩn thận không bị vấp, cái thái độ tự nhiên kia khiến cho Mạc Thanh Cốc nguyên bản lo lắng Chu Hiệu bị nam tính hóa không khỏi liên tục ghé mắt.

Tầm mắt Mạc Thanh Cốc dừng trên tay Chu Hiệu và Dương Bất Hối, nhìn đi nhìn lại vẻ mặt Chu Hiệu dịu dàng cẩn thận chiều cổ Dương Bất Hối, bên trong làm gì còn có nửa phần hơi thở nam hài tử, đây hoàn toàn là bộ dáng tiểu tỷ tỷ.

Trách không được sư phụ hội đề nghị đem Chu Hiệu giao cho Nga Mi phái đường dực, xem ra để nàng tiếp xúc nhiều với nữ hài tử cùng tuổi, tính tình

cũng sẽ trở nên ôn nhu, khả ái đi. Chính là..... Mạc Thanh Cốc nhủ vậy.

“Đừng khóc, nếu cha muội không cần muội, muội đi cùng chúng ta đi. Phái Võ Đang chúng ta cũng sẽ không có việc đồng môn tướng tàn, các sư huynh sẽ chiều cố muội.”

Luôn đứng tai nghe lén, Mạc Thanh Cốc dở khóc dở cười, phái Võ Đang bọn họ từ lúc bắt đầu sáng lập môn phái chưa từng thu nhận một nữ đệ tử nào. Chỉ có Chu Hiểu ngoại lệ là do nhìn nhầm, hiện tại Chu Hiểu cư nhiên còn tưởng đem tiểu cô nương khác đưa đến núi Võ Đang làm bạn.

“Tuyệt đối sẽ không giống nữ nhân Đình Mẫn Quân ác độc kia, tính cả đồng môn cũng không tha. Còn có a, cái kia sư phụ cái gì a, ngay chính mình đệ tử cũng giết.” Chu Hiểu chỉ có thể ở trong lòng nói ngoại trừ Bối Cẩm Nghi ra, sau đó tiếp tục nói xấu phái Nga Mi.

Nàng không cần đi phái Nga Mi, không cần đi phái Nga Mi..... Thất sư ca nhanh chóng trở về đề nghị sư phụ gia gia tuyển nhận nữ đệ tử đi!

Chu Hiểu hao hết tâm tư như thế, Mạc Thanh Cốc đương nhiên có nghe.

Diệt Tuyệt sư thái đối với cừu địch vô cùng ác độc, hẳn sớm có nghe thấy. Chính là không nghĩ tới nàng thế lại tự tay giết chết Kỳ Hiểu Phù, hơn nữa đem tội danh gán cho Dương Tiêu.....

Mày nhăn càng nhiều, kỳ thật sau sự tình vừa rồi Mạc Thanh Cốc đã hoài nghi xem đem Chu Hiểu đưa đi phái Nga Mi là đúng hay sai đây.

Hiện tại..... Vẫn là trước tạm thời hoãn vừa chậm.

Chu Hiểu vẫn đi theo Dương Bất Hối khỏe mắt ngăn nước cùng nói chuyện. Một phần là vì để cho sư huynh Mạc Thanh Cốc bỏ đi chủ ý đưa nàng đi phái Nga Mi, một phần khác là nàng kỳ thật muốn hỏi thăm tung tích tiểu bằng hữu Trương Vô Kỵ rơi xuống.

Từ lần chia tay trước đã qua nửa năm, theo truyền là tiểu bằng hữu Trương Vô Kỵ ngàn dặm uỷ thác đưa Dương Bất Hối đi tìm cha nàng Dương Tiêu. Nhưng nàng không gặp tiểu bằng hữu Trương Vô Kỵ, chẳng lẽ hẳn ra chuyện gì không tốt? Hay là hẳn đã cùng bạch mao tinh tinh làm bạn đi?

Chu Hiểu không dám hỏi, nàng sợ Tống Thanh Thư sẽ nghĩ nhiều. Nếu nghĩ nhiều, xui xẻo chính là nàng..... Tính tình mãi cảm thương thích ăn dấm chua của hẳn quả là không thể đỡ nổi. (Tứ Diệp: gì chứ dấm lắm)

Đến lúc mọi người đến khách sạn, Dương Bất Hối đã thu hồi lại cảm xúc. Đi cùng nàng nửa điểm cũng không rời đi còn có Bối Cẩm Nghi, mắt nhìn chăm chăm Mạc Thanh Cốc mời đến đại phu xem bệnh cho nàng.

Về phần Chu Hiểu, bởi vì nàng không có chuyện gì, nàng liền an tĩnh ngồi ở một bên phát ngốc.

“Bị bỏ rơi bảy tám năm, chẳng quan tâm, quả thật quá đáng. Loại chuyện này sẽ không phát sinh, không cần lo lắng.” Tống Thanh Thư nhàn nhã bước xuống dưới, đứng bên cạnh Chu Hiểu, cúi đầu thì thầm giọng nói ôn nhu khiến Chu Hiểu không nhận được ngửa lổ tai.

“Muội không lo lắng.” Chu Hiểu nhìn không được chà chà lổ tai mẫn cảm, hơi mất tự nhiên nghiêng mặt sang một bên.

“Cũng không cho nàng đi chỗ kia, nàng ở núi Võ Đang sơn là tốt rồi.” Tống Thanh Thư vẫn như cũ cúi thấp lưng, cơ hồ đem cả người áp vào ghế khóa Chu Hiểu ở dưới thân, giọng nói nóng bỏng lướt qua hai má Chu Hiểu.

“.....” Thanh Thư ca, ham muốn chiếm hữu của huynh có thể bớt cường thịnh một chút được không? Tuy rằng nàng thật sự không cần đi phái Nga Mi, nhưng không đáng phải để ngày ngày đem nàng khóa tại bên người đi?

Nàng kỳ thật một chút cũng không để ý cùng hẳn cách biệt mười mấy hai mươi năm, học theo Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá cũng không sai, chỉ là Tống Thanh Thư sẽ không ngốc dưới đáy cốc.

“Ta đi xem Bối tỷ tỷ.” Bị nhìn thấu tiểu tâm tư Chu Hiểu rốt cuộc chịu không nổi, cảm giác lổ tai ngứa run lên, nghẹo đầu nhảy xuống ghế dựa, đi tới chỗ Mạc Thanh Cốc.

Chẳng qua —

“Hiểu Hiểu,”

Một tiếng kêu to khiến Chu Hiểu bỗng nhiên muốn đập đầu vào tường tự sát.

“Nam nhân đáng tin, heo mẹ lên được lên cây?” Thân thủ Mạc Thanh Cốc nheo thịt mềm trên má Chu Hiểu, cười tủm tỉm hỏi Chu Hiểu. Tìm đại phu xử lý thỏa đáng cho thương tích trên người Bối Cẩm Nghi, Mạc Thanh Cốc rốt cuộc cũng có thời gian rảnh cùng Chu Hiểu nói chuyện vấn đề này.

Tuy rằng Chu Hiểu là nương tử tương lai của Tống Thanh Thư, chỉ là sự tình này ảnh hưởng đến tôn nghiêm phái Võ Đang bọn họ từ già đến trẻ. Cho nên hẳn phải đại diện cho phái Võ Đang giáo dục Chu Hiểu “Tiểu sư đệ” một chút, tiểu hài tử lì cũng không tốt.

Chu Hiểu trong đầu tràn ngập ý nghĩ xong đòi, xong đòi rồi, dầu chấm than bay đầy trời.

“Phái Võ Đang chúng ta tất cả nam nhân đều rất đáng tin! Lập gia đình làm gả cho nam nhân phái Võ Đang, Bối tỷ tỷ, người nói có phải không?” Bị nheo

đau Chu Hiểu chớp đôi mắt rung rung cầu cứu Bối Cẩm Nghi đang nằm trên giường bệnh. Còn vợ và đem Mạc Thanh Cốc bán ra bên ngoài đẩy mạnh tiêu thụ, ánh mắt khẩn thiết khiến Bối Cẩm Nghi dù bị thương cũng không kiềm được da mặt nóng lên.

“Vậy người là muốn đem Bất Hối đưa đến núi Võ Đang làm nàng dâu nhỏ đi?” Bối Cẩm Nghi tốt xấu gì cũng đã lăn lộn vài năm, dù đau đớn cũng có thể đẻ ra vài phần tâm tư chế nhạo Chu Hiểu.

“Đúng vậy, trên núi Võ Đang chúng ta có rất nhiều nam nhân tốt. Phong nhã hào hoa thì có Lục sư ca, Thất sư ca cũng không kém, không chỉ có võ công cao cường, tướng mạo cũng rất đẹp, lại chung tình. Thành thực ôn trọng thì có tam sư ca của ta.” Chu Hiểu cũng không dám đẩy mạnh tiêu thụ về Tổng Thanh Thư, đó là nàng tướng công tương lai.....

“Người đưa trẻ này.....” Mạc Thanh Cốc dờ khóc dờ cười.

“Mang Bất Hối đi ra ngoài dạo một chút đi.” Để Chu Hiểu đi xuống, nếu nói nữa chỉ sợ nam nhân toàn phái Võ Đang bao gồm phụ đều bị nàng ‘Gà’ đi ra ngoài.

“Vâng!” Được giải phóng Chu Hiểu lập tức kéo lên Dương Bất Hối đi dạo phố.

Về phần Tổng Thanh Thư cũng không quản chặt Chu Hiểu, bản thân hắn cũng đi theo ra ngoài. Chỉ là hắn không ra tiếng không có nghĩa là hắn không để ý vừa mới rồi Mạc Thanh Cốc néo Chu Hiểu kia một chút, chờ khi Mạc Thanh Cốc có người trong sẽ cho hắn đẹp mắt.

.....

Chu Hiểu vừa đến đường cái tựa như chim nhỏ, cái gì cũng đều tò mò dạo vòng xung quanh quan nhỏ xem thử đó là cái gì.

Muốn ăn cái gì, chỉ cần vừa chìa tay ra là có Tổng Thanh Thư ở bên cạnh nàng đưa tiền lẻ thanh toán. Nửa canh giờ ngắn ngủn nàng vác bụng nhỏ trở về khách sạn, trong tay còn không quên cầm theo bao kẹo mạch nha nhỏ,

Mặt mày vui vẻ trở lại khách sạn, Chu Hiểu nguyên bản tâm tình đang sung sướng nhìn thấy Dương Tiêu đứng ở cửa cái liền biến mất không thấy.

Được, coi như hắn có chút lương tâm, sau khi tỉnh táo lại rốt cục nhớ đến con gái của mình.

“À ha, heo mẹ lên cây đến rồi?” Chu Hiểu nhỏ giọng thì thầm, thanh âm không lớn, nhưng là đủ để cho Tổng Thanh Thư cùng Dương Bất Hối nghe được.

“Hiểu ca ca.....” Họ hàng gần tình khiếp, Dương Bất Hối gọi tên Chu Hiểu.

“Không sao!”

Tầm mắt đánh giá Dương Tiêu mặc dù vẻ mặt mệt mỏi, nhưng ít nhất hắn sẽ không lại nổi điên, Chu Hiểu công bằng nhìn người phía trước, nghĩ thầm

“Ta đến mang nữ nhi đi.”

Ra tiếng ngăn cản một hàng ba người, Dương Tiêu dĩ nhiên đang chờ ở nơi này một lúc. Hắn không nhân lúc Dương Bất Hối dạo phố mang đi nàng, hoàn toàn là vì khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười giống hệt Kỳ Hiểu Phù

Tổng Thanh Thư nhìn nhìn Dương Tiêu, ngón tay trắng dài đem Chu Hiểu nhẹ nhàng che chở phía sau. Mặc dù không mang bội kiếm bên người, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ rơi xuống thế hạ phong. Khí thế biến hóa khiến cho Dương Tiêu cảm giác được lúc này Tổng Thanh Thư so với lúc trước ở trong rừng cây đánh nhau nguy hiểm hơn nhiều.

Âm thầm so khí, Dương Tiêu thu liễm rút lui, hơi thở bình thản tựa như thư sinh nhã nhặn.

“Con tên gì?” Dương Tiêu cúi đầu hỏi Dương Bất Hối, giọng điệu mềm mại. Vì chưa từng có phụ thân, Dương Bất Hối không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể nắm chặt cánh tay Chu Hiểu xin giúp đỡ.

“Dương Bất Hối.” Cuối cùng, mong muốn có phụ thân của Dương Bất Hối cũng chiến thắng nỗi bất an, sợ hãi.

“Dương Bất Hối, Bất Hối.....” Dương Tiêu nhớ kỹ tên Dương Bất Hối, trong mắt toát ra tia hoài niệm xen lẫn phiền muộn, từ ái.

“Hiểu ca ca, muội.....” Dương Bất Hối hỏi Chu Hiểu nghiêm nghị đem Chu Hiểu trở thành người thân.

“Cùng hắn đi đi. Nhiều năm như vậy, hắn không có trách nhiệm của người phụ thân, để hắn nuôi người lớn cũng là cho muội cuộc sống tốt nhất, sự dạy dỗ tốt nhất, địa vị cao nhất.” Chờ có thể tự lập liền đáp hắn. Dương nhiên, đối với Dương Bất Hối lời nói, ở Minh Giáo làm đại tiểu thư vẫn tốt hơn so ở bên ngoài phiêu bạt.

“Nhất định, con gái của Dương Tiêu ta xứng đáng được những gì tốt nhất.” Chẳng qua là con mắt của Dương Tiêu này cao hơn Dương Bất Hối nửa cái đầu của Chu Hiểu, nhìn thấy tướng mạo của nàng, đáy mắt âm thầm xẹt qua một tia đúng là như thế, hiểu rõ.

Chu Hiểu không biết Dương Tiêu đang nghĩ cái gì, hai mắt nàng chỉ nhìn thấy Dương Tiêu trong truyền thuyết, nàng cầm bao kẹo mạch nha nhỏ trong tay

đưa cho Dương Bất Hối. Ở nàng phía sau lưng nhẹ nhàng đẩy một cái, nhìn Dương Bất Hối từng bước một quay đầu đi theo Dương Tiêu.

“Hiểu ca ca, huynh nhất định phải chờ muội!”

Ai biết Dương Bất Hối lại đột nhiên chạy trở về, trên má Chu Hiểu hôn một cái liền lại lạch cạch, lạch cạch chạy đi.

“Này.....” Tình huống gì vậy?

Còn chưa ý thức được chính mình đang cải trang thành nam Chu Hiểu mờ mịt.

“Thật là...”

Tổng Thanh Thư cúi xuống thất lưng, trên má Chu Hiểu nhẹ nhàng hôn một cái,

“Ta mới là phu quân của nàng.” (Tứ Diệp: =.=’)

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đình Mẫn Quân Chịu Tiếng Xấu

Dương Bất Hối được nàng cha đưa đi, Mạc Thanh Cốc cũng không nói gì thêm, dù sao Dương Tiêu cũng là cha ruột của nàng, bọn họ là người ngoài không tiện can thiệp. Tuy nói Dương Tiêu là người trong ma giáo, nhưng cũng sẽ không phản bạc đãi con gái ruột chính mình.

Bối Cẩm Nghi thấy Dương Bất Hối đã có chỗ dựa, nàng liền giẫy dụa bảo phải về Nga Mi phái, cũng không ngại trên người còn có vết thương đang chảy máu.

“Bối tỷ tỷ, trên người ngươi còn có thương tích, dù như thế nào cũng phải dưỡng thương cho tốt đã.” Lại nói lấy tính cách Diệt Tuyệt sư thái kia, Bối Cẩm Nghi trở về Nga Mi phái chỉ sợ sẽ lại bị thương.

“Sư phụ tỷ còn giết mẹ của Bất Hối muội muội, nếu như Đình Mẫn Quân nói đúng, vậy tỷ trở về chẳng phải là chịu chết sao?” Nghĩ nghĩ, Chu Hiểu quyết định ý vào tuổi còn nhỏ bắt chước ‘đồng ngôn Vô Kỳ’ (TĐ: lời này khi Vô Kỳ gặp Đình Mẫn Quân trong nguyên tác đã nói) mở miệng nói thẳng.

Cái gì một ngày là thầy cả đời là cha, đối với Chu Hiểu vốn không theo nguyên tắc thông thường, nếu sư phụ giết mình, vậy thì căn bản không cần tôn kính sư phụ nữa. Phản bội sư môn có gì mà không được, chỉ cần bản thân mình còn sống mới là quan trọng nhất. Chết rồi cái gì cũng không có, cho dù có thể có người thương tâm tưởng niệm, nhiều lắm cũng chỉ một, hai năm. Nàng chính muốn là thực tâm đối với nàng tốt, chứ giống Kỳ Hiểu Phù sau khi chết mới được Dương Tiêu cả đời hoài niệm, nàng không cần.

“Người chung quy vẫn là sư phụ ta.....” Thờ dài một tiếng, Bối Cẩm Nghi đa tạ Mạc Thanh Cốc liền giẫy dụa rời đi.

“Chúng ta dự tính đi núi Nga Mi hái thuốc, hiện tại sắc trời đã tối muộn. Ngày mai ra hẳn đi đi.” Mạc Thanh Cốc lên tiếng, khiến Chu Hiểu không khỏi nhìn lên hần vài lần.

Thực ra, Chu Hiểu có ý là cứ để Bối Cẩm Nghi trở về phái Nga Mi, nhưng trước hết phải dưỡng thương tốt cái đã. Nếu Diệt Tuyệt sư thái muốn giết đệ tử diệt khẩu nàng còn có thể trốn thoát. Chính là không ngờ thất sư ca thể nhưng lại chủ động gánh việc này..... Lúc bọn họ đi ra ngoài dạo phố chắc đã phát sinh chuyện gì rồi?

Chu Hiểu tuy rằng sắm vai tiểu hài tử, nhưng tâm lý cùng chỉ số thông minh của nàng thì không phải. Làm bộ đứng dưới trời xanh rực rỡ, nàng không phải không cảm giác được thất sư ca đang suy tính chuyện của Dương Bất Hối.

Tuy là người chính trực nhưng cũng không quá cố chấp, ngược lại có khả năng khéo đưa đẩy không không dễ phát hiện. Chu Hiểu cảm nhận được thất sư ca đang băn khoăn, cho nên nàng mới ngạc nhiên khi hiện tại lại đi cùng Bối Cẩm Nghi đang bị thương trở lại phái Nga Mi.

Chu Hiểu thừa nhận mình vẫn là không thể lý giải nổi nghĩa khí của cô nhân.

Cũng có thể là có phái Võ Đang giúp đỡ, Diệt Tuyệt sư thái sẽ bận tâm thể diện mà không gây khó xử với Bối Cẩm Nghi đi. Chu Hiểu rối rắm vài giây chung liền không lại phê đầu óc tưởng tượng chuyện này, dù sao nàng vẫn còn nhỏ ngôn vi, hết thấy đều nghe theo thất sư ca làm chủ, phải đi theo hần.

Đi rồi mấy ngày trời, rốt cục đã đến núi Nga Mi, cũng được gặp cái vị Diệt Tuyệt sư thái trong truyền thuyết kia.

Khiến cho Chu Hiểu ngoài dự đoán là Diệt Tuyệt sư thái căn bản không phải là bộ dáng mà nàng trong tưởng tượng.

Nga đàn mặt, mũi thẳng, hai mắt sắc bén, hữu thần, nhìn thế nào cũng là mỹ nhân xinh đẹp. Chỉ là ánh mắt kia quá mức sắc bén, khiến cho Chu Hiểu lần

đầu tiên gặp mặt Diệt Tuyệt đã có ấn tượng rất lớn.

“Hiệu Phù quả thật là do ta giết chết.” Diệt Tuyệt sư thái cũng không phủ nhận chuyện chính mình giết Kỳ Hiệu Phù.

“Nghịch đồ cầu kết ma giáo, chết cũng không hối cải, hơn kia còn vì tên ma giáo Dương Tiêu ác nhân mà phản sư xuất môn, chết không luyến tiếc.”

“Đuổi giết Cẩm Nghi cùng nghiệt chủng kia không là do ta hạ lệnh. Tĩnh Huyền, kêu Mẫn Quân lại đây.”

Chu Hiệu tràn ngập nghi hoặc, mắt tròn xoe, mắt không nháy xem tình thế nghịch chuyển lớn.

Mắt thấy Đinh Mẫn Quân tái mặt đi tới, quỳ gối trước mặt Diệt Tuyệt sư thái, Chu Hiệu mắt không khỏi tròn to vài phần.

“Sư, sư phụ, đồ nhi biết sai rồi. Là ta giả truyền mệnh lệnh sư phụ, đuổi giết tiểu tiện chủng kia. Ta không thể để nàng sống trên đời này, trở thành nỗi sỉ nhục phái Nga Mi chúng ta, để cho nhân sĩ giang hồ tùy ý chế cười.”

“Vô liêm sỉ!” Diệt Tuyệt sư thái nổi giận, trước khi Mạc Thanh Cốc bọn họ lên tiếng ngăn cản, đã một chưởng chụp trên vai Đinh Mẫn Quân, đem nàng đánh cho bay ra vài thước, quay cuồng trên mặt đất, nhện không được phu ra một ngụm máu tươi, thương càng thêm nặng, chỉ thiếu một chút nữa là đã chết ngất.

“Tự mình đi lĩnh phạt đến Tĩnh Tư Nhai úp mặt vào tường sám hối, không có sự chấp thuận của ta, không được phép ra khỏi đó.”

Đinh Mẫn Quân không dám nữa hướng Diệt Tuyệt sư thái cầu xin tha thứ, thân thể run rẩy my lần muốn té ngã, chỉ có thể dựa vào đệ tử Nga Mi bên cạnh đu nhanh chóng lui ra.

“Cẩm Nghi, trên người thương tích như thế nào?” Diệt Tuyệt sư thái đối Đinh Mẫn Quân tuy ngoan độc, nhưng cũng thật tình quan tâm Nghi thương thể trên người Bối Cẩm. Tự mình thay Bối Cẩm Nghi bắt mạch xong, nàng xuất ra độc môn bí được đứt cho Bối Cẩm Nghi, Chu Hiệu bên cạnh xem diễn cảm thấy như thế cũng đủ rồi.

Đứng bên cạnh nhìn xem, đối với việc Diệt Tuyệt đứt được cho Bối Cẩm Nghi. Vì phái Nga Mi là do Quách Tương khai sáng, Quách Tương lại là ngoại tôn nữ (cháu ngoại) Đồng Tà Hoàng Dược Sư, chỉ sợ phái Nga Mi có không ít bí được chân truyền.

“Sư phụ. ....” Bối Cẩm Nghi suy yếu gần đầu, trong đôi mắt ướt át toàn là vẻ động dung thủy quang (ý chỉ vẻ khóc lóc xinh đẹp động lòng người). Một nửa là sư phụ đứt nàng được, một nửa khác là biết được chân tướng tốt đẹp. Sư phụ thường ngày mặc dù đối đãi với các nàng rất nghiêm khắc, cũng là tin tưởng đối với sư phụ cả đời của nàng. Đinh Mẫn Quân nói sư phụ muốn giết nàng, nàng không tin, quả nhiên không phải sư phụ hạ mệnh lệnh, không phải.

Nhìn thấy người khác thầy trò tình thâm, Mạc Thanh Cốc cũng lên tiếng cáo từ.

Diệt Tuyệt sư thái cảm tạ Mạc Thanh Cốc tương trợ với Bối Cẩm Nghi, liền cho đệ tử dẫn đường bọn họ đi đến khu vực cấm hái thuốc..

“Chỉ như vậy thôi?” Quả thực chính là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, tất nhiên không giải quyết được gì ....., Chu Hiệu ngửa đầu nhìn Tống Thanh Thu, ánh mắt giao nhau chỉ có bọn họ mới biết rõ bí mật nhỏ kia.

“Hái được rồi trở về.” Tống Thanh Thu bên cạnh cách Chu Hiệu một bước, không nhanh không chậm đi theo bước chân nàng.

“Hiệu Hiệu,” Mạc Thanh Cốc lúc này gọi tên Chu Hiệu.

“Thất sư ca, đi hái thuốc nhanh thôi, chúng ta đi nhanh đem về cho tam sư ca!” Chu Hiệu sôi nổi chạy lên phía trước dẫn đường cùng với hai đệ tử Nga Mi. Quăng lại Mạc Thanh Cốc phía sau lưng, không muốn nghe hắn nói.

“Thất sư thúc,” Tống Thanh Thu bước chân ngừng bên cạnh Mạc Thanh Cốc.

“Hiệu Hiệu thiên tính vui vẻ, như vậy là tốt rồi.” Nói xong liền bước qua người.

“.....” Đây, cháu nhỏ này thật sự là càng ngày càng lợi hại. Mạc Thanh Cốc không thể nói gì, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng Tống Thanh Thu.

Tính cách Hiệu Hiệu, hơn phân nửa là do đệ tử trên núi Võ Đang yêu quý mà thành. Từ trăm mặc nói cho đến như bây giờ vui vẻ, thoải mái, biến hóa lớn như vậy bọn họ đều thấy được. Qua sự kiện Dương Bất Hối có thể thấy được tính tình bên trong nàng thiện lương, sẽ không bởi vì lập trường bất đồng mà thay đổi, chỉ là tính tình như vậy ở phái Nga Mi chỉ sợ sẽ làm bọn họ lo lắng. Đây đại khái là tâm lý tộc trưởng tự có vấn đề?

Nhưng Mạc Thanh Cốc cũng lo lắng việc Chu Hiệu cùng Dương Bất Hối thân thiết quá, tiểu hài tử không phân biệt được trái phải rõ ràng, vượt qua giới hạn sẽ mang lại cho nàng một ít phiền toái không cần thiết.

Không thể không nói Mạc Thanh Cốc lo lắng đúng, chỉ tiếc là Chu Hiệu đã không phải tiểu hài tử, trong thế giới của nàng căn bản không quan tâm đến cái gì ma giáo hay không ma giáo, cho dù là danh môn chính phái cũng sẽ có đồ đệ gian tà. Chịu ảnh hưởng sâu sắc từ phim truyền hình võ hiệp, kỳ thật Chu Hiệu đối danh môn chính phái có nhiều thành kiến hơn. Cho nên thế nào muốn sửa chữa nàng là đã muộn rồi.

Tiểu bằng hữu Chu Hiệu vì trốn Mạc Thanh Cốc, làm bộ nhiệt tình đi theo hai nữ đệ tử Nga Mi phía trước.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, phục chu chương có hình dạng như thế nào vậy?” Lợi dụng khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào, Chu Hiểu dùng lợi thế trời sinh làm ưu thế.

“Đừng nôn nóng, Phục chu chương hàn tính quá lớn, chờ đến khi mặt trời lên cao nhất ngất lỵ xuống người sẽ biết.” Nữ đệ tử hơi gầy che miệng cười.

“Dạ vâng.” Chu Hiểu ngoan ngoãn đứng bên cạnh xem người khác lên vách núi đen hái thuốc.

Cái gọi là người khác cũng không phải người khác, đó là thất sư ca cùng Tổng Thanh Thư. Dựa vào độc môn kinh công phái Võ Đang, bọn họ không có làm phiền hai vị đệ tử Nga Mi, mà nhẹ nhàng nhảy lên vách núi đen hái, Chu Hiểu căn bản nhìn không ra nơi nào có phục chu chương.

“A, ra phục chu chương dài như vậy a.” Nhìn thấy Tổng Thanh Thư đem phục chu chương đưa cho nàng xem, Chu Hiểu thấy Phục chu chương là một loại cây cỏ nàng chưa thấy qua, liền nổi lên lòng hiếu kỳ an tĩnh chờ đợi.

Bởi vì phục chu chương giữa trưa mới nở hoa, bọn họ chỉ có thể tạm thời lưu lại trên núi Nga Mi mỗi ngày thu thập cho đến khi cũng đủ số lượng.

Chu Hiểu không có chuyện gì làm, nàng liền cùng các tỷ tỷ phái Nga Mi đi chơi, mà các nàng cũng thích cùng Chu Hiểu nói chuyện. Đương nhiên Mạc Thanh Cốc cũng vui vẻ nhìn Chu Hiểu cùng các nữ đệ tử đi cùng nhau, cho nên hắn cũng không có quản nàng. Lại nói đến Hiểu Hiểu tuổi còn nhỏ, cho dù là một thân nam trang cũng sẽ không khiến cho người ta nghĩ nhiều, chỉ là hắn không nghĩ tới nhất thời sơ sẩy mà ra chuyện.

“Bối tỷ,”

Đi chơi về, Chu Hiểu vẫn nhớ được thương thế của Bối Cẩm Nghi, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ đến thăm Bối Cẩm Nghi, thuận tiện tìm hiểu xem bí được Hoàng Lão Tà truyền xuống có lợi hại như vậy không.

Bị Tổng Thanh Thư áp bức, Chu Hiểu tuy rằng võ công không là gì cả, kinh công nàng tốt lắm, cơ hồ đi không có thanh âm, kích động đẩy cửa phòng Bối Cẩm Nghi, Chu Hiểu không khỏi sượng ở cửa.

“Tỷ.....”

Nhìn thấy Bối Cẩm Nghi cởi sạch quần áo đi tắm bồn, óc Chu Hiểu oanh ầm ầm vang lên không ngừng.

Tác giả có chuyện muốn nói: Hiểu Hiểu đồng học..... Người đại khái còn chưa có ý thức được đó là đóa hoa đầu tiên Thanh Thư ca đưa cho người đi?

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chỉ Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chờ Người Lớn Lên.

Dáng người rất chuẩn. Nhìn từ bên ngoài vào có thể thấy được bộ ngực trắng nõn mê người đang được nước trong hồ ôm lấy, cái eo nhỏ nhắn không có một chút thịt thừa, từ bụng có thể thấy được cặp chân dài trắng nõn mê người....

Chu Hiểu thích ngắm mỹ nữ, trước kia không ít lần ở trên đường nhìn chăm chăm vào những cô nàng xinh xắn, thanh tú, càng không nói đến những mỹ nữ mặc bikini trên biển nhìn mãi không dời nổi mắt. Là con người ai cũng đều yêu thích cái đẹp chứ không phải chỉ có đàn ông mới thích ngắm mỹ nữ, phụ nữ cũng thích ngắm mỹ nữ. Nam cùng nữ chỉ khác nhau ở chỗ, nam không thích ngắm soái ca (trai đẹp).

Cho nên Chu Hiểu ngắm mê mẩn, quên mất thân phận nàng trước mắt không thể xem. Nàng giả nam thế nhưng mắt không hề nhắm lại, hoàn toàn không có phản ứng mà tiểu nam hài nên có, trực tiếp bị Diệt Tuyệt sư thái từ bên cửa hông bước vào bắt lấy.....

Mạc Thanh Cốc cùng Tổng Thanh Thư nhận được tin Chu Hiểu làm sai, từ trên núi gấp rút trở về, lúc nhìn thấy Chu Hiểu quỳ gối trước Diệt Tuyệt sư thái cùng Bối Cẩm Nghi, chính giữa sàn là thân hình nhỏ bé cô độc quỳ gối ở đó, đầu nhỏ nhắn gục xuống, khuyên như thế nào cũng không đứng lên, miệng cũng không nói tiếng nào. Bộ dạng nhỏ bé đáng thương khiến cho Mạc Thanh Cốc trong lòng khó chịu.

Quỳ gối trong khuê phòng của Bối Cẩm Nghi..... Mạc Thanh Cốc chỉ cảm thấy sau ột một trận gió lạnh kéo qua, nhất thời đau đầu. Hắn tuy muốn Chu Hiểu đi cùng đệ tử Nga Mi chơi, nhưng cũng không phải tùy nàng muốn làm gì thì làm. Chỉ là đến cùng thì đã phạm phải lỗi lớn gì đến mức phải quỳ, Mạc Thanh Cốc đáy lòng có cảm giác vô cùng không ổn.

“Sư thái, Hiểu Hiểu đây là —” Mạc Thanh Cốc cất tiếng hỏi sau mới bước vào cửa phòng, mà đi theo phía sau Tổng Thanh Thư cũng đã bước một bước chui vào.

“Chỉ Nhược muội muội, muội lại làm sai chuyện gì?”

Một tiếng Chỉ Nhược muội muội, hóa bị động thành chủ động, Diệt Tuyệt sư thái chán ghét nam tử, nhưng lại vô cùng nhân nhượng với tiểu cô nương

không hiểu chuyện. Vượt qua Mạc Thanh Cốc, Tống Thanh Thư bước nhanh tới trước mặt Chu Hiểu ngồi xổm xuống, nâng đầu nàng lên, sốt nhìn mắt nàng.

“Lại nghịch ngợm gây sự?”

Chu Hiểu ở góc độ Diệt Tuyệt sư thái nhìn không thấy, nhìn Tống Thanh Thư hơi chu miệng. Trong ánh mắt kiên quyết không muốn nhận mệnh, Tống Thanh Thư liếc mắt một cái liền nhìn thấu nàng quả nhiên là muốn cứng rắn chống cự.

“Ta vừa quấy rầy Bối tỷ tỷ tắm rửa……” Chu Hiểu ừ ừ nói. Vừa nhìn thấy Diệt Tuyệt sư thái, nàng liền phách một tiếng quỳ xuống đất, chỉ sợ Diệt Tuyệt sư thái giống như đối với Đinh Mẫn Quân một chương giết mình. Tuân theo nguyên tắc im lặng là vàng cho tới khi Mạc Thanh Cốc cùng Tống Thanh Thư trở về, ai biết hiện tại Tống Thanh Thư bỗng chốc khiến cho nàng se cát đã trắng.

Chẳng lẽ thật đúng là muốn để nàng ở lại phái Nga Mi? Nàng biết ở lại phái Võ Đang là không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nhưng mà…… Diệt Tuyệt sư thái tàn nhẫn vô tình như vậy, nếu ngày nào đó nàng phạm tội thì làm sao bây giờ?

Nghe nói Đinh Mẫn Quân sau khi lĩnh phạt thiếu chút nữa đã chết, Bối Cẩm Nghi trên người bị thương cái gì, Đinh Mẫn Quân trên người cũng chịu thương tích như vậy, trách phạt không chỉ nghiêm khắc mà còn đáng sợ. Nếu là Đinh Mẫn Quân tự chủ trương, đó là nàng gieo gió gặt bão, chết xứng đáng. Nhưng nếu là nàng thay Diệt Tuyệt sư thái chịu tiếng xấu…… Kia Diệt Tuyệt sư thái cũng quá “diệt tuyệt”.

Nhưng xem ra bà ấy đối tốt với Bối Cẩm Nghi như thế…… Thật sự là tính cách yêu ghét rõ ràng. Nếu gặp gỡ người giống như thế thì ở chung rất thú vị, nhưng gặp những kẻ âm trầm nhìn không thấu, thì đó tuyệt đối không phải tính tình tốt. Lấy lui làm tiến, Chu Hiểu không đến mức cố ý đi chọc Diệt Tuyệt sư thái, cho nên đại khái cũng không thể xảy ra chuyện gì, nàng chính là không quen bỗng nhiên đổi hoàn cảnh sống mà thôi.

Chu Hiểu ừ ừ khua mắt nhìn Tống Thanh Thư, nàng rất muốn trở về núi Võ Đang, sao Tống Thanh Thư bỗng nhiên vạch trần giới tính nàng làm gì?

Tuổi nàng so Bối Cẩm Nghi khoảng cách quá lớn, nói lấy thân báo đáp…… Chỉ sợ Bối Cẩm Nghi còn không vui. Trước không cần nói tuổi không hợp, giới tính cũng không xứng, huống chi nàng còn không cha không nương không tài, cũng không có đáng người. Toàn bộ trên dưới Võ Đang bọn họ, trừ bỏ tứ sư ca còn chưa có gặp mặt đang ở ngoài ra, cũng chỉ có thất sư ca cùng Bối Cẩm Nghi là xứng đôi nhất. Tương mạo ngang nhau, võ công bất phàm, không biết có thể hay không gả huynh ấy qua……

Chu Hiểu tự ngẫm lại tốt rồi, chính nàng phạm lỗi thì chính nàng gánh vác.

Hậu quả tệ nhất là chịu trừng phạt, sau đó trở lại phái Võ Đang. Chỉ cần không bị giống Đinh Mẫn Quân, nàng đại khái có thể chịu được.

Nhưng mà bây giờ?

Tống Thanh Thư bỗng chốc nói ra giới tính của nàng.

“Là nữ?” Trong mắt Diệt Tuyệt sư thái không mấy ngạc nhiên.

“Tuy không nói rõ, đệ tử cũng cảm thấy Hiểu Hiểu là một tiểu cô nương, bằng không sao có thể ngày ngày đình đặc chạy ra chạy vào khuê phòng nữ tử như vậy.” Bối Cẩm Nghi thông minh trong nháy mắt sáng tỏ sự tình, vui đùa thay Chu Hiểu nói chuyện, nghiêm nhiên đã biến nàng trở thành là một tiểu cô nương không rành thế sự dễ yêu thương. Trên thực tế, Bối Cẩm Nghi cũng bị Chu Hiểu không nói một tiếng, lập tức quỳ xuống làm cho buồn cười mà không biết nói gì. Kêu nàng đứng lên nàng không chịu, thật giống như tự trở thành một tiểu nam tử hán đĩnh thiên lập địa chờ lĩnh phạt.

“Thực xin lỗi, là ta làm sai, đáng phải quỳ, ta không nên lỗ mồm liều lĩnh, không có quy củ.” trong lòng Chu Hiểu dĩ nhiên biết ván đã đóng thuyền, nàng cũng không giãy giụa, giả bộ nhu thuận nghe lời, thành thật thừa nhận sai lầm, hi vọng khiến Diệt Tuyệt có ấn tượng tốt.

Trong 4 người Bối Cẩm Nghi, Kỷ Hiểu Phù, Chu Chi Nhược, Đinh Mẫn Quân cũng có thể đoán ra đại khái Diệt Tuyệt sư thái thương thức những người nào, nếu không muốn bị Diệt Tuyệt làm khó dễ, thì chỉ có thể là Chu Chi Nhược.

“Là chúng ta nhất thời sơ sẩy, dọc theo đường đi vì an toàn nên để Chu Hiểu cải trang làm nam hài, nhưng lại quên mất chuyện này. Chu Hiểu là tiểu cô nương do sư phụ từ dưới binh đao cứu về, phụ thân nàng bị quân Nguyên sát hại nên sư phụ tạm mang nàng về núi Võ Đang. Bởi vì không tiện lưu lại dạy dỗ trên núi Võ Đang, vì thế sư phụ kêu ta mang Chu Hiểu lên Nga Mi, hy vọng sư thái có thể vì nàng tang phụ mất mẹ mà thu dạy.” Mạc Thanh Cốc từ trong người lấy ra một phong thư do Trương Tam Phong tự tay viết đưa cho Diệt Tuyệt sư thái, nhẹ nhàng bâng quơ khiến Chu Hiểu từ có khả năng tổn hại thanh danh đến thuận lý thành chương phó thác từ trước.

“Thì ra là hiểu lầm, đứng lên đi. Nữ oa này thật là quật cường, cứ quỳ như vậy.” Diệt Tuyệt sư thái nhìn thư của Trương Tam Phong xong thì để Chu Hiểu đứng lên, đại khái sáng tỏ Trương Tam Phong vì sao đưa nữ oa này đến Nga Mi.

Trong thư Trương Tam Phong có nói đến Chu Hiểu tiểu nữ oa từ nhỏ bị nuôi dưỡng trở thành nam, cho nên ý thức giới tính mơ hồ, phó thác Diệt Tuyệt sư thái hi vọng có thể dạy dỗ thành một nữ tử dịu dàng. Cùng phái Võ Đang giao tình nhiều năm, Diệt Tuyệt sư thái liền đáp ứng thỉnh cầu trong thư của Trương Tam Phong, trông nom dạy dỗ Chu Hiểu.

Nhìn người cũng rất đẹp, tính tình tuy có chút quật cường, nhưng ánh mắt cũng có chút chính trực.

Diệt Tuyệt đối với nghịch đồ Kỷ Hiểu Phù thất vọng đến cực điểm, có bao nhiêu kỳ vọng thì có bấy nhiêu thất vọng. Bà đã từng vô cùng yêu thương Kỷ Hiểu Phù, thống hận ma đầu Dương Tiêu, người thừa kế tương lai chương môn Nga Mi của nàng. Theo Bối Cẩm Nghi kể lại việc Chu Hiểu mang to

Dương Tiêu thay Kỳ Hiểu Phù bắt binh, dù Diệt Tuyệt đối Kỳ Hiểu Phù thất vọng, nhưng việc Chu Hiểu thay Hiểu Phù bắt binh khiến nàng thích.

Trong thư Trương Tam Phong nói nàng cân cốt tốt, chỉ là phái Võ Đang võ công thiên về cương mãnh, không thích hợp với nàng, chỉ có võ công phái Nga Mi nhẹ nhàng uyển chuyển là thích hợp nhất. Từ ngữ ca ngợi nịnh hót khiến cho Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy thêm vài phần vừa lòng với tiểu cô nương này, mơ hồ có mong muốn nỗ lực bồi dưỡng nàng vì phái Nga Mi phát triển.

Trương Tam Phong người dạy dỗ không tốt, Diệt Tuyệt ta nhất định có thể khiến nàng trở thành Đệ nhất võ lâm cao thủ. Diệt Tuyệt trong lòng quật khởi, nàng nhận tiểu cô nương được Trương Tam Phong phó thác này.

Chuyện sau đó diễn ra suôn sẻ, dập đầu bá sư, Chu Hiểu đã được Diệt Tuyệt sư thái thu vào phái Nga Mi.

Lúc đưa tiễn Mạc Thanh Cốc cùng Tổng Thanh Thư xuống núi, Chu Hiểu có chút oán hận nhiều hơn là cảm kích, lúc không có người khác, nàng đá bấp chân thất sư ca Mạc Thanh Cốc một cước.

“Các huynh làm sao mà biết..... Sư phụ còn tặng ta cho người khác.” Ánh mắt mở to tràn đầy ủy khuất.

“Nào có tặng người, phải nói là gởi nuôi ở Nga Mi vài năm, sau đó người vẫn sẽ về núi Võ Đang với chúng ta.” Là núi chứ không phải là phái, sư huynh Mạc Thanh Cốc trên mặt lộ ra vẻ tươi cười huyền diệu cao thâm.

“Thất sư ca!” Chu Hiểu lại đá Mạc Thanh Cốc một cước.

Bấp chân bị đau Mạc Thanh Cốc phải đứng một chỗ chịu từng cái. Không có biện pháp, ai bảo Tổng Thanh Thư đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt lạnh như băng kia chém vào người còn ghê hơn việc đá Chu Hiểu đá.

A a, thẹn thùng kia, quả thật là tiểu cô nương. Mạc Thanh Cốc cười tủm tỉm, nhìn Chu Hiểu bị Tổng Thanh Thư kéo đi xa nói chuyện.

“Huynh đã nói sẽ không để ta rời đi mà.” Chu Hiểu oán giận Tổng Thanh Thư.

“Phụ thân kêu ta đến thăm nàng.”

Chu Hiểu thiếu điều ngã xuống đất.

Nàng chỉ là chỉ nói suông thôi mà, Thanh Thư ca không cần tưởng thật, thật đó.

“Ta sẽ cố gắng luyện võ.” Cho nên, Tổng Thanh Thư trăm ngàn đừng đến thăm nàng, nàng không rảnh tiếp, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày nàng sẽ ở đây luyện võ.

“Ngoan ngoãn ngây ngô ở trên núi Nga Mi, đừng chạy loạn có biết không? Bốn năm sau sẽ đến đón muội.” Tổng Thanh Thư nói xong ý định của chính mình, hình như không để ý Chu Hiểu ám chỉ điều gì.

“.....” Về phần Tổng Thanh Thư nói gì, Chu Hiểu nghe hiểu, nàng vừa mới chợt nghe đã hiểu Mạc Thanh Cốc ám chỉ, cho nên không cần lặp lại.

Bốn năm sau không phải đến tuổi cập kê rồi sao..... Cập kê không phải là có thể lập gia đình rồi sao..... Toàn bộ trên dưới Võ Đang đều cho rằng nàng chắc chắn sẽ gả cho Tổng Thanh Thư!

Chu Hiểu nội tâm đau khổ, Tổng Thanh Thư thì nhìn ngắm nàng, trong con ngươi đen thâm thúy là sự kiên định chân thành, hẳn đối với Chu Hiểu kiên trì, hai kiếp nhận định rồi.

Trước khi xuất phát, sư công cũng đã cùng hắn nói chuyện về Chu Hiểu. Chu Hiểu sẽ là vị hôn thê của hắn, nhưng nàng cần phải đi phái Nga Mi. Chịu ảnh hưởng từ việc mất thân mật, sư công đối với hôn sự của nhóm đồ đệ đồ tôn, lựa chọn càng thiên hướng môn đăng hộ với nữ tử võ lâm mà không muốn với các tiểu thư khuê các trói gà không chặt, như vậy cũng sẽ không đến mức lại phát sinh tình cảnh giống như vong mẫu bị ám toán khiến cho người tiếc nuối, đau khổ.

Luôn luôn cất giấu thực lực của chính mình, Tổng Thanh Thư tuyệt đối sẽ không để cho Chu Hiểu gặp chuyện như vậy. Hắn sẽ bảo vệ Chu Hiểu luôn an ổn sống dưới mí mắt hắn.

Mạc Thanh Cốc mang theo trên người thư sư công viết cho Diệt Tuyệt sư thái, nhưng thấy đệ tử phái Nga Mi hình như không được hòa hảo cho lắm, khiến cho thất sư thúc không muốn Chu Hiểu ở lại phái Nga Mi, nhưng ai biết lại xảy ra biến cố như thế.

Chỉ là, điều này cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn bao nhiêu, hơn nữa khiến hắn cùng sư công và phụ thân mở miệng thật phiền toái. Tuy rằng hắn không thấy thư viết gì, nhưng hắn biết sư công thế nào cũng sẽ giúp hắn.

“Chỉ Nhược!” Tổng Thanh Thư thoáng nghiêng đầu, hắn còn chờ Chu Hiểu hứa hẹn trả lời. Nhà chồng cùng nhà mẹ đẻ đều bị thu phục, Chu Hiểu chỉ cần lớn lên nhanh chút là tốt rồi. (Tủ Địch: ta cũng thật mong, không biết chừng nào mới edit tới đây)

“Ta sẽ không chạy loạn, ta thề.” Cả người rung lên cảnh báo nguy hiểm Chu Hiểu nhanh chóng thề thốt.

“Vậy là tốt rồi.” Tổng Thanh Thư vừa lòng nở nụ cười.

“Ta sẽ thường đến thăm nàng.”

Nghe được câu cuối cùng, Chu Hiểu thiếu chút nữa rơi lệ.

Tác giả có chuyện muốn nói: Lúc này tên Chu Hiểu cũng đều hợp với tâm ý Tổng Thanh Thư, phúc hắc gia hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Thủ Cung Sa.

“Chi Nhược, Chi Nhược, cái tên đẹp. Người đã nhập môn Nga Mi. Tiểu nữ danh này nam nữ đều có thể dùng, cứ như vậy đi.” Vì Tổng Thanh Thư kêu một tiếng Chi Nhược muội muội nên Diệt Tuyệt sư thái dùng Chi Nhược làm tên Chu Chi Nhược, cái tên giống hệt trong truyện.

“Vâng sư phụ.” Chu Chi Nhược không phản kháng giãy giụa, ngoan ngoãn đồng ý. Đối với việc bá Diệt Tuyệt sư thái làm sư phụ, nàng dĩ nhiên là đã chấp nhận thực tế. Nàng chính là hiếu tính tình Diệt Tuyệt sư thái cương liệt, yêu ghét rõ ràng, không giống Nhạc Bất Quần ngụy danh môn chính phái. Mà trong lòng bà, Đình Mẫn Quân đã thành nhân tố bất định, tương lai cũng chỉ là một mảnh mây đen. (tương lai không tốt đẹp gì.)

Thôi kệ quên đi, phía sau nàng còn có người bảo vệ, người khác muốn khi dễ nàng còn phải hỏi hấn trước. Kỳ thật nàng cũng không phải rất vui khi sau lưng có thể dựa vào núi lớn cường thế. Bởi vì hấn càng mạnh, đại biểu cho nàng càng bị áp bức, đoán chừng cả đời này nàng cho dù ngày đêm không ngủ cũng không thể đuổi kịp võ công của hấn. Chẳng lẽ nàng phải lấy Cửu Âm Chân Kinh bên trong Ỗ Thiên kiếm kia? Chi là ngay từ đầu nàng đã cách biệt một khoảng lớn với Tổng Thanh Thư, nếu có bí tịch võ công mà còn thua hấn, thật sự là vĩnh viễn không thể xoay người.

“Đi theo ta.” Diệt Tuyệt sư thái đứng dậy.

“Vâng.”

Chu Chi Nhược đi theo sau Diệt Tuyệt sư thái, đã thông tinh thần đến nỗi mắt có thể nghe sáu phương, tai có thể nghe tám hướng, cố gắng không để phái Võ Đang mất mặt.

Đi theo bước chân của Diệt Tuyệt sư thái, Chu Chi Nhược đến một cái bể thiên nhiên tràn ngập sương mù, ước chừng dài rộng mười tám thước, đây chính là ôn tuyền. Bởi vì trên đỉnh núi thường có khí lạnh ngưng kết lại thành sương mù, sương mù tựa như mây trắng lạng lẹ trôi dạt bao phủ bề mặt, tất cả tạo thành một vẻ đẹp tựa như tiên cảnh khiến cho Chu Hiểu không khỏi ngây người.

Ngay khi Diệt Tuyệt sư thái yêu cầu nàng tắm rửa thay quần áo, Chu Chi Nhược lập tức đồng ý.

Chi là vô luận kiếp trước hay kiếp này nàng chưa từng ở trước mặt người khác cởi áo tắm rửa, nhưng nhìn Diệt Tuyệt sư thái bộ dáng nghiêm túc, nàng đành phải nhanh chóng cởi sạch quần áo bước xuống ôn tuyền. May mắn sương mù màu trắng khá nhiều, có thể giảm bớt sự xấu hổ của nàng.

Chẳng lẽ muốn vào phái Nga Mi thì nữ tử phải tắm rửa sạch sẽ trước? Tuy rằng đã đập đầu bá Diệt Tuyệt sư thái làm sư phụ, nhưng Chu Chi Nhược cảm thấy nghiêm lễ bá sư lẽ ra phải long trọng hơn nhiều.

Đợi đến khi Diệt Tuyệt sư thái cho phép nàng mặc quần áo thì nàng đã ngâm mình được nửa canh giờ, thiếu chút nữa là đã ngất đi. Chu Chi Nhược cả người đỏ bừng từ ôn tuyền bước lên bờ, lúc này nàng chẳng còn sức lực cho việc xấu hổ nữa.

Phủ lên làn da trắng nõn một tầng quần áo, Chu Chi Nhược theo lời Diệt Tuyệt sư thái vờn cánh tay ra.

“Sư phụ, đây là cái gì?”

Nhìn Diệt Tuyệt sư thái lấy ra một hộp bột phấn màu đỏ, nàng không khỏi tò mò. Chẳng lẽ là son môi bột nước ở cổ đại? Nhưng sao đỏ quá vậy, vẽ loạn ở trên mặt chắc chắn sẽ thành mông khỉ. Tuy nhiên nữ tử phái Nga Mi làn da đều tốt lắm mà, chẳng lẽ son bột nước thiên nhiên này hữu hiệu như vậy?

“Bột phấn thạch sùng.”

Chu Chi Nhược chưa từng nghe nói đến cái này, cho đến khi Diệt Tuyệt sư thái kéo cánh tay của nàng, đột ngột đâm một cái lỗ nhỏ ở cánh tay. Máu đỏ tươi dọc theo cánh tay chảy ồ ạt xuống hộp son đỏ, cố gắng chịu đau, Chu Chi Nhược trong lòng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chu Chi Nhược diện mạo rất đẹp, lại được thức ăn phái Võ Đang nuôi dưỡng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn nhìn rất đáng yêu. Sau lại dùng ăn ‘Bồ khí hoàn’ khiến cho làn da màu đen sau trở nên trắng nõn, mặc dù nàng có nội tâm đáng khinh, thể nhưng mắt to lại trong suốt, ngẩng đầu nhìn Diệt Tuyệt sư thái bằng ánh mắt hoang mang ngây thơ, giống hệt tiểu cô nương ngây thơ không hiểu thế sự.

“A, đây là?” Nhìn Diệt Tuyệt dùng hỗn hợp máu cùng son màu đỏ vẽ loạn phía trên chỗ bị đâm, Chu Chi Nhực nhìn miệng vết thương được cầm máu trong nháy mắt, trên đầu hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

“Vi sư biết con không cha không mẹ, nên vi sư chỉ dạy con, phải biết rằng danh tiết nữ tử là quan trọng nhất, con phải nhớ cho kĩ.” Ánh mắt Diệt Tuyệt sư thái nhìn Chu Chi Nhực nhu hòa vài phần, nghiêm cần dạy dỗ nữ tử nên biết giữ mình trong sạch.

Chu Chi Nhực lắng nghe lỗ tai này sang lỗ tay kia những điều mà nữ tử cổ đại phải giữ, rốt cuộc cũng biết được trọng điểm là Diệt Tuyệt sư thái vừa mới điểm cho nàng thủ cung sa, nàng nhất thời mở to hai mắt nhìn, ánh mắt tựa như bóng đèn chiếu sáng. Phong kiến hay không phong kiến, trinh tiết hay không trinh tiết, nàng một chút cũng không để ý, nàng chỉ tò mò là thủ cung sa này thật sự thần kỳ như vậy sao? Đây chính nam nữ phải cùng kết hợp mới giải được. Thật sự thứ được liệu làm cho người khác tò mò này có tồn tại sao?

“Vâng vâng, đồ nhi hiểu rồi ạ. Nhưng thủ cung sa là làm như thế nào vậy ạ?” Nàng mơ hồ nhớ được hình như là trích từ động vật gì đó, những thứ còn lại thì nàng không biết.

Khi nghe được Diệt Tuyệt sư thái nói thạch sùng chính là thần lằn, Chu Chi Nhực cả người nổi da gà, thật sự hoài nghi Diệt Tuyệt sư thái chẳng lẽ không lo lắng nàng sẽ giống Spider Man biến thành thần lằn người sao? Spider Man bị con nhện cắn một phát biến dị thành như vậy, bây giờ Diệt Tuyệt sư thái vẽ trên người nàng bột phấn thần lằn, đến lúc đó lỡ bị biến đổi thì làm sao bây giờ?

Nhưng nàng không dám hỏi, chỉ có thể ngồi một chỗ, yên lặng nghe Diệt Tuyệt sư thái nói về cách làm thủ cung sa. Dùng chu sa nuôi thạch sùng, cơ thể thạch sùng sẽ dần dần biến thành màu đỏ. Sau khi đã ăn đủ 7 cân chu sa, người ta giết thạch sùng rồi xay nhỏ được một thứ nước màu đỏ (Tử Điệp: không hiểu lắm đoạn này nên ta tìm trên google cách tạo luôn). Lấy máu xử nữ điểm ở kinh mạch phía trên cánh tay, tẩy rửa hoàn toàn không thể ra, chỉ có thể cùng nam tử kết hợp, trong cơ thể sẽ tự động làm màu đỏ biến mất. Nghe xong, trong lòng Chu Chi Nhực không thể kiềm chế được nghi vấn.

“Sư phụ, nếu vậy dùng thạch sùng trên cánh tay nam tử cũng có hiệu quả đúng không ạ? Các sư tỷ điểm ở mi tâm (giữa hai mi mắt) một điểm đỏ nhỏ cũng là thủ cung sa sao?” Nhớ lại đồ đệ phái Nga Mi đều có điểm chấm đỏ ở mi tâm, nàng thật sự hoài nghi cái đó cũng có thể là thủ cung sa. Nàng mặc dù không ngờ đến mức lấy chính mình ra làm thí nghiệm kiểm tra chất lượng thủ cung sa, thế thì dùng trên người nam nhân thôi. ....

Diệt Tuyệt sư thái đại khái chưa từng gặp qua đồ đệ nào giống Chu Chi Nhực, tư duy kì dị như vậy, bỗng chốc bị Chu Chi Nhực làm cho ngây người.

“Quả thật là đứa trẻ thông minh.” Chu Chi Nhực suy một ra ba khiến cho Diệt Tuyệt sư thái phải mở rộng tầm mắt. Đối với Diệt Tuyệt sư thái mà nói nữ tử phái Nga Mi không cần phải vì những tên đàn ông tệ bạc mà giữ băng thanh ngọc khiết, ở điểm này vô cùng trùng hợp với tính tình của Chu Chi Nhực.

“Các sư tỷ con trên mi tâm điểm chỉ là chu sa bình thường mà thôi, đối với nữ tử chưa hôn phối điểm cái này rất là xinh đẹp, đáng yêu.” Diệt Tuyệt sư thái cũng đã từng trải qua thời thiếu nữ, bà tùy tay điểm bột phấn màu son lên mi tâm Chu Chi Nhực một cái, bỗng chốc hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tựa như tiên nữ hạ phàm.

Chu Chi Nhực vỗ ngực, may mắn mi tâm không cần điểm thủ cung sa. Xử nữ, cái phương thức chứng minh chỉ có trên cánh tay một cái là đủ rồi, nếu mi tâm còn điểm một cái nữa, nàng có thể tưởng tượng những kẻ bí ối dùng ánh mắt đâm tã nhìn chăm chăm mi tâm nàng thật kinh tởm.

“Về thạch sùng, nam là dương, nữ là âm, chu sa tính hàn thuần âm, dùng cho nam tử không hợp.” Diệt Tuyệt sư thái thế nhưng lại nghiêm túc giảng giải cho nàng hiểu.

“À..... Nếu tìm được thứ thay thế thích hợp, như vậy có thể sao?” Chu Chi Nhực đã nghĩ ra chủ ý thử nghiệm.

“Con nếu có thể tò mò đối với võ học như vậy, vi sư sẽ vui hơn.” Diệt Tuyệt sư thái trở lại bộ dáng nghiêm túc, trong nháy mắt khiến Chu Chi Nhực phải thu hồi sự tò mò lại, tiếp tục tiến hành lễ ‘ba ngày dâng hương tỉnh trai giới tắm rửa’.

Đến khi Chu Chi Nhực thay quần áo phái Nga Mi xong, nàng đã hoàn toàn vứt bỏ thân phận bé trai, chính thức trở thành một đệ tử phái Nga Mi.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhực Thanh Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Cái Gọi Là Công Bằng.

Chu Chi Nhực cho rằng sống ở đây rất khổ sở, thật không ngờ ban ngày các sư tỷ cùng nàng tập võ, tuy nhiên buổi tối các nàng bắt đầu nhón nháo nào là mỹ phẩm này khiến da đẹp hơn, nào là mỹ phẩm kia tốt cho môi hơn. Hai năm cứ như vậy trôi qua.

Thời gian như trôi đi, tuy vất vả luyện tập nhưng cũng thật thoải mái dễ chịu. Nếu không phải vì Tống Thanh Thư thường xuyên lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện trước mặt nàng, nàng thật sự suýt quên luôn núi Võ Đang.

Tống Thanh Thư lúc trước từng nói hàng tháng sẽ đi thăm nàng, hẳn thật đúng là hàng tháng đi thăm, không phải ngày đầu tháng thì là ngày giữa tháng,

khiến Chu Chi Nhựt thật sự hoài nghi hẳn làm sao mà có thể làm như thế được. Không biết hẳn có sẵn nội gián hay là công phu cao siêu mà mỗi lần đều có thể nhân lúc nàng ở một mình mà xuất hiện, thế nên Chu Chi Nhựt cố ý giờ trò xấu, canh ngày hẳn sẽ xuất hiện cố ý trốn vào cấm địa chỉ có nữ tử mới được vào.

Cái gọi là cấm địa kỳ thực chính là ôn tuyền, giống như giường hàn băng trong phái Cổ Mộ, ôn tuyền cũng thích hợp thể chất nữ tử.

“Sư tỷ.” Dùng khăn quấn tóc để nước không làm ướt tóc, Chu Chi Nhựt lén lút đến gần Bối Cẩm Nghi.

“Nghe nói gần đây tỷ có chuyện tốt đúng không?” Chu Chi Nhựt hai mắt hiện chữ nhiều chuyện hỏi.

“Tiểu nha đầu nói bậy bạ gì đó.” Bối Cẩm Nghi cười giễu Chu Chi Nhựt, nhưng gương mặt nàng trong nháy mắt đỏ bừng đến tận tai đã bán đứng nàng.

“À? Thì ra là thất sư ca tự mình đa tình rồi.” Giả bộ thất vọng, Chu Chi Nhựt than thở là phải đi về viết thư cho Mạc Thanh Cốc nói huynh ấy từ bỏ ý định đến núi Nga Mi cầu thân đi, thăm dò thất bại rồi.

“Áy! Đừng quấy rồi!” Bối Cẩm Nghi đỏ mặt chạy nhanh như cá chạch lòi tiểu sư muội trở về, không cho nàng đi, khiến cho da mặt Bối Cẩm Nghi tựa như bị thiêu đốt.

“Không quấy rồi, vậy là thích đúng không, tỷ tỷ....?”

“Muội nói bậy này, ai cho muội nói bậy này.”

Chu Chi Nhựt bị Bối Cẩm Nghi cười lét cười ha ha, ngã nhào vào trong ôn tuyền uống vài ngụm nước, liên tục cầu xin tha thứ, cam đoan không chế nhạo nàng mới được tha.

Nhưng nhờ thế, nàng đại khái cũng biết nội gián phái Nga Mi là ai. Tuy rằng không biết bọn họ lúc nào thì phát sinh tình cảm, nhưng chắc là do sự kiện anh hùng cứu mỹ nhân. Từ tàu này tẩu kị, bán đứng người trong nhà. May mắn tình báo của nàng cũng không kém, tuy rằng đều là Tống Thanh Thư nói cho nàng nghe. Chu Chi Nhựt không thể không cảm thán, tình bạn giữa nam nhân cùng với nam nhân thật đúng là kỳ quái.

Nhìn sắc trời, đã là buổi sáng đầu tháng ba, Chu Chi Nhựt khoác áo, mái tóc dài ướt đầm từ trong ôn tuyền đi ra, đôi chân trắng nõn bước lên sân đá vắng lặng

Ở Nga Mi một thời gian, nàng đã cao hơn rất nhiều. Tốc độ tăng trưởng nhanh chóng, nàng bây giờ cao không kém gì Bối Cẩm Nghi, nhưng đáng người lại hoàn toàn không có cách nào cùng tỷ ấy so sánh. Đáng người tuổi mười ba, hoàn toàn chính là bộ dáng công chúa thái bình. (Tứ Diệp: nôm na là sân bay ấy)

Xem ra phải hỏi một chút xem bộ ngực vĩ đại của các sư tỷ là do ăn cái gì .....

“Sao lại không mang giày?”

Một người nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Chi Nhựt, âm thanh này quá đỗi quen thuộc với Chu Chi Nhựt, nên nàng không có đập chết kẻ háo sắc kia mà chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn nhìn Tống Thanh Thư vừa mới xuất quỷ nhập thần xuất hiện.

Tống Thanh Thư nhìn đôi chân tinh tế trắng nõn của Chu Chi Nhựt, theo tầm mắt nhìn lên trên mới phát hiện ra trong tay Chu Chi Nhựt đang cầm đôi giày ướt. Do lúc này cùng Bối Cẩm Nghi đùa giỡn quá trốn làm nước vắng lên ướt giày.

“Thanh Thư ca.” Chu Chi Nhựt thờ nhẹ, tùy ý để hẳn ôm mình vào lòng. Dù sao hẳn cũng đã ôm nhiều lần rồi, thêm một lần nữa cũng vậy thôi. Chỉ cần không để người khác thấy là được, nếu không thì hình tượng ‘con ngoan trò giỏi’ nàng uống công xây dựng sẽ bị phá mất.

“Huynh chắc là vẫn luôn ở núi Nga Mi luyện công à?” Ở trên núi Võ Đang luyện võ công tà môn như vậy, rất có thể bị lộ, khó trách Tống Thanh Thư luôn tranh thủ ra ngoài, ở bên ngoài chắc sẽ có nhiều xương cốt của vật hy sinh nhỉ.

Chu Chi Nhựt chân hơi bần, lòng bàn chân cũng bần, nàng giả bộ vô tình cạo chân lên quần Tống Thanh Thư. (TĐ: - _ -)

“Muốn học sao?” Tống Thanh Thư nghiêng đầu nhìn Chu Chi Nhựt, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm.

“Vô tình nghĩ đến thôi.” Học, không học, học, không học..... Hy vọng không học.

Trong lúc Chu Chi Nhựt nói, Tống Thanh Thư đã đưa Chu Chi Nhựt đến một nơi nàng chưa từng thấy qua. Ý vào khinh công, từ đỉnh vách núi đen nhảy xuống tới giữa sườn núi có một chỗ lõm xuống, đợi cho Chu Chi Nhựt thấy rõ trong sơn động có gì, nàng không khỏi sợ hãi than.

“Nơi này rất thích hợp để để quan tài.” Nàng nỗ lực tỏ vẻ lạnh nhạt đối mặt xương cốt bên cạnh.

Tống Thanh Thư chỉ cười khẽ, đặt Chu Chi Nhựt lên khối đá sạch sẽ, quỳ một gối xuống ngồi xổm trước mặt nàng. Cầm khăn mềm, hẳn nhẹ nhàng chà lau chân còn chút lấm bẩn sau khi chà ống quần hẳn của nàng, bị nắm gót chân, Chu Chi Nhựt hơi mặt đỏ.

Bởi vì không có giày để mang, dự định dạy Chu Chi Nhựt Cửu Âm Chân Kinh cuối cùng biến thành nàng ngồi an tĩnh bên cạnh nhìn Tống Thanh Thư

luyện công. Một thiếu nữ sắp trưởng thành, bên cạnh là một nam nhân thâm trầm khó dò, ngược lại vô cùng hài hòa.

Gió trong sơn động rất lớn, không cần bao lâu, giày của Chu Chi Nhược và cả mái tóc ướt đầm cũng đã khô.

Mái tóc đen được gió thổi bay phất phới, cọ vào hai má khiến cho nàng cảm thấy hơi ngứa, không thoải mái chút nào. Nàng nhìn trái phải, tùy tay với một nhánh cây, tính bẻ gãy làm trăm buộc lại mái tóc dài.

Một bàn tay to lớn với những ngón tay trắng tuyết thon dài chủ động thay Chu Chi Nhược bẻ nhánh cây xanh biếc kia, cũng không biết hẳn làm cách nào, lột vỏ cây sau lại để gọt một chút, một cây trăm cái bằng gỗ màu trắng giản dị đáng yêu xuất hiện trước mắt Chu Chi Nhược.

Tổng Thanh Thư nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, thuần thục cầm cây trăm buộc tóc thành búi nhỏ trên đầu Chu Chi Nhược.

“Giống nhau, Thanh Thư ca muốn mang ta trở về phái Võ Đang sao?” Sờ sờ búi tóc trên đỉnh đầu, Chu Chi Nhược vui đùa che giấu điệu bộ bất thường (M: Anh này búi tóc đôi với chị, kiểu này của phái Võ Đang nên chị mới trêu anh là muốn mang chị về lại rồi à :3)

“Sư phụ mà thấy là huynh toi đời.” Chu Chi Nhược cười hi hi dùng trăm cái buộc lại búi tóc kiểu Nga Mi.

Đôi mắt đen của Tổng Thanh Thư nhìn Chu Chi Nhược chỉnh lại mái tóc trong nháy mắt đen lẹ lẹ, rồi lập tức khôi phục lại bình thường.

Chờ nàng mang giày xong, Tổng Thanh Thư lại ôm nàng rời khỏi. Đến vô ảnh đi vô tung, gặp mặt nhanh chóng tựa như ảo giác. Những buổi gặp mặt như vậy, cũng chẳng phải lần đầu tiên mà có lẽ cũng không phải là cuối cùng, Chu Chi Nhược tập mãi thành quen. Cứ như thế tư duy kì quái của Chu Chi Nhược đã quên mất Tổng Thanh Thư nguy hiểm như thế nào.

“Thanh Thư ca, cho muội mượn tay chút.”

Từ sau nghiên cứu chế tạo ra bột thủ cung sa, nàng vô cùng mong muốn thử nghiệm trên người khác. Nhưng Diệt Tuyệt sư thái không thu đệ tử nam, Tổng Thanh Thư lại không cho nàng xuống núi, thế cho nên nàng tìm cũng không thấy ai để thử nghiệm.

Ánh mắt Tổng Thanh Thư bình thản nhìn nàng, không hiểu nàng lại bày ra trò gì, nhưng hắn vẫn phối hợp vờn cánh tay cho Chu Chi Nhược xem.

“Tiêu rồi, quên mất kinh mạch nam nhân không giống với nữ nhân. ....” Chu Chi Nhược đối với cổ vật thất truyền rất có hứng thú tìm hiểu, kinh mạch, huyết đạo, các loại dược vật thần kỳ ..... Đương nhiên nàng cũng không quên chăm chỉ luyện võ. Thế giới này, chỉ có vũ lực mới có cường quyền, đặc biệt với vợ chồng, nhờ thế mới có thể quyết định xem tương lai ai phải đi rửa chén. (M: -_- chị học võ chỉ để không phải đi rửa chén, tội anh Thư)

Chu Chi Nhược ấn nhẹ trên cánh tay Tổng Thanh Thư, vô cùng bản khoắn do dự, nàng không biết nên điểm ở chỗ nào đây.

Kỳ thật dựa vào kinh mạch nam nhân, mi tâm là nơi thích hợp nhất, nhưng Chu Chi Nhược thật không dám điểm một cái như vậy trên mi tâm của hắn. Nếu không cẩn thận nàng thực sự nghiên cứu chế tạo thành công thì sao? Nhưng cho dù nàng nghiên cứu chế tạo thành công, cũng không có khả năng có thể điểm thành công được? Lúc sư phụ điểm thủ cung sa cho nàng cũng đã nói chỉ có nữ tử thuần khiết mới có thể điểm được. ....

Chống má rồi rầm, Chu Chi Nhược không phát hiện ống tay áo rách xuống làm lộ ra cánh tay trắng nõn cùng với thủ cung sa màu đỏ đã bị Tổng Thanh Thư nhìn thấy.

“Nàng tính làm gì?” Tổng Thanh Thư dường như đã đoán ra, trong đôi mắt đầy ý cười dần dần tăng thêm một chút nguy hiểm.

“Muội đang nghĩ... có thể hay không cho muội thử một chút...” Chu Chi Nhược còn chưa ý thức được nguy hiểm tới gần.

“Giống như vậy?” Tổng Thanh Thư kéo cánh tay Chu Chi Nhược, nhìn mặt trong cánh tay tinh tế trắng nõn càng khiến cho thủ cung sa trở nên đỏ rực rỡ.

Đứa nhỏ Chu Chi Nhược tri độn tốt cuộc cũng ý thức được tình cảnh cuộc nói chuyện giữa bọn họ vô cùng kì quái, quả thực chính là cảnh Triệu Linh Nhi cùng Lý Tiêu Dao trong đêm động phòng hoa chúc tái bản lại, một người hồn nhiên thuần khiết, một người sắc tâm. Điện rồi!!!

Nàng làm sao mà hồn nhiên thuần khiết được!

Nhưng Chu Chi Nhược không dám để Tổng Thanh Thư biết nàng tri thức uyên bác, chỉ sợ nàng mà toát ra một tia then thùng sẽ đốt cháy giai đoạn. Sau đó bị ăn sạch sẽ, đến lúc đó chỉ có khóc kêu trời.

“Thanh Thư ca, đau muội.” Chu Chi Nhược giả ngu cảm giác chính mình biểu cảm thật cứng ngắt, vô cùng cứng ngắt.

“Không cần sợ.” Tổng Thanh Thư lại cúi xuống thấp.

“Sẽ chảy máu mắt.”

“Không có việc gì.”

“Nhưng mà.....” Chu Chi Nhược thấy hắn càng ngày càng tiến gần môi, khiến cho nàng muốn chạy trốn chết.

Chương 22: Chấm Đồ X Ăn Đậu Hủ.

Chu Chi Nhược cảm thấy đầu óc trống rỗng, màu đỏ chói mắt khiến nàng mờ mịt không biết làm gì, nàng cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Làm sao có thể.....lại có thể như vậy được..... đại họa lớn.....

“Muội, muội không có ý.” Chu Chi Nhược hoảng thần vội lấy ống tay áo muốn giúp hấn cầm máu ở mi tâm lại, ngón tay và môi không không chế được mà run rẩy.

Vốn chỉ muốn đùa giỡn một chút, nàng thật sự không muốn điểm lên mặt hấn đâu mà..... Đột nhiên sai lầm khiến Chu Chi Nhược hoảng loạn.

Tổng Thanh Thư nắm lấy cổ tay nàng, không để ý đến vết thương ở mi tâm, vết máu đang chảy xuống. Bình tĩnh, bình tĩnh, Chu Chi Nhược chỉ có thể buộc mình bình tĩnh, lại không được lời đuôi chuột, bản năng thân thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, Chu Chi Nhược muốn che giấu cũng không che giấu được.

Tình huống này trước kia đã từng xảy ra một lần, năm nàng mười hai tuổi bị sàm sỡ. Tên háo sắc này ở nhà kế bên, trong trí nhớ mơ hồ nàng đã thét chói tai gây dấy trốn thoát, những gì còn lại nàng không thể nhớ được, đầu óc trống rỗng về nhà liền lăn ra ngủ. Thẳng đến ngày thứ hai tỉnh ngủ nghe được hàng xóm láng giềng tám chuyện về kẻ kia bị người ta đánh cho tàn phế gần chết. Những kẻ như thế bị đánh chết là xứng đáng..... Hồi nhỏ nàng không dám lên tiếng, cũng không dám nói với ba mẹ. Lừa mình dối người nhất định là có anh hùng đi ngang qua trừ gian diệt ác, nàng tin tưởng vững chắc rằng mình không có đá bi của người ta..... Nếu bị bắt bồi thường tiền thuốc men, ba mẹ nhất định sẽ đánh chết nàng. Bởi vì không tìm thấy anh hùng kia, vì thế vị anh hùng kia trở thành truyền thuyết.

Trí nhớ mơ hồ, sau khi lớn lên nàng càng tin tưởng chắc chắn rằng đó không phải là mình làm, Chu Chi Nhược thật sự là con rùa chỉ biết rút đầu trong mai....

Cho dù đã xuyên quan thân thể khác, thể giới khác nhưng bản năng thì vẫn còn đó.

“Nàng đang sợ ta.” Giọng nói bình thản, nhất là đôi mắt Chu Chi Nhược mở to xen lẫn chút bất an, lo lắng càng khiến cho người khác muốn khi dễ nàng.

Dòng máu đỏ tươi uốn lượn chạy dọc theo khóe mắt, phối hợp với ánh mắt làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, sợ hãi. Tổng Thanh Thư tựa như ác ma biến thái giết người không chớp mắt khiến Chu Chi càng lúc càng khuôn trương, sợ hãi, hận không thể tìm chỗ trốn.

“Muội không có..... Muội chỉ giỡn với huynh một chút thôi.” Chu Chi Nhược kiên trì phủ nhận. Nàng kiểm chế ý muốn bạo phát đá người nào đó một phát sau đó cuồng loạn đâm đập nát hấn.... Chi là... nàng không được run lấy bầy, thật sự là không biết sợ chết, còn dám nghĩ như vậy.

“Thực sự là không có?” Tổng Thanh Thư chậm rãi dựa sát vào, lồng ngực gần như ôm trọn lấy Chu Chi Nhược.

Hấn không phải không biết, Chi Nhược hành vi dù lớn mật nhưng lại vô cùng miễn cưỡng, dám chủ động hôn hấn lại sợ hấn tiến lại gần. Nhưng mà tự tay mở tầng lớp vỏ bọc của nàng rất thú vị, dù sao đời này hấn có rất nhiều thời gian để nghiền nại.

“Nàng biết ta muốn làm gì sao?” Hơi thở ấm áp khẽ lướt qua gò má Chu Chi Nhược, Tổng Thanh Thư như có như không vuốt nhẹ ngón tay nắm chặt lại đến trắng bệch của nàng.

“Có lẽ..... Đại khái..... Có lẽ là như thế này đi?” Chu Chi Nhược làm sao không phát hiện tầm mắt hấn luôn nhìn chăm chăm vào đôi môi nàng. Đôi tay ôm lấy cổ hấn, ngửa đầu, dần môi lên đôi môi hơi lạnh của Tổng Thanh Thư. Chi là hôn môi thôi, sợ cái gì! Kỹ thuật hôn của nàng cũng không kém!

Không ngờ trong nháy mắt, Chu Chi Nhược liền bị lực đạo cường đại của Tổng Thanh Thư kéo vào trong ngực, miệng nàng bị đầu lưỡi có chút cấp bách nhưng không thô lỗ tách ra, đầu lưỡi ấm nóng càng tiến sâu vào khoang miệng, những cảm xúc miễn cưỡng và ngây ngô đều bị hấn đoạt lấy.

Quá mức hưng phấn, nụ hôn khiến Chu Chi Nhược hoàn toàn không có đường sống, chỉ có thể tùy ý để hấn ôm mình gất gao trong ngực, thừa thế công thành đoạt đất.

“A.....a...” Cả người run run, Chu Chi Nhược rốt cuộc ý thức nàng đang bật ra âm thanh rên rỉ, người nào đó đã hôn xuống dọc theo cổ trắng nõn.....

“Thanh Thư ca!” Một tiếng thét chói tai.

“Muội muội đói bụng.”

Dù sát phong cảnh, nhưng rất hữu hiệu.

Tổng Thanh Thư ôm Chu Chi Nhược nhưng không tiếp tục làm gì thêm, hơi thở ồ ạt thở vào tai nàng, cùng với thất lung, cánh tay căng thẳng, làm cho Chu Chi Nhược hiểu rõ hân đang cố kiềm nén.

Chu Chi Nhược không dám lộn xộn, lẳng lặng để hân ôm vào ngực. Cơ thể nóng rực xuyên qua lớp quần áo khiến Chu Chi Nhược đỏ bừng hai má.

Ôi trời. .... Tổng Thanh Thư sẽ không phải vẫn còn là xử nam đó chứ? Ngắm lại phái Võ Đang, chỉ sợ thật đúng là như vậy. .... Làm sao bây giờ. .... Nghẹn lâu như vậy một khi núi lửa bùng nổ, xui xẻo chỉ có mình nàng chịu.

“Ta sẽ chờ nàng lớn lên.”

Tổng Thanh Thư tựa hồ đã bình tĩnh trở lại, chỉ mới vì trên cánh tay điểm thủ cung sa mà phát sinh việc bị ăn đậu hủ thì sau này không biết sẽ như thế nào.

“Có thể hay không buông muối ra. ....” Bảo là chờ lớn lên mà sao còn như vậy a! Ngực vẫn như cũ dính sát vào Tổng Thanh Thư, Chu Chi Nhược trong lòng phát điên.

“Muối thật sự rất đói bụng.” Cho dù không đói bụng cũng phải đói, lại ôm ôm ấp ấp đi nữa, khó tránh khỏi có thể lau súng bóp còi, phải biết rằng nàng mới có mười ba tuổi a! Cái gọi là lớn lên tức là hai năm sau phải gả cho hân! Cổ nhân phát dục cũng sớm quá đi!

Tổng Thanh Thư cuối cùng vẫn buông nàng ra, vết thương trên mi tâm chẳng qua chỉ lớn bằng hạt đậu, sau một lát xử lý đã trở lại bình thường rồi.

Bởi vì Chu Chi Nhược nói đói bụng, hân liền bắt hai cái thỏ hoang trở về cho Chu Chi Nhược ăn.

Dùng lá khô đốt lửa lên, may mắn động nhiều gió lớn, cho dù là ban ngày cũng không dễ dàng bị người khác phát hiện dấu vết đốt lửa. Chu Chi Nhược lo lắng một lát, sau liền an tâm ngồi bên cạnh xem Tổng Thanh Thư nướng thỏ cho nàng.

Vết máu trên mặt đã được lau sạch sẽ, Tổng Thanh Thư vốn thư sinh anh tuấn, giờ mi tâm điểm thêm màu hồng, bộ dáng kia lại tăng thêm hương vị không nên lời. Chu Chi Nhược phiền não, vô cùng phiền não, trải qua bao lâu nàng cũng không biết, nhìn chăm chăm vào nơi mi tâm, Tổng Thanh Thư muốn không biết cũng khó.

Thủ cung sa phiên bản nam này chắc không dễ làm như vậy chứ? Chu Chi Nhược trong lòng lác quan cười ha ha, dù sao nàng cũng đổ bột phấn vào miệng vết thương của hân mà, lần trước Diệt Tuyệt sư thái giúp nàng điểm thủ cung sa là dùng bột phấn điểm thẳng vào vết thương.

Chu Chi Nhược cảm thấy nên thừa dịp miệng vết thương còn tồn tại nhìn vài lần, tiếc là thời cổ đại không có máy ảnh, không thể lưu giữ làm kỉ niệm.

Về phần Âu Dương Minh Nhật, Huyền Tiêu, còn có Đồ Tô, mi tâm đều có điểm đỏ. .... Bọn họ không phải đều là xử nam hết chứ? (P/s: Âu Dương Minh Nhật trong phim Tuyết Hoa Nữ Thần Long Bách Lý Đồ Tô trong game & phim Cổ Kiếm Kỳ Đàm Huyền Tiêu trong game Tiên Kiếm Kì Hiệp Truyện 4)

Chẳng lẽ không có việc gì tự dung điểm tâm mi, chỗ đó sẽ như vậy cả đời à? Chu Chi Nhược trong đầu miên man suy nghĩ hăng say, Tổng Thanh Thư quay lại nhìn nàng vài lần nàng cũng không phát hiện.

Chu Chi Nhược hoàn toàn không đoán được điểm đỏ này thế nhưng thực sự lưu tại mi tâm Tổng Thanh Thư.

“Thanh Thư ca, huynh lần sau đừng để sư phụ muối thấy được không?” Thử nhiều biện pháp mà vẫn không thể lau sạch điểm đỏ trên mi tâm, Chu Chi Nhược cảm thấy mặt mình sắp muốn thiêu cháy.

Quả là quá mức sợ hãi, không cẩn thận đâm bị thương Tổng Thanh Thư, lại không cẩn thận khiến bột phấn rơi vào, hoảng loạn cảm máu khiến cho bột phấn rơi vào vết thương mà nàng không hề hay biết. Thật không ngờ Chu Chi Nhược lại chế thành công thủ cung sa nam.

“Vì sao?” Tổng Thanh Thư cũng không để ý nhiều như vậy.

“.....” Chu Chi Nhược nào dám nói với hân mi tâm điểm đỏ này là do nàng nhầm chán gây sự tạo ra thủ cung sa phiên bản nam. Mà Diệt Tuyệt sư thái từng biết nàng đã tò mò muốn làm nó, nếu Diệt Tuyệt sư thái nhìn thấy, nàng sẽ nhanh chóng hiểu được có chuyện gì xảy ra. Điều đó hoàn toàn sẽ phá hỏng hình tượng đồ đệ ngoan của nàng trước mặt Duyệt Tuyệt sư thái.

Không được, cho dù Diệt Tuyệt sư thái không nhìn không thấy, những người khác cũng sẽ nhìn thấy. Nếu bị hỏi thì làm sao bây giờ? Bí mật sở dĩ kêu bí mật, đó là bởi vì luôn luôn có một ngày nó sẽ lộ ra.

“Cái kia. .... Hay là huynh đi thanh lâu đi?” Tổng Thanh Thư mất mặt cũng chính là nàng mất mặt, so với việc nàng bị mất mặt, nàng thà rằng Tổng Thanh Thư đi thanh lâu phá nó đi, bỏ đi cái danh xử nam này cũng không phải là không tốt!

“Chi Nhược!!!”

Tổng Thanh Thư đột nhiên ôm Chu Chi Nhược đặt lên đùi, tư thế vô cùng gần gũi khiến nàng không khỏi khuôn trương.

“Ta là phu quân nàng, sẽ không có nữ tử khác, mà nàng cũng thế. Nếu nàng sợ hãi, ta sẽ khiến cho nàng nhanh chóng quen thôi.”

Mà cách để hình thành thói quen chính là ăn đậu hũ của Chu Chi Nhựt.

Lại bị hôn. Tiểu muội muội Chi Nhựt khóc không ra nước mắt, nàng mới không sợ đêm đông phòng hoa chúc đâu, nàng sợ là mắt mặt a, mắt mặt a, sẽ bị sư huynh, các sư tỷ chê cười cả đời!

.....

“Cái kia, cái kia là ta chế ra thủ cung sa.....chuyên dành cho nam.....” Cùng lắm thì chết thôi, Chu Chi Nhựt bất chấp tất cả.

Tổng Thanh Thư đầu tiên nhìn Chu Chi Nhựt nghiêng đầu né tránh, hắc hắc cười, trong mắt chỉ chứa nỗi hình bóng nàng.

“Chi chờ hai năm nữa thôi.”

Nghe xong Chu Chi Nhựt lập tức mặt đỏ như đất nồi.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhựt Thanh Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ông Có Tư Cách Gì Mà Đòi Báo Thù Cho Hiểu Phù?

Đừng thấy Tổng Thanh Thư xuất hiện thường xuyên mà lầm, thời gian hắn ở chung với Chu Chi Nhựt không nhiều, phần lớn cả hai đều có việc của mình. Ngày thường, Diệt Tuyệt sư thái luôn nghiêm khắc với Chu Chi Nhựt làm cô hoài nghi có phải Diệt Tuyệt sư thái có thù oán với Trương Tam Phong hay không. Nhưng lúc Diệt Tuyệt sư thái truyền thụ kiếm pháp Nga Mi cho cô, thậm chí còn để cô chạm vào Ỗ Thiên kiếm, lúc này Chu Chi Nhựt mới biết Diệt Tuyệt sư thái muốn bồi dưỡng cô thành người thừa kế.

Trong khi đó các sư tỷ trong phái Nga Mi còn chưa biết Diệt Tuyệt sư thái đã đột nhập vào Nhữ Dương vương phủ để lấy lại Ỗ Thiên kiếm. Mặc dù Chu Chi Nhựt biết về nó nhưng khi cô thấy hai chữ ‘Ỗ Thiên’ trên thân kiếm mới biết nó là Ỗ Thiên kiếm.

Chu Chi Nhựt cố gắng tỏ vẻ lạnh nhạt với thanh kiếm này, trong đầu không ngừng xuất hiện đồng thắc mắc giữa Tổng Thanh Thư và Cửu Âm Chân Kinh. Ỗ Thiên kiếm còn chưa bị hủy thì sao Tổng Thanh Thư có thể luyện được võ công này, không lẽ là do trí nhớ kiếp trước à? Nàng nhớ man man người luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trào là Chu Chi Nhựt, theo lý mà nói, Tổng Thanh Thư là người biết Cửu Âm Chân Kinh. Nhưng chính mắt nàng thấy Tổng Thanh Thư tu luyện, nàng từng cho rằng Tổng Thanh Thư có bàn tay vàng giúp đỡ mới có thể lấy được bí tịch võ công của Ỗ Thiên Kiếm và Đồ Long đao.

Cũng vì Tổng Thanh Thư quá mạnh nên nàng lười suy nghĩ, phản kháng cũng như không, nên chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận. Ai ngờ Ỗ Thiên kiếm vẫn chưa bị hư hỏng gì, điều này có nghĩa là Cửu Âm Chân Kinh vẫn còn trong Ỗ Thiên kiếm, đúng không? Thế thì Tổng Thanh Thư học nó từ đâu? Không lẽ hai vợ chồng bọn họ không bắt hòa như mọi người vẫn nghĩ? Chu Chi Nhựt không thể hiểu nổi, nàng dĩ nhiên không biết được, lúc Tổng Thanh Thư bị Trương Tam Phong đánh một chưởng kia, hắc chết nhưng không được đi đâu thai mà im lặng làm cô hồn dã quỷ nhìn mọi thứ trôi qua...

Dã thú có một trực giác rất chính xác, Chu Chi Nhựt biết Tổng Thanh Thư che giấu sức mạnh của mình, có điều cô không đủ kinh nghiệm để tìm ra điều đó. Võ công mạnh mẽ, lại tập một loại võ công, nó không phải là tu luyện mà là một loại chấp niệm. Nhưng bây giờ Chu Chi Nhựt không nghĩ nhiều như thế, nàng thật sự rất thêm bí kiếp võ công trong Ỗ Thiên kiếm. Chắc Chu Chi Nhựt kia đã dạy cho Tổng Thanh Thư tu luyện, nếu thế thì có một số thứ bị giữ lại, nghĩa là hắn chưa luyện được võ công chính tông từ bên trong Ỗ Thiên kiếm.

Cơ hội ở trước mắt, ngay cả kẻ ngốc cũng biết dùng nó. Chu Chi Nhựt hạ quyết tâm sau đó bình tĩnh lại, đầu tiên là học thật tốt võ công Diệt Tuyệt sư thái dạy cô, không có thực lực thì dù Tạ Tốn có đưa Đồ Long đao tới trước mặt nàng cũng không thể lấy được bí tịch. “Tốc độ nhanh sẽ bổ sung cho sức mạnh bị yếu. Trương chân nhân đã dạy võ công phái Võ Đang cho con?” Diệt Tuyệt sư thái dùng kiếm đánh ngã Chu Chi Nhựt rồi chậm rãi phê bình. “Đồ nhi ngu dốt nên chỉ học được một ít.” Chu Chi Nhựt bị đánh đến mức thảm hại, nghe Diệt Tuyệt hỏi thì trả lời.

Nàng chưa bao giờ giấu giếm việc mình học võ công của phái Võ Đang, bởi vì nàng biết có giấu cũng chẳng giấu được. “Đừng coi nhẹ mình như vậy. Tuy lực tấn công của Thái Cực Quyền rất nhỏ nhưng ý tưởng lại không tồi.” Lúc này Chu Chi Nhựt luôn bị đánh trúng, cách đánh trả cũng rất lộn xộn, ngay cả võ công của phái Nga Mi cũng xài bậy, thậm chí còn dùng một ít võ công của môn phái khác... Nếu là đồ đệ khác thì Diệt Tuyệt sư thái đã nổi giận chửi mắng rồi. Nhưng Diệt Tuyệt sư thái biết Chu Chi Nhựt có thiên phú, tốc độ phản ứng rất nhanh, lực tấn công không đủ khiến nàng không thể tạo ra những cách tấn công sắc bén mà chỉ có thể chống đỡ một ít.

Nhìn nàng phòng ngự khó khăn vô cùng, nhưng thực tế, thời gian chống đỡ rất dài. Biểu cảm của Diệt Tuyệt sư thái trở nên nghiêm túc khi thấy điều này. Đây là lý do tại sao bà bắt Chu Chi Nhựt phải luyện tập cực khổ như thế, cứ đến lúc bế quan, Diệt Tuyệt sư thái mới cho nàng nghỉ ngơi một chút.

Còn về tại sao chỉ nghỉ ngơi một chút thì có liên quan đến Tĩnh Huyền sư tỷ và Bối Cẩm Nghi sư tỷ bắt đầu quần nàng, làm nàng muốn chơi đùa cũng không thể. “Sư tỷ ơi, sư tỷ à, muội chỉ xuống núi mua ít đường mạch thôi, tỷ đừng đối xử với muội như vậy mà~~~~”

Chu Chi Nhựt quần lấy tay Tô Mộ Thanh sư tỷ làm nũng, lý do là vì đường mạch nha, nàng cực kỳ muốn xuống núi hít thở không khí. Hôm nay có

hợp chợ mà Tống Thanh Thư lại không có ở đây, Chu Chi Nhượng bắt đầu nài ni Tô Mộng Thanh sư tỷ để xuống núi chơi một lát. “Muội luyện công xong rồi sao?”

Tô Mộng Thanh không mềm lòng với chiêu này của Chu Chi Nhượng mặc dù tiểu sư muội rất đáng yêu, nhất là lúc nàng làm nũng, khuôn mặt phẫn nộ nhỏ nhắn đáng yêu hơn thường gấp trăm ngàn lần. Không phải các sư huynh sư tỷ thích làm người xấu để ‘ăn hiếp’ Chu Chi Nhượng mà là tiểu sư muội này đi đến đâu cũng làm người khác muốn ‘ăn hiếp’ nàng. “Lúc muội về muội sẽ luyện mà~~” Chu Chi Nhượng bắt đầu quán theo Tô Mộng Thanh mà nài ni. “Không được.” “Sư tỷ, sư tỷ, muội sẽ mua phần thơm cho tỷ.” “Sư tỷ...” Chu Chi Nhượng vô tình thấy một bóng người thong thả lên núi, lúc này Tô Mộng Thanh cũng quay đầu lại, Dương Tiêu từ từ đi tới gần bọn họ. Dương Tiêu? Hai năm trôi qua làm Chu Chi Nhượng quên mất có nhân vật Dương Tiêu này. Bây giờ thấy hắn, nàng lại nhớ đến lần gặp hắn, từ đó bắt đầu có hàng ngàn suy nghĩ liên quan đến hắn. Hắn đến phái Nga Mi làm gì? Muốn đến bị ăn hiếp à?

Biết rõ Diệt Tuyệt sư thái hận Minh giáo mà còn dám đến phái Nga Mi... Niềm vui bất ngờ lớn như thế lại tự mình đưa tới cửa, Chu Chi Nhượng nghĩ có nên chạy vào báo cho sư phụ xuất quan hay không. Ngay lúc Chu Chi Nhượng đang đắn đo thì Tô Mộng Thanh đã đánh nhau với Dương Tiêu. Kiếm pháp của Tô Mộng Thanh sư tỷ là lướt nhưng không yếu, có điều nó không đủ để đấu với Dương Tiêu, không tới một canh giờ, sư tỷ đã bị Dương Tiêu đánh rơi kiếm. “Kêu lão ni cô đầu trọc Diệt Tuyệt ra gặp ta.” “Ông là ai? Ông có tư cách gì mà đòi gặp sư phụ ta?” C

Chu Chi Nhượng thấy Dương Tiêu ném kiếm của Tô Mộng Thanh thì đã giận rồi. Lúc này ông ta còn dám gọi sư phụ của nàng là ni cô đầu trọc, cho dù sư phụ giết người nhưng ông ta cũng không có tư cách để mắng sư phụ như thế, huống chi nàng đang là đệ tử của phái Nga Mi. “A? Là tiểu cô nương lúc đó?” Dương Tiêu nhận ra Chu Chi Nhượng, dáng người cao gầy, màu da trắng nõn, hoàn toàn khác với bé gái thấp nhỏ hai năm trước, nhưng ánh mắt vẫn như cũ, không sợ hãi mà vô cùng tức giận. Ông sao có thể quên được Chu Chi Nhượng chứ? Đó là lần đầu tiên ông ta bị người khác mắng té tát mà không thể làm được gì, dù ông ta muốn quên cô gái nhỏ nhưng miệng mồm lợi hại này cũng chẳng quên được.

“Ta hỏi ông đến phái Nga Mi để làm gì?” Chu Chi Nhượng hỏi, “Chịu đòn nhận tội? Cũng phải, ông nên đến nhận tội từ sớm. May mà trên núi không ít củi lửa, tùy tiện nhét mấy cành khô cũng xài được.” Nàng trào phúng Dương Tiêu không tính toán kỹ lưỡng, Chu Chi Nhượng không phải là nữ tử cổ đại ham súc nên nàng thích gì nói vậy.

“Mồm miệng nhanh nhẩu.” Dương Tiêu cười lạnh, trong mắt lóe lên chút gian tà, tư thế ngạo mạn tự phụ, không xem ai ra gì. “Sư phụ người không dạy người rằng phải biết tự lượng sức sao?”

“Sư phụ chỉ dạy ta liêm sỉ là cái gì thôi!” Chu Chi Nhượng biết ông ta nổi lên sát khí, nhưng cái câu “Lão ni cô đầu trọc bước ra nhận chết” kia hắn là muốn dùng máu rửa phái Nga Mi.

“Chi Nhượng, về đây.” Tô Mộng Thanh kéo Chu Chi Nhượng ra sau, Dương Tiêu muốn Chu Chi Nhượng đi thông báo, Chu Chi Nhượng không nghe lời Tô Mộng Thanh.

“Người hại chết Kỳ sư tỷ là ông, ông lấy tư cách gì mà đến đây? Mà ông có cưới tỷ ấy không? Có cho tỷ ấy danh phận không? Ông lấy tư cách gì mà báo thù cho Kỳ sư tỷ? Sợ là ông mang Dương Bất Hối về lâu thế rồi vẫn chưa có một bài vị cho Kỳ sư tỷ!” Người xưa coi trọng danh tiết như thế, Dương Tiêu lại không cho Kỳ Hiểu Phủ một cái danh phận, ông ta là kẻ tội tệt, phụ bạc. Chu Chi Nhượng không sợ sát khí của đệ nhất cao thủ nhưng nàng đã đánh trúng tâm lý của vị cao thủ đệ nhất này. Bởi vì ông ta không cho Hiểu Phủ danh phận là thật. Lúc Chu Chi Nhượng chỉ trích người gây ra cái chết của Hiểu Phủ là ông, ông ta cảm thấy nhớ nàng vô cùng. Chu Chi Nhượng nhìn Dương Tiêu chằm chằm, thấy sắc mặt ông ta thay đổi nhưng lòng nàng thì chẳng vui vẻ gì. Tuy rằng ông ta đã bị diệt mất khí thế, nhưng...

Võ công của Dương Tiêu cao như thế, Tống Thanh Thư lại không ở nơi này, nàng không biết Diệt Tuyệt sư thái có thắng được ông ta không. Dù sao nàng cũng đã làm cho Dương Tiêu mất mặt, nếu ông ta muốn lấy lại mặt mũi thì phải cưới Kỳ Hiểu Phủ rồi lập bài vị cho nàng ta mới được! Có điều Dương Tiêu không quan tâm giới tính, ai ông ta cũng ra tay được, nàng phải chạy thoát mới được. “Haha...” Dương Tiêu bắt đầu hồi phục, “Nếu Bất Hối muốn báo thù cho mẹ, người làm cha như ta đã có đủ tư cách chưa?” Chu Chi Nhượng nghe xong lời này thì thầm than: Quả nhiên thằng nhãi này rất khó đối phó. Lần trước mắng hắn như vậy mà còn sống trở về, thật sự rất may mắn rồi.

“Người nói vậy thì là vậy sao? Bất Hối không ở đây, chẳng ai làm chứng điều này cả.” Chu Chi Nhượng chống nạnh phản bác, không phân rõ trái phải thì sao? “Một khi đã thế...” Dương Tiêu vốn đã đuối lý, thấy Chu Chi Nhượng làm ầm, ông ta đành phải ra kể cuối “Người đi gặp Bất Hối với ta.” Một bóng người xoẹt qua, Chu Chi Nhượng bị Dương Tiêu bắt đi, Tô Mộng Thanh không kịp ngăn cản, đành phải mở to mắt nhìn bọn họ biến mất. “Lão ni cô đầu trọc giết thể tử của ta, ta đoạt đồ đệ yêu quý của bà, ta đợi bà, lão ni cô đầu trọc!” Chỉ còn lại âm thanh vang vọng trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhượng Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngoại Truyện: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Bảo Bảo.

Lúc Chu Chi Nhượng ngủ say, Tống Thanh Thư khẽ chạm vào Tiểu Bảo Bảo bên cạnh.

Cúi đầu nhìn Tiểu Bảo Bảo bị tã lót màu đỏ ló ló bao quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan xinh xắn, quả nhiên là giống hẳn hơn.

Diện mạo vô cùng giống Tống Thanh Thư, vừa nhìn là biết con của hắn.

Lặng lẽ ngắm nhìn, Tiểu Bảo Bảo dần tỉnh giấc, mở to đôi mắt đen lúng liếng, tò mò nhìn Tổng Thanh Thư.

Tổng Thanh Thư bế cục cưng dậy, vô cùng nghiêm túc cẩn thận nhìn chăm chăm Tiểu Bảo Bảo đang vui tươi hơn hờ, sau đó đột nhiên nhẹ nhàng hôn môi cục cưng một cái.

“Yaahhhh ~” Tiểu Bảo Bảo được nâng cao lên vẫn tiếp tục vui tươi hơn hờ, há to cái miệng nhỏ nhắn, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Về phần n năm về sau, mẫu thân đưa nhỏ nói nụ hôn đầu tiên của nữ nhi là bị nàng cướp mất, sai lầm này..... Tổng Thanh Thư sẽ không sửa.

Về việc Chu Chi Nhược lén gạt hẩn một số chuyện, Tổng Thanh Thư cũng sẽ không nói cho nàng kỳ thực hẩn đã sớm biết, từ lúc trên núi Võ Đang mới gặp không lâu hẩn đã biết.

Đối với việc Chu Chi Nhược luôn luôn oán giận hẩn biến thái, Tổng Thanh Thư cho tới bây giờ đều là dùng hành động để chứng minh.

Về phần có phải biến thái hay không, cũng chỉ có Chu Chi Nhược mới có thể lĩnh hội sâu sắc.

Tác giả có chuyện muốn nói: Cổ đại khi sinh sản tỉ lệ tử vong là rất cao. So với chấp niệm đáng sợ của Tổng Thanh Thư mà nói, nàng hôn phách vốn không ổn, cho nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn. (TĐ: phần này khi edit đến ta sẽ nhắc lại, đại khái là có một số chuyện phát sinh khi Chu Chi Nhược đang sinh con. Cũng có thể hiểu là hôn phách Chu Chi Nhược trở về hiện đại, sau đó lại bị Tổng Thanh Thư xông vào phòng sinh, dùng cường lực mạnh mẽ mang linh hồn nàng trở về. [Ừ.....Cho dù chết cũng đừng nghĩ thoát khỏi hẩn?])

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện 2: Bí Mật Trên Núi Võ Đang Mà Không Ai Dám Nói.

Chu Hiểu hồi nhỏ là được nuôi lớn dưới lớp giả trang con trai, toàn bộ trên núi Võ Đang ngoại trừ Tổng Thanh Thư thì không ai biết nàng là con gái.

Nhưng dù Tổng Thanh Thư bảo bọc Chu Hiểu kĩ thế nào thì cũng luôn có lúc sơ sót. Lúc Tổng Thanh Thư còn ở trên núi Võ Đang thì không có gì, nhưng khi Tổng Thanh Thư rời khỏi núi Võ Đang làm nhiệm vụ thì... Chu Chi Nhược ở lại trên núi Võ Đang không có ‘lão hồ’ quản lí nên thành ‘khí hậu vương’.

Có một lần, một sư huynh vừa hay chạy qua mười thang sơn. (TĐ: mấy chương đầu lúc Chu Hiểu luyện công có nhắc tới là chạy vòng quanh núi đó). Ở chân núi bên cạnh hồ nước xanh biếc thì nhìn thấy Tiểu Tiểu ngồi xõm trên tảng đá cầu cá, mà Tổng Thanh Thư lại không có ở đó, hẩn không khỏi tò mò.

Phải biết rằng cái kẻ mà “chờ lại gần” – Tổng Thanh Thư kia – tương đối thích tiểu sư đệ Hiểu Hiểu này, bình thường đều như hình với bóng chiếu cố hẩn, không bao giờ cho phép người khác khi dễ hẩn. Lại còn không cho đùa giỡn, việc này làm các sư huynh đau lòng biết bao, các sư huynh ai cũng muốn chơi đùa với tiểu sư đệ này một chút cũng không được. Giờ nhìn thấy tiểu sư đệ một mình ở đây, không chọc ghẹo không được.

“Hiểu Hiểu, Thanh Thư không có ở đây à?” Sư huynh đi đến bên cạnh Chu Hiểu, chạy vòng quanh núi thật sự quá mệt, mồ hôi đầm đìa, hẩn kéo vạt áo lau mồ hôi, sau đó cởi áo để trên lưng, dù sao cũng không có nữ nhân nhìn thấy.

Đã là đi đến bên cạnh Chu Hiểu, đương nhiên là phải tranh thủ vuốt búi tóc trên đỉnh đầu Chu Hiểu, ý đồ phá rối búi tóc thật vất vả mới búi được này. Nhưng kỳ quái là lần này Hiểu Hiểu lại không tròn trĩnh, khiến lòng tràn đầy chờ mong của sư huynh vỡ vụn, phải biết rằng Hiểu Hiểu làn da đen, ánh mắt lại to, chọc ghẹo nàng thì trông giống hệt như con sư tử nhỏ nuôi trong nhà.

“Chắc là bị sư phụ kéo đi đâu đó rồi?”

Một lát sau mới trả lời lại, Chu Hiểu mặt không thay đổi tiếp tục cầm cần câu cá trong tay. Tuy nói rằng Chu Hiểu nàng thường chăm chỉ tích cực luyện võ, nhưng bé ngoan cũng phải có lúc được nhàn nhã. Không được xuống nước tắm chơi, nàng liền kiếm gậy trúc làm cần câu, câu cá nướng ăn.

Cho đến khi sư huynh lấy ra một bao mứt trong cái rỏ, sau đó ngắt một mảnh nhỏ đưa đến mũi nàng. Chu Hiểu rất phối hợp quay đầu há mồm cắn ăn.

Vị sư huynh này đương nhiên không phải chỉ chạy vòng quanh trên núi không đâu. Dù sao mỗi ngày hẩn đều phải gánh nặng chạy lên núi, kết quả là trên núi Võ Đang, Trần thúc phụ trách nấu cơm bảo hẩn lúc xuống núi thì mua rau củ, gạo,... gì đó đem lên núi. Cái này gọi là ‘nhập gia tùy tục’, đừng tưởng rằng vị sư huynh này xuất thân thế gia khi bái nhập phái Võ Đang là có thể tiếp tục phong cách công tử, lúc cần làm việc thì thiếu gia ngọc thụ lâm phong cỡ nào cũng có thể biến thành người nấu bếp chuyên nghiệp.

Chu Hiểu mặc sư huynh phong cái gì mà phong, cắn hai ba lần đều không được, Chu Hiểu cau mày liếc mắt nhìn sư huynh không có việc gì tự nhiên

trưng ra cơ ngực rắn chắc, rất phối hợp giả bộ mím ướm một chút, thỏa mãn vị sư huynh có sở thích biến thái, nàng rút cuộc được như ý nguyện được ăn mứt ngọt ngào .

“Ngon không?”

“Vâng! Ngon lắm ạ!” Chu Hiểu muối muối trái lương tâm trả lời, kỳ thật thời hiện đại dùng nguyên liệu hóa chất làm mứt càng ngon hơn. Nhưng nhìn sư huynh chờ mong như vậy, nàng không nhẫn tâm khiến hắn thất vọng, bằng không lần sau sẽ không được ăn. Cô đại vật gì cũng thiếu thốn, đồ ăn vặt cho con nít lại càng vô cùng hiếm, có thể có mứt ăn là may lắm rồi.

“Có muốn ăn nữa không?” Sư huynh lừa tiểu loli, mở bao mứt nhỏ trước mắt Chu Hiểu.

“Muốn.” Chu Hiểu không kiên nhẫn, bởi vì nàng cảm giác được đã có cá cắn câu, nhưng lại bị lão sư huynh ở bên cạnh quấy rối.

“Không cho.” Sư huynh lên mặt cắt mứt vào, làm bộ không cho nữa.

“Như trẻ con.” Nàng khề xì một tiếng.

“Gi? Đệ vừa nói cái gì?” Sư huynh nghi ngờ cúi gập người.

“A?” Chu Hiểu mở to đôi mắt to giả bộ vô tội.

“Đệ vừa mới nói cái gì?” Sư huynh rõ ràng không phải loại dễ bị lừa.

“Không nói gì hết.”

“Rõ ràng có nói.”

“Không có.”

“A! Đừng đừng! Cá bơi mất bây giờ!”

“Phù...phù...!”

Chu Hiểu nhìn con cá chép hồng nặng kí vung bọt nước nhảy ra khỏi mặt sông sau đó lại đến con cá chép khác phù phù một tiếng bơi đi không thấy bóng.

Câu lên được cá chép nhưng lại bơi mất không quan trọng, quan trọng là cái giỏ đựng cá nàng để ở trên bờ lại bị sư huynh đá rớt, buổi sáng tốt lành không dễ dàng câu được mấy con cá lớn nhỏ đều mất hết!

Cẩn mật, Chu Hiểu đành phải trừng mắt nhìn sư huynh chết tiệt, thầm mắng một hơi, quyết định không so đo cùng sư huynh ngay thơ, sau đó nghiêng đầu tiếp tục cầm sào trúc câu cá.

Sư huynh cho rằng tiểu sư đệ sẽ khóc, ai ngờ thẳng thóc ấy không khóc là một chút nào cả, khiến sư huynh áy náy cực kỳ.

“Hiểu Hiểu~~” Lấy chân khều Chu Hiểu.

“Muốn sư huynh bắt giùm đệ không?”

“Không cần, đệ tự câu.” Chu Hiểu hưởng thụ chính là cảm giác câu cá mà con cá mắc câu trong nháy mắt kia, chứ không phải xem sư huynh lấy đá làm ám khí bắn cá.

“Đừng ngại, để sư huynh giúp đệ. Vừa rồi là con cá chép hồng phải không? Sư huynh bắt cho đệ một con lớn hơn nữa!” Sư huynh trái lại tự nói, thậm chí còn muốn cõi quần xuống nước bắt.

“Gần đây trên sông xuất hiện một loại ‘thiết đàn ngư’, sư huynh còn muốn xuống nước bắt cá không?” Chu Hiểu giả bộ ngây thơ vô (số) tội liếc mắt một cái, cho dù nhìn thấy gần nửa cái mông của vị sư huynh này thì mặt vẫn không đỏ.

“‘Thiết đàn ngư’ là cá gì?” Sư huynh tuy rằng chưa nghe qua, là bản năng xuất hiện cảm giác đau từ hạ bộ chạy dọc lên sống lưng, làm hắn tự nhiên rùng mình một cái.

“Là cá chuyên ăn tinh hoàn của nam nhân đó.”

“Vẫn là tiếp tục câu đi.” Sư huynh lập tức ha ha cười, không dám cõi quần xuống nước.

Cho dù tiểu sư đệ lừa hắn..... Thà tin là thật còn hơn.

Chu Hiểu thấy sư huynh ngoan ngoãn mặc lại quần, hóa giải nguy cơ, nàng âm thầm gật đầu tiếp tục giả ngây thơ câu cá.

“Oa! Nóng chết mắt! Mùa hè năm nay sao lại nóng như vậy!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Vân sư huynh, huynh cũng đến bơi lội à?”

“Chúng ta cùng nhau tắm!”

Rào rào, bên cạnh lùm cây đột nhiên xuất hiện mười mấy nam nhân đầm đìa mồ hôi, vừa chạy vừa cởi áo, chạy lấy đà nhắm ngay khối đá to Chu Hiểu ngồi kia làm ván cầu nhảy xuống sông.

“Tiểu sư đệ! Cùng tắm thôi!”

“Các huynh tự nhiên. .... đệ tiếp tục câu cá.”

Chu Hiểu thật vất vả mới khuyên được sư huynh kia không khóa thân ở nơi tĩnh mịch này, vậy mà giờ nhìn thấy mười mấy cơ thể khóa thân, lớn nhỏ đều có, nàng chỉ có thể chảy vạch đen (||-_-) mặt dày cầm giỏ cá đi về .....

Dù sao nàng cũng không phải chưa từng xem qua. .... Giờ nhìn nhiều như vậy cũng không sao.

Chu Hiểu rõ ràng là vô cùng bình thản.

Chu Hiểu thì không sao, nhưng các sư huynh thì có sao!

Vài năm sau Chu Hiểu lấy thân phận nữ nhi Chu Chi Nhượng trở về Võ Đang, các vị sư huynh lúc trước bị nàng nhìn thấy hết đột nhiên chột dạ, cảm thấy lạnh sống lưng.

Mất thấy Lý Vân Phong bị Tổng Thanh Thư âm thầm trả thù thật sự thâm vô cùng thâm, các sư huynh ai nấy giống nhau, im miệng không nói. Ai cũng không dám nói lung tung, giả bộ như Chu Chi Nhượng chưa từng xem bọn họ ‘khóa thân bên bờ suối’.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhượng Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 24: Tự Cứu Hay Là Chờ Cứu?

Chu Chi Nhượng âm thầm thề, nàng khinh bỉ Dương Tiêu một trăm năm, một trăm năm!!!

Bị Dương Tiêu điểm trúng huyệt đạo, tiểu muội muội Chu Chi Nhượng không thể động đậy, đành phải chấp nhận để hắc bắt ra khỏi núi Nga Mi.

Động đậy không được, nói cũng không được, Chu Hiểu chỉ có thể trừng mắt. May mắn Dương Tiêu không quăng nàng nằm ngang trên lưng ngựa như thổ hàng, bằng không nàng sẽ không đội trời chung với hắc!

Cứ như thế, suốt một ngày giục ngựa chạy, Chu Chi Nhượng trên lưng ngựa cứ bị xóc lên xóc xuống làm nàng choáng váng, chân mềm nhũn, đi không nổi.

May mà Dương Tiêu kịp thời đến khách điểm để Chu Chi Nhượng xuống ngựa nghỉ ngơi.

Chu Chi Nhượng cả người bần rần, hai mắt như có nước, liếc Dương Tiêu đầy ủy khuất và oán hận. Khiến người đàn ông trung niên như Dương Tiêu cũng không chịu nổi, tự nhận thấy hình tượng mình trước mắt thiếu nữ mười mấy tuổi vô cùng tệ hại, có xu hướng tụt dốc không phanh.

Bởi vì hoàn cảnh khác nhau, Chu Chi Nhượng mắng chửi người ta không giống như người xưa hàm súc ý tứ. Chính vì thế nên Dương Tiêu chưa bao giờ gặp cô nương nào miệng lưỡi mạnh mẽ lại sắc bén như vậy, khiến hắc liên tiếp hai lần đều phải chịu thua.

Thôi thôi, nếu cứ để tiểu cô nương này mắng tiếp, chỉ sợ mình còn không bằng thằng lưu manh mất. Cảm thán nói chuyện với tiểu nhân và phụ nữ là khó nhất, Dương Tiêu không thêm so đo mồm mép với tiểu cô nương này nữa.

Vì thế, Dương Tiêu điểm á huyệt Chu Chi Nhượng, không nghĩ tới nàng trừng mắt cũng có thể làm cho người ta. ....

Dương Tiêu chỉ cảm thấy tiểu cô nương này chẳng thua gì Kỷ Hiểu Phù, đều khiến hắc cảm thấy đau đầu, đầy phiền toái.

Chu Chi Nhượng đâu thèm quan tâm Dương Tiêu đang nghĩ cái gì, nàng là đang khinh bỉ hắc, khinh bỉ hắc, khinh bỉ hắc. (TĐ: =.=)

“Thay quần áo đi. Ta tin ngươi hẳn là người thức thời, đừng hy vọng có thể thoát được.” Dương Tiêu ném một bao quần áo cho Chu Chi Nhược xong liền bước ra cửa phòng.

Chu Chi Nhược chu miệng, nàng đương nhiên biết mình chạy không thoát, nàng cũng không tính sẽ trốn, nàng đang hi vọng Tống Thanh Thư phát hiện nàng bị bắt sớm sớm chút.

Cho nên nàng kiên nhẫn chịu đựng, kiên nhẫn chịu đựng đến khi Tống Thanh Thư xuất hiện mới thôi, sau đó hung hăng đánh Dương Tiêu.

Chu Chi Nhược chưa ý thức được nàng đang ý lại Tống Thanh Thư nhiều lắm.

Tầm mắt dừng lại trên bao bố trên bàn, mở ra thì phát hiện đây là một bộ y phục màu lam của nam nhân. Hiểu được dụng ý của Dương Tiêu, cầm lấy bao quần áo, nhẹ nhàng nhếch miệng bước về phía sau bình phong.

Tên này rốt cuộc cũng biết thanh danh đối một nữ nhân là quan trọng sao?

Bầu môi, Chu Hiểu thay xong quần áo xong liền bước xuống lầu.

Dương Tiêu đã kêu sẵn một bàn đồ ăn, rồi tự châm rượu tự uống, Chu Chi Nhược cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống đối diện hắn, cầm đũa tự gấp thức ăn.

Dương Tiêu ngồi đối diện quyết tâm không cho Chu Chi Nhược nói chuyện, Chu Chi Nhược cũng từ đáy lòng khinh bỉ hắn, hoàn toàn xem hắn như không tồn tại, chuyên tâm ăn cơm, ăn no rồi nói.

Chu Chi Nhược không để ý Dương Tiêu, Dương Tiêu lại âm thầm đánh giá Chu Chi Nhược.

Bất cóc nữ nhân, cuộc đời này hẳn làm hai lần. Lần đầu tiên là Kỳ Hiểu Phù, cầu mà không được; lần thứ hai bắt Chu Chi Nhược cũng là vì Kỳ Hiểu Phù. Chi là... cô nương Chu Chi Nhược này, không sợ hãi cũng không chạy trốn, ngược lại rất thản nhiên. Đối Dương Tiêu mà nói quả thật rất kỳ lạ.

“Ngươi không sợ ta giết ngươi à?” Đưa chọc một hạt đậu phộng hóa thành ám khí nhanh như chớp bay tới người Chu Chi Nhược, giải á huyết của nàng.

Chu Chi Nhược bị quấy rầy ăn cơm, không kiên nhẫn liếc Dương Tiêu một cái, vẫn chưa dừng động tác gấp thức ăn, tiếp tục chọn một khối thịt cá trắng to bỏ vào miệng.

“Ngươi nếu muốn giết ta thì cứ giết đi, phiền.”

Một câu khiến Dương Tiêu rất muốn điểm á huyết nàng cho nàng tiếp tục cầm luôn.

Hắn mấy chục tuổi lại bị một tiểu cô nương nhỏ hơn hẳn không biết bao nhiêu tuổi khi dễ, Dương Tiêu ngấm lại chỉ có thể bắt đắc đi lác đầu.

Kỳ thật lấy cá tính chỉ bất nạt kẻ yếu của Chu Chi Nhược, nàng hoàn toàn có lý do sợ Dương Tiêu. Nhưng nàng sinh ra đã có trực giác rất tốt, trực giác cho nàng biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc. Như Dương Tiêu bên cạnh, một câu so một câu còn độc hơn khiến hắn nghẹn tức muốn học máu, nhưng lại ngại mặt mũi nên sẽ không cùng Chu Chi Nhược so đo.

Thiên phú tuyệt đỉnh, lớn lên chỉ sợ sẽ đem tai họa cho không ít người, chỉ tiếc nàng đã bị duy nhất một khắc tinh ăn gấu gao, muốn rồi cũng vô vọng.

Dương Tiêu không lãng phí thời gian, nghỉ tạm một chút rồi lại tiếp tục khởi hành. Đến khi Chu Chi Nhược quen luôn việc cả người đau nhức, bọn họ cũng đã về tới đỉnh Quang Minh.

“Ngươi gờn à?” Kêu cho Diệt Tuyệt sư thái đến chuộc người, thế mà lại mang nàng đến đỉnh Quang Minh, đây là có tính toán gì?

“Cho ngươi gặp Bất Hối cùng với việc ta muốn giết lão ni cô trọc đầu, hai việc này không liên quan đến nhau.” Dương Tiêu nói rõ tất cả chỉ là cái bẫy cho Diệt Tuyệt sư thái.

Dương Tiêu trả lời khiến cho Chu Chi Nhược thăm xem thường. Dương Tiêu ời là Dương Tiêu...!!! Lão ni cô trọc đầu khiến Kỳ Hiểu Phù xa hẳn nhiều năm như vậy, đến chết cũng không thể gặp nhau, bây giờ đùa giỡn bà ấy chính là hồi báo một chút mà thôi, khiến bà ta khổ cực tìm ái đồ mà không thấy.

“Lão ni cô trọc đầu giết giáo chúng Minh Giáo ta nhiều như vậy, ngươi, nếu như không muốn bị người khác hút khô máu thì yên lặng ở lại đỉnh Quang Minh đi.”

“Ta chỉ cần yên lặng là được chứ gì.” Đỉnh Quang Minh. .... mật đạo!

Chu Chi Nhược cảm thấy cả người máu đều sôi trào.

Có điều một lát nàng liền sôi trào không nổi, bởi vì Dương Tiêu cho nàng ở một khuê phòng vô cùng nữ tính.

Chạy nhiều ngày như vậy, trên người nàng đã hôi lấm rồi. Nhìn nước tắm nóng hôi sạch sẽ cùng với bên cạnh là một bộ quần lụa mỏng và giấy thấm màu hồng phấn, đầu đây vạch đen.

Nàng hai đời rồi chưa từng mặc ‘nguyên cây’ màu hồng phấn kiểu này, Dương Tiêu nhất định muốn tức chết nàng!

Sạch sẽ và ‘hồng phấn’ ở trong đầu giường co một hồi, cuối cùng Chu Chi Nhược bại trận, nhanh chóng cởi quần áo dơ bẩn bước vào thùng tắm, tắm rửa sạch sẽ.

Chu Hiểu vừa mới mặc quần áo xong, cửa phòng nàng bị một bóng dáng màu hồng phấn xông vào.

“Hiểu ca ca!”

Nhanh như chớp vọt vào, Dương Bất Hối nhìn người đứng trong phòng một thân toàn màu hồng nhạt mà ngây ngẩn cả người.

Nghe phụ thân nói cha mang Chu Hiểu về, Dương Bất Hối lập tức chạy đến, ai biết người trong phòng lại là nữ, nhưng khuôn mặt lại giống hệt như Hiểu ca ca.

“Bất Hối?” Chu Chi Nhược bị Dương Bất Hối đột ngột phá cửa xuất hiện làm hết hồn, không khỏi ảo não. Nàng vừa mới cởi áo tắm rửa lại khinh suất. Chỉ một tiểu cô nương đã có thể phá hư cửa..... Đỉnh Quang Minh còn có thể tệ hơn một chút nữa không?

“Người gạt ta.....”

Mất thấy Dương Bất Hối nước mắt tràn mi, thiếu chút là hóa thân thành nữ nhân si tình chỉ trích nam tử phụ lòng. Chu Chi Nhược nháy mắt cảm thấy đầu to ra, ngay lập tức hành động.

“Sao vậy? Ai khi dễ Bất Hối muội muội của ta?” Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Bất Hối, Chu Chi Nhược giống như tỷ tỷ tri tâm đau lòng lau khô mắt nàng, trong lòng lại gấp đến độ phát run.

Nàng sợ đi không sợ Dương Tiêu, đa phần nguyên nhân hiểu được Dương Bất Hối có thể kiềm chế hẳn. Chu Chi Nhược cũng biết Dương Bất Hối sẽ bị Dương Tiêu sủng thành cá tính ương ngạnh thế nào, nếu chọc đại tiểu thư không vui, nàng tuyệt đối cực kì xui xẻo.

Thật sự là ti bi!!! Lão Dương Tiêu chết tiệt!!!

Nghĩ đến mình trúng kế hắn, Chu Chi Nhược liền hận cắn răng.

“Người không phải ca ca.” Dương Bất Hối cực kỳ ủy khuất. Nảy sinh tình cảm với Hiểu ca ca, tâm tâm niệm niệm hai năm, muốn lớn nhanh nhanh chút sẽ đi tìm hắn, ai biết Hiểu ca ca lại là nữ, nàng cảm giác như bị phản bội.

“Là ca ca hay là tỷ tỷ thì có vấn đề gì đâu? Ta vĩnh viễn đều là của Bất Hối, ta tuyệt đối sẽ không quên Bất Hối, bỏ lại Bất Hối.” Chu Chi Nhược giống như dỗ cháu gái nhỏ nhà mình, vô cùng thương yêu

Khi còn bé những gì trải qua đã để lại nỗi ám ảnh trong lòng Dương Bất Hối, nhưng mà Chu Chi Nhược vĩnh viễn giữ lời hứa với Dương Bất Hối. Phụ thân không thể thể hiện tình cảm, nữ nhân tính tình tình tế ôn nhu sẽ bù đắp nội tâm vụn vặt của Dương Bất Hối, thế cho nên cô gái nhỏ Dương Bất Hối đã bị Chu Chi Nhược thu phục.

Hai nữ hài tử thân mật tựa song bào thai (song sinh) như hình với bóng, thậm chí Chu Chi Nhược lúc ban đêm còn đến ngủ trong khuê phòng Dương Bất Hối, cùng Dương Bất Hối đắp chăn bí mật tâm sự to nhỏ. Biến hóa thân tốc khiến Dương Tiêu chỉ có thể trừng mắt nhìn Dương Bất Hối khép chặt cửa phòng mà buồn bực không thôi.

Đứng ở ngoài cửa nói mát, Dương Tiêu mơ hồ có loại dự cảm không tốt.

Dự cảm nữ nhi bảo bối đã bị tiểu ma nữ Chu Chi Nhược kia dạy hư rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 25: Càn Khôn Đại Na Di.

Thất lung Chu Chi Nhược bị Dương Bất Hối ôm còn nàng thì đặt cánh tay dưới cổ cô bé. Hình ảnh hai người ngủ vô cùng hài hòa, thế nhưng Chu Chi Nhược vẫn chưa ngủ mà âm thầm đợi Dương Bất Hối ngủ say rồi lặng lẽ mở mắt dậy.

Đây là phòng của Dương Bất Hối, căn cứ theo trí nhớ thì đây cũng là cửa vào mật đạo. Cánh cửa vào mật đạo ngay dưới ván giường này.

Chu Chi Nhược kiểm chế sự hưng phấn trong lòng, cố gắng nhẫn nại, không thể nóng vội.

Vì ‘Càn khôn đại na di’, nàng chỉ có thể hy sinh giấc ngủ yêu quý mà đến ngủ cùng phòng với Dương Bất Hối để có thể tiếp cận được cửa vào mật thất. Tuy là mệnh mệnh như thế nhưng Chu Chi Nhược hoàn toàn không có cách nào để từ chối Dương Bất Hối. Nói là cùng trao đổi trò chuyện với nàng còn không bằng nói là nàng bị Dương Bất Hối quán lấy không tha, kể cả đi ngủ cũng phải ôm nàng.

Tuy rằng Dương Bất Hối đối với nàng thân thiết là rất tốt, làm cho Chu Chi Nhược không cần mất nhiều công sức đã có thể đi vào mật đạo. Nhưng cũng chính vì vậy mà Chu Chi Nhược khá là nhức đầu: nàng không có cơ hội để vào.

Cũng không thể dẫn Dương Bất Hối cùng vào bên trong được? Lý do là đi tìm mèo lạc sao?

Chu Chi Nhược búng tỉnh, nàng có thể cùng Dương Bất Hối tìm mèo đi lạc được, sau đó trốn trong mật đạo, cũng có thể che giấu việc nàng tìm kiếm ‘Càn khôn đại na di’.

Hi vọng tiểu muội muội Dương Bất Hối còn là trẻ con sẽ không phát giác..... Cho dù cô bé trưởng thành sớm, nàng cũng sẽ kiên quyết dẫn cô bé đi tìm mèo thất lạc.

Hạ quyết tâm, nàng an tâm ngủ.

Chính là Chu Chi Nhược thật không ngờ Dương Tiêu này lại lầy như vậy, hai cha con nhà này rốt cuộc muốn náo loạn tới đâu đây!

Qua một đêm gió lạnh, trải qua nửa đêm ngồi nghe bên góc tường, Dương Tiêu hạ quyết tâm không cho nàng lại gần Dương Bất Hối, đây đối với Chu Chi Nhược mà nói là chuyện tốt. Nàng ước gì Dương Tiêu thật nhanh mang Dương Bất Hối xa một chút, nhưng Dương Bất Hối lại không nghe lời phụ thân, thế nên Dương Tiêu chỉ có thể tính cách khác.

Là con gái của Dương Tiêu, Dương Bất Hối tất nhiên là đại tiểu thư cao quý nhất trong Minh Giáo, võ công cũng tất nhiên là phải để cho giáo chúng kính ngưỡng.

Gặp Dương Bất Hối vì Chu Chi Nhược đến mà mãi mê chơi đùa bỏ bê luyện võ, nên hần đảnh phải dành ra thời gian xử lý giáo vụ đến tự mình dạy con bé ấy võ công, khiến cho Dương Bất Hối không còn sức đi dính lấy Chu Chi Nhược.

Dương Tiêu nghĩ như thế nào, Chu Chi Nhược lười tốn tâm tư đi phỏng đoán, nàng lúc này đang vắt hết óc nghĩ biện pháp rời khỏi hai cha con họ lên vào mật đạo tìm ‘Càn khôn đại na di’ trong truyền thuyết.

Nếu không phải bởi vì Dương Bất Hối không cho nàng rời đi khỏi phạm vi tầm mắt cô bé, nàng đã vào được bên trong mật đạo rồi.

Ai.....

Quay đầu nhìn, tầm mắt Chu Chi Nhược dừng trên người Dương Tiêu và Dương Bất Hối.

Mấy ngày nay chậm trễ tập võ, mắt thấy Dương Tiêu chỉ dạy Dương Bất Hối võ công, Chu Chi Nhược thuận tiện bắt đầu ôn luyện một chút, nhưng dần dần càng lúc càng nghiêm túc, thế cho nên cũng không phát giác Dương Tiêu đã bắt động thanh sắc nhìn nàng vài lần.

Nhân lực hơn người khiến Dương Tiêu từ ấn tượng đơn giản ban đầu chợt phát giác phái Nga Mi đối với tiểu cô nương này rất coi trọng, mà tiểu cô nương này cũng có cá tính, bị hần bắt đi cũng không tranh cãi, không âm ỉ, không náo loạn, không trốn, trừ bỏ thân phận tù binh, nàng thoát nhìn giống như đến đình Quang Minh thăm Dương Bất Hối, vô cùng nhàn nhã.

Là chắc chắn Diệt Tuyệt sư thái có thể cứu được nàng cho nên không biết sợ?

Dương Tiêu suy nghĩ lại càng thêm kĩ càng.

Nhìn nàng nhiều nhất so Dương Bất Hối lớn hơn một hai tuổi, nhưng về mặt trí tuệ lại không giống về bề ngoài non nớt, Dương Tiêu liền mang nàng ra kích thích Dương Bất Hối.

“Chi Nhược.”

Một tiếng giả mù sa mưa ‘Chi Nhược’ khiến Chu Chi Nhược cả người nổi da gà, lập tức dần phục hồi tinh thần.

“Mới vừa rồi dạy Bất Hối Ngũ Hành vi bộ, người nghe hiểu không?” Dương Tiêu dùng một loại tư thái trưởng bối hỏi Chu Chi Nhược, dường như hoàn toàn không để ý Chu Chi Nhược ở bên cạnh xem lên. Nhưng ánh mắt hần nhìn Chu Chi Nhược lại hoàn toàn không phải như vậy, ở góc độ Dương Bất Hối nhìn không tới, Chu Chi Nhược thật rõ ràng cảm giác được trong ánh mắt lão đầu chết tiệt Dương Tiêu lộ ra uy hiếp.

Chu Chi Nhược đầu tiên là nhìn Dương Bất Hối, sau đó nhìn lại Dương Tiêu, theo ý tứ Dương Tiêu gật đầu.

Làm đại tỷ, khẳng định phải có chút tài năng mới được, bằng không làm thế nào thu phục được cô gái nhỏ Dương Bất Hối này. Vì thế Chu Chi Nhược không cố ý ỷ ẩn giấu, trước mặt Dương Bất Hối đem những gì Dương Tiêu mới dạy ra biểu diễn một cách hoàn mỹ.

Có khinh công phái Võ Đang làm trụ cột, hơn nữa Chu Chi Nhược vốn thân hình linh hoạt, ngay lập tức biến hóa. Ngũ Hành vi bộ tất nhiên không làm

khó được nòng. Làm xong, nòng còn giả bộ khen ngợi chỉ điểm Dương Bất Hối mấy vị trí bên trái phía trước nữa bước, khiến cho Dương Bất Hối lúc đầu không rõ bỗng chốc liền ngộ ra, sau đó đã đuổi theo bộ pháp Chu Chi Nhược.

Không thể không nói Dương Tiêu quả nhiên không như Chu Chi Nhược hiểu rõ tâm lý tiểu cô nương. Nhìn thấy Dương Bất Hối đối với Chu Chi Nhược ánh mắt thêm sùng bái, hẳn liền cố ý hạ thấp khí thế Chu Chi Nhược, thuận tiện thử võ công trụ cột nòng một chút.

Dương Tiêu cố ý thử nòng, Chu Chi Nhược sau khi giao thủ không lâu mơ hồ ý thức được.

Ở phái Võ Đang, các sư huynh hoàn toàn coi nòng là nam nhi mà rèn luyện. Ở phái Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái nghiêm khắc không giống như dạy dỗ nữ nhân. Thế nên bị hai môn phái dạy dỗ, Chu Chi Nhược một khi động võ hoàn toàn không có chút ngại ngùng như nữ nhi. Chiêu thức sắc bén nhanh gọn, xuất kiếm nhanh như mưa phùn, bị Dương Tiêu làm cho lao đảo nhưng còn có thể phản kích trong nháy mắt, tuy là chặt vật không chịu nổi nhưng không than một tiếng.

Một người thì cố ý thử, một người chết cũng không buông tay chịu thua, đánh tiếp hậu quả chính là Chu Chi Nhược cùng Dương Tiêu hai người đều đau đầu.

Dương Bất Hối thầm mến Hiểu ca ca hai năm, tình cảm cũng không thể trong chốc lát mà thay đổi được. Dương Tiêu còn muốn trước mặt Dương Bất Hối khó xử Chu Chi Nhược, thấy thế nào cũng giống như nhạc phụ nhìn con rể tương lai không vừa mắt, cho nên... ta nói, chuyện lớn rồi.

Dương Bất Hối âm thầm liếc trắng mắt Dương Tiêu một cái, một lớn một nhỏ đành phải tạm thời đình chiến.

May mà rốt cuộc thừa lúc Dương Bất Hối bị cha đưa đi dạy võ công nên không ở đây, Chu Chi Nhược nhanh chóng tìm kiếm quanh giường Dương Bất Hối.

Bởi vì Chu Chi Nhược đối với những thứ tổ tiên lưu lại bị thất truyền vô cùng hứng thú, cho nên tâm tư ‘không làm việc đảng hoàng’ gì đó không kém so với việc tập võ, một lúc sau nòng đã chạm được cơ quan, phía dưới đột nhiên trống rỗng khiến nòng lộn xuống một nơi u tối.

“Quả nhiên đúng là mật đạo.”

Chu Chi Nhược lấy một viên dạ minh châu ra để chiếu sáng. Dạ minh châu này là Dương Bất Hối cho nòng chơi, trước đây Dương Tiêu dùng để dỗ nữ nhi, giờ lại rơi vào tay Chu Chi Nhược.

Vì là dạ minh châu nên phạm vi có thể chiếu sáng cũng không lớn, Chu Chi Nhược không dám đi quá nhanh, chỉ sợ không cẩn thận lạc đường, phải ở lại mật đạo làm nha hoàn cho vong hồn vợ chồng Dương Đình Thiên.

Tuy gọi là mật đạo nhưng đây thật ra là sơn động do thiên nhiên tạo thành được kiến tạo, đôi mắt Chu Chi Nhược nhìn quanh, buộc dây vải đã chuẩn bị sẵn vào một cột nhám thạch ở trên, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Nàng đi đến đứng vào nơi mà vợ chồng Dương Đình Thiên đã chết.

Ánh sáng từ đỉnh sơn động chiếu xuống dưới, ở trung tâm có hai bộ hài cốt, Chu Chi Nhược lấy tấm da dê để ở trên cánh tay xương xẩu.

“Hình như khá dễ lấy thì phải?” Dễ dàng lấy được khiến Chu Chi Nhược có chút ngoài ý muốn. Có lẽ là vì phu quân tương lai là một tên đại biến thái nên bây giờ Chu Chi Nhược đã không còn sợ xương người nữa. Nhìn qua trong đó có một bộ xương cốt với hai tay cầm lấy dao găm, đây chắc là giáo chủ phu nhân. Chu Chi Nhược thậm chí còn có tâm tình nhìn ngắm hai vợ chồng một chút, sau đó tiếp tục cảm thán vận khí mình khá tốt.

Quả thật Chu Chi Nhược vận khí thật sự không tệ chút nào, hồi xưa lúc Dương Đình Thiên phát hiện Thành Côn cùng lão bà hấn yêu đương vụng trộm, hẳn cố ý muốn nhốt Thành Côn đến chết ở mật đạo, chỉ chừa lại một thông đạo cho phu nhân chạy trốn, ai biết cái gì cũng không kịp làm, phu nhân lại vì áy náy mà từ tử. Bởi vì Thành Côn, Trương Vô Kỵ cùng Tiểu Chiêu cô nương đều chưa xuất hiện, thông đạo cũng chưa bị sập, khiến nòng tìm được nơi này vô cùng dễ dàng.

Chu Chi Nhược không vì chuyện này lãng phí thời gian. Nàng không dám nhanh chóng lấy tấm da dê, lo lắng như vậy sẽ đụng vào cơ quan, ‘cúi kiếm ba năm thiêu một giờ’.

“Xem ra đây không phải là phiên bản phim?” Chu Chi Nhược lại một lần nữa nhìn xung quanh bốn phía.

Nàng đối với phiên bản phim có ấn tượng sâu hơn nhiều so với tiểu thuyết, nòng còn tưởng rằng Càn khôn đại na di là khắc vào trên đá. Nàng cũng đã chuẩn bị tốt để quỳ xuống dập đầu Dương Đình Thiên, ai biết là Dương Đình Thiên bình thân cảm ở trong tay, hơn nữa Thành Côn cũng không đoạt tấm da dê này.

“Chẳng lẽ thật sự phải dùng máu sao?” Cẩn thận hồi tưởng lại Tiểu Chiêu bằng cách nào lấy được ‘Càn khôn đại na di’, Chu Chi Nhược nhìn tấm da dê trong tay Dương Đình Thiên, lại nhìn Dương Đình Thiên cùng giáo chủ phu nhân, nhìn khoảng cách của hai người, nòng hoài nghi có phải dùng máu sẽ hiện chữ không.

Lúc giáo chủ phu nhân tự sát, máu này chắc chắn là từ đó mà ra, cũng không giống như trong phim văn vẽ như vậy. Nếu máu thật sự có thể hiện ra chữ, Thành Côn sớm đã lấy tấm da dê này rồi, làm sao đến lượt Trương Vô Kỵ.

Ánh mắt xem xét tấm da dê kia, Chu Chi Nhược cuối cùng vẫn không kiềm chế được sức hấp dẫn của ‘Càn khôn đại na di’, cẩn thận nhìn xem chung

quanh hẩn là không có cơ quan, nàng liền thật cẩn thận lấy tấm da dê ra.

Đừng nói phải dùng máu của nữ nhân mới được nha? Chu Chi Nhược lại lần nữa hoài nghi nhìn nhìn tấm da dê trống rỗng kia, phải biết rằng nàng rất quý trọng máu của nàng, nếu đoán sai thì mất nhiều hơn được, lãng phí máu.

Bản khoán một hồi, trước tiên Chu Chi Nhược nhặt di thư của Dương Đình Thiên đưa cho phu nhân cái đã, là bản đồ mật đạo.

Tuy rằng biết Thành Côn là dựa vào mật đạo mà tùy ý ra vào đỉnh Quang Minh, nhưng lúc nàng thật sự nhìn thấy toàn bộ bản đồ mật đạo, nàng không khỏi sợ hãi than mật đạo của đỉnh Quang Minh thật không phải dạng vừa.

“Đọc theo thông đạo này là có thể đi đến chân núi sao? Trách không được Thành Côn có thể cùng giáo chủ phu nhân vụng trộm.”

Chu Chi Nhược động tâm, muốn mang theo tấm da dê chạy trốn.

Nhưng nghĩ đến trên đường quanh co..... Hơn nữa sư phụ cùng Tống Thanh Thư có khả năng đã tới tìm nàng, nếu nàng như vậy mà đi thì có khả năng lỡ mất họ.....

Đang do dự, Chu Chi Nhược bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người đi lại, nàng hốt hoảng nhanh chóng lui vào một cái cửa thông đạo sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ỗ Thiên Đồ Long Ký: Chi Nhược Thanh Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.